

САРА ДЖИО
Меменужки
през
март



Издателска къща
Хермес

САРА ДЖИО
ТЕМЕНУЖКИ ПРЕЗ МАРТ

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Завладяваща романтична история за почитателките на Сюзън Елизабет Филипс

По всичко изглежда, че Емили Уилсън е постигнала американската мечта: първият ѝ роман се превръща в бестселър, а скоро след това се омъжва за успял и привлекателен адвокат. Десетина години по-късно обаче тя все още не може да напише втората си книга, а съпругът ѝ я изоставя заради друга жена.

С надежда да излекува разбитото си сърце, Емили заминава на гости при леля си, където като дете е прекарвала летата. Закопняла за свежия океански въздух и аромата на домашна храна, младата жена пристига на остров Бейнбридж. Вместо обаче да намери така жадуваното усамотение, тя попада във вихъра на бурни емоции и дълго пазени тайни. Когато в нощното си шкафче открива дневника на жена на име Естер, младата писателка е завладяна от драматичната ѝ изповед. Емили е твърдо решена да разбули мистерията около съдбата на Естер, защото вярва, че това ще доведе до собственото ѝ емоционално изцеление.

Но дали жителите на острова искат тя да се рови в миналото?

ПЪРВА ГЛАВА

— Мисля, че това е всичко — каза Джоел, облегат на касата на вратата на апартамента ни. Плъзгаше поглед насам-натам, сякаш се опитваше да запамети всяка подробност от нийоркския мезонет от началото на века, който бяхме купили заедно и обновили преди пет години, в по-щастливи времена. Беше впечатляващ: антрето с изящния свод, старата полица над камината, която бяхме намерили в антикварен магазин в Кънектикът и отнесли у дома като съкровище, и наситеният цвят на стените в трапезарията. След мъчителни спорове най-сетне се бяхме спрели на мароканско червено — нюанс, който бе едновременно копнеж и дразнещ, почти като брака ни. Когато го видя на стените, той реши, че е твърде оранжев. На мен ми се струваше идеален.

Погледите ни се срещнаха за миг, но аз сведох очи към ролката тиксо в ръцете си, машинално издърпах последното парче и припряно залепих последния кашон с вещи на Джоел, които той бе дошъл да прибере тази сутрин.

— Почакай — казах аз, припомняйки си изведнъж, че мярнах книга с твърди корици и синя подвързия във вече запечатания кашон. Изгледах го с укор. — Взел си моята „Години на благочестие“?

Бях прочела романа по време на медения ни месец в Таити преди шест години, но за мен той не беше спомен от сватбеното ми пътешествие, по което да се прехласвам, докато прелиствам орфаните страници. Никога няма да разбера как спечелилата „Пулицър“ творба на Маргарет Барнс е могла да се озове сред прашната купчина безплатни книги, струпани във фоайето на курортния комплекс, но когато я издърпах от коша и овехтелият ѝ гръб се разкъса, сърцето ми се сви от дълбоко чувство на умиление, което не можех да си обясня. Трогателната история за любов, загуба и приемане, за тайни страсти и тежестта на съкровения мисли завинаги промени начина, по който гледах на собственото си писане. Може би дори тя бе причината да спра да пиша. Джоел не прочете книгата и бях благодарна за това.

Беше твърде интимна за споделяне. Сякаш четях страниците на своя ненаписан дневник.

Той ме наблюдаваше, докато отлепах тиксото, отварях кашона и ровех; накрая открих стария роман. Издадох въздишка на емоционално изтощение.

— Съжалявам — смутено каза Джоел. — Не знаех, че...

Не знаеше много неща за мен. Сграбчих книгата, кимнах и отново залепих кашона.

— Мисля, че това е всичко — казах аз и се изправих.

Той ме погледна плахо и този път срещнах погледа му. Още няколко часа, поне докато подпиша бракоразводните документи следобед, все още щеше да бъде мой съпруг. Все пак ми беше трудно да гледам в онези тъмни очи и да зная, че мъжът, за когото съм се омъжила, ме напуска заради друга. *Как стигнахме дотук?*

Сцената на кончината на нашата връзка се разигра в съзнанието ми като в трагичен филм, може би за милионен път откакто се бяхме разделили. Беше дъждовно понеделнично утро през ноември. Приготвих бъркани яйца, полети с „Табаско“, любимите му, когато ми каза за Стефани. Как го размивала. Как го разбираше. Как се чувствали *свързани*. Представих си две блокчета от „Лего“, които свършено си пасват, и потръпнах. Смешно е, но когато си спомням за онази сутрин, наистина усещам мирис на загорели яйца и „Табаско“. Ако знаех, че края на брака ми ще мирише така, щях да приготвя палачинки.

Отново погледнах в лицето на Джоел. В очите му имаше тъга и несигурност. Знаех, че ако скоча и се хвърля в обятията му, вероятно ще ме прегърне с любовта на разкаял се съпруг, който не може да си тръгне, не може да прекрати брака ни. Но, не, реших. Жребият беше хвърлен. Съдбата ни бе решена.

— Сбогом, Джоел — казах. Може би на сърцето ми му се искаше този миг да продължи по-дълго, но умът ми знаеше по-добре. Той трябваше да си тръгне.

Джоел изглеждаше наранен.

— Емили, аз...

Нима търсеше прошка? Втори шанс? Не знаех. Протегнах ръка, за да му попреча да продължи.

— Сбогом — повторих аз, напрягайки всички сили.

Мълчаливо кимна, след това се обърна към вратата. Затворих очи и чух как тихо я затваря след себе си. Заклучи отвън, жест, който накара сърцето ми да замре. *Все още е загрижен...* Поне за безопасността ми. Поклатих глава и си напомних да сменя патрона, след това се заслушах, докато стъпките му затихваха и бяха погълнати от уличния шум.

Телефонът ми звънна и когато станах, за да вдигна, осъзнах, че съм седяла на пода, погълната от „Години на благочестие“, откакто Джоел си бе тръгнал. Дали бе изминала минута? Час?

— Идваш ли? — Беше Анабел, най-добрата ми приятелка. — Обеща ми, че няма да подпишеш документите за развода сама.

Дезориентирана, погледнах часовника.

— Съжалявам, Ани — казах аз и затършувах за ключовете и омразния кафяв плик в чантата си. Трябваше да се срещна с нея в ресторанта четиридесет и пет минути по-рано. — Идвам.

— Добре — каза тя. — Ще ти поръчам питие.

„Калъмет“ — любимото ни заведение за обяд, беше на четири преки от апартамента ми и когато пристигнах десет минути по-късно, Анабел ме посрещна с прегръдка.

— Гладна ли си? — попита тя, след като седнахме.

— Не — въздъхнах.

Анабел се намръщи.

— Въглехидрати — подаде ми тя панера с хляб. — Имаш нужда от въглехидрати. Е, къде са онези книжа? Да приключим с това.

Извадих плика от чантата си и го сложих на масата внимателно, сякаш държах динамит.

— Знаеш ли, сама си си виновна за всичко — каза Анабел с полуусмивка.

Хвърлих ѝ убийствен поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Не бива да се омъжваш за никой Джоел — продължи тя, цъкайки с език. — За нищо на света. Излизаш с Джоеловци, позволяваш им да те черпят по питие и да ти купуват хубави дрънкулки от „Тифани“, но не се омъжваш за тях.

Анабел работеше върху доктората си по социална антропология. През двегодишните си проучвания бе анализирала данни за бракове и разводи по неконвенционален начин. Според откритията ѝ шансът за успех на един брак би могъл да се предвиди по името на мъжа.

Омъжи се за Ийли, и ще се радваш на брачно блаженство около 12.3 години. За Брад? 6.4 години. Съпруг на име Стийв би издържал малко повече от четири. А ако питате Анабел, никоя жена не бива да се омъжва за Престън.

— Е, кажи ми отново какво сочи информацията ти за Джоел?

— Седем цяло и две години — отговори тя с делови тон.

Кимнах. Бяхме женени шест години и две седмици.

— Трябва да си намериш някой Трент — продължи Анабел.

Направих кисела физиономия.

— Мразя името Трент.

— Добре, тогава Едуард или Бил, или... не, Брус — реши тя най-накрая. — Това са имена с брачно дълголетие.

— Хубаво — саркастично казах аз. — Може би трябва да ме заведеш на шопинг за съпруг в някой старчески дом.

Анабел е висока, слаба и красива — красива като Джулия Робъртс, с дълги и тъмни коси, спускащи се на вълни, порцеланова кожа и дълбоки тъмни очи. Беше на тридесет и три и никога не се бе омъжвала. Причината, както тя сама би ви казала, бе джазът. Не можела да намери мъж, който харесва Майлс Дейвис и Хърби Хенкок колкото нея.

Махна на сервитьора.

— Още две, ако обичате.

Той отнесе чашата от мартинито ми и остави мокър кръг върху плика.

— Време е — тихо ме подкани тя.

Ръката ми леко затрепери, когато я пъхнах в плика и извадих купчина книга, дебела около сантиметър. Асистентката на адвоката ми бе отбелязала три страници с искрящорозови самозалепващи се листчета с надпис: „Подпиши“.

Взех химикалка от чантата си и почувствах буца в гърлото, докато изписвах името си на първата страница, на следващата и на последващата. Емили Уилсън, с издължено „и“ и открояващо се „н“. Така

се подписвах от пети клас. След това надрасках датата, 28 февруари 2005-а — деня, в който бракът ни бе оставен да почива в мир.

— Добро момиче — каза Анабел и побутна новото мартини към мен. — Е, ще пишеш ли за Джоел?

Анабел, както и всички други хора, които познавах, вярваше, че да опиша връзката си с Джоел в леко завоалирана форма би било най-доброто отмъщение.

— Можеш да изградиш цяла история около него, като само леко измениш името му — продължи тя. — Например да го наречеш Джо и да го изкараш пълен откачалник. — Лапна хапка и се засмя, при което едва не се задави. — Не, откачалник с *еректилна дисфункция*.

Проблемът е, че дори и да исках да напиша роман — отмъщение за Джоел, а аз определено не исках, това щеше да бъде ужасна книга. Всичко, което успя да нахвърлям на хартия, ако изобщо успя да нахвърлям нещо, би издавало липса на въображение. Знаех това, защото от осем години всяка сутрин се будех, сядах на бюрото си и се вирах в празния екран. Понякога сътворявах страхотно изречение или дори няколко страници, но стигах до задънена улица. А замръзна ли веднъж, не виждах начин да стопя леда.

Терапевтът ми Бони наричаше това „клиничен случай на писателски блокаж“ (разбирай в терминален стадий). Музата ми се бе разболяла и прогнозите не изглеждаха обнадеждаващи.

Преди осем години бях автор на роман бестселър. Преди осем години бях на върха. Бях слаба — не че сега съм пълна (е, добре, може би леко закръглена в бедрата) — и в списъка на най-продаваните автори на „Ню Йорк Таймс“. И ако имаше списък на „Ню Йорк Таймс“ за хората с най-щастлив живот, щях да бъда и в него.

След публикуването на първата ми книга „Търся Али Ларсън“ агентът ми ме насърчаваше да напиша втора. Читателите искали продължение, каза ми тя. И издателите ми вече бяха обещали да удвоят аванса ми за втора книга. Но колкото и да се опитвах, нямаше какво повече да напиша, нямаше какво повече да кажа. Накрая агентът престана да звъни. Издателите престанаха да питат. Читателите изгубиха интерес. Единственото доказателство, че предишният ми живот не е само фантазия, бяха чековете за авторски права, които често пристигаха по пощата, и някое и друго писмо, което получавах от

читател с психични отклонения на име Лестър Макейн, който вярваше, че е влюбен в Али, главната героиня в книгата ми.

Още помня прилива на адреналин, когато Джоел се приближи към мен на премиерата на книгата ми в Медисън парк-хотел. Бил на някакъв коктейл в съседната зала, когато ме видял да стоя пред вратата. Бях облечена с рокля на Бети Джонсън, която през 1997-а беше абсолютен хит: малка черна рокля без презрамки, за която бях платила безумна сума. Но, да, струваше си всеки цент. Все още беше в гардероба ми, но изведнъж изпитах импулсивно желание да се прибера у дома и да я изгоря.

— Изглеждате зашеметяващо — бе казал той доста дръзко, преди дори да се представи. Спомням си как се почувствах, когато го чух да изрича тези думи. Биха могли да бъдат негова запазена марка за завързване на разговор и — да бъдем реалисти — може би наистина бяха. Но ме накараха да се чувствам като момиче за милиони. Бяха толкова типични за Джоел.

Няколко месеца по-рано „Джи Кю“ бяха публикували подробна информация за най-желаните „обикновени момчета“, ергени в Америка — не, не списъкът, който на всеки две години представя Джордж Клуни, а онзи, който включва сърфист в Сан Диего, зъболекар в Пенсилвания, учител в Детройт и, да, адвокат в Ню Йорк — Джоел. Той бе влязъл в топ 10. И по някакъв начин аз го бях спечелила.

И изгубила.

Анабел размахваше ръце пред мен.

— Земя вика Емили — каза тя.

— Извинявай — отвърнах аз, леко потръпвайки. — Не, няма да напиша книга за Джоел. — Поклатих глава, поставих документите обратно в плика и ги прибрах в чантата си. — Ако отново напиша нещо, то ще бъде различно от всяка история, която някога съм се опитала да разкажа.

Анабел ме изглежда смутено.

— А продължението на последната ти книга? Няма ли да го довършиш?

— Вече не — казах аз и сгънах салфетката надве, след това на четири.

— Защо не?

Въздъгнах.

— Вече не мога да направя това. Насила да изсмуча 85 000 посредствени думи, дори ако това означава договор за книга. Дори ако означава хиляди читатели с моята книга в ръце по плажовете. Не, ако някога отново пропиша, ако отново напиша нещо, ще бъде различно.

Анабел изглеждаше готова да стане и да изръкопляска.

— Виж се само — усмихна се тя. — Постигаш пробив.

— Не — упорствах аз.

— Напротив. Хайде да помислим. — Тя преплете пръстите на ръцете си. — Ти каза, че искаш да напишеш нещо различно, но мисля, че всъщност последната ти книга не беше дошла от сърцето ти.

— Може да се каже, да — съгласих се, свивайки рамене.

Анабел лапна маслина от чашата си с мартини.

— Защо не пишеш за нещо, което *наистина* ти е присърце? — каза тя след миг. — Някое място или човек, който те е вдъхновил.

Кимнах.

— Нали всеки писател се опитва да прави именно това?

— Да — каза тя, нехайно отпрати сервитьора с поглед, който казваше „нямаме нужда от нищо и ще поискаме сметката по-късно“, и отново се вторачи в мен. — Но всъщност *опитала* ли си? Искам да кажа, книгата ти беше фантастична. Наистина, Ем, но имаше ли в нея нещо, което наистина да разкрива... *твоята* същност?

Права беше. Беше хубава история. Беше бестселър, безспорно. Тогава защо не се гордеех с нея? Защо не се чувствах *свързана* с нея?

— Познавам те отдавна — продължи тя — и знам, че тази история не идва от твоя живот, от твоите преживявания.

Така си беше. Но от какво в живота си можех да черпя вдъхновение? Замислих се за родителите си, за бабите и дядовците си и поклатих глава.

— Това е проблемът — казах. — Другите писатели имат златни мини. Лоши майки, малтретиране, вълнуващо детство. Моят живот досега беше толкова сладникав. Никакви загуби. Никакви травми. Дори смърт на домашен любимец. Котаракът на майка ми — Оскар, е на двадесет и две години. Тук няма нищо, от което би се родила интересна история, повярвай ми; мислила съм по въпроса.

— Мисля, че се подценяваш — заяви тя. — Трябва да има нещо. Някаква искра.

Този път мислено се понесох назад и веднага се сетих за пралеля си Бий, лелята на майка ми, и дома ѝ на Бейнбридж Айлънд, в щата Вашингтон. Липсваше ми толкова, колкото и островът. Как бях допуснала да изминат толкова години, без да ѝ гостувам? Бий, която беше на осемдесет и пет години, родена през двадесет и девета, нямаше свои деца, така че сестра ми и аз неизбежно станяхме като внуци за нея. Изпращаше ни картички за рождени дни с нови петдесетдоларови банкноти вътре, коледни подаръци, които наистина бяха страхотни, и сладкиши за Свети Валентин, а когато отивахме да ѝ погостуваме през лятото от дома си в Портланд, Орегон, пъхваше шоколадчета под възглавниците ни, преди майка ни да се разкрещи:

— Не, току-що си измиха зъбите!

Бий наистина беше ексцентрична. В нея имаше и нещо дразнещо. Говореше твърде много. Или твърде малко. Беше едновременно гостоприемна и сприхава, щедра и себична. Освен това пазеше своите тайни. Обожавах я заради това че ги има.

Майка ми винаги казваше, че когато хората живеят сами през по-голямата част от живота си, започват да не забелязват собствените си странности. Не бях сигурна дали приемам тази теория или не донякъде защото се тревожех, че и аз ще прекарам живота си в самота. Задоволявах се да следя за признаци.

Бий. Веднага си я представих на масата в кухнята ѝ в Бейнбридж. Всеки ден, откакто я познавам, закусва едно и също: филийка мек хляб с масло и крем мед. Разрязва златистата филийка на четири малки квадратчета и ги слага върху салфетка, сгъната надве. Върху всяко парче щедро намазва размекнато масло, дебел пласт като глазура на торта, и най-отгоре голяма капка крем мед. Като дете съм я виждала да прави това стотици път, а сега, когато съм болна, филийка мек хляб с масло и мед е като лекарство.

Бий не е красавица. Стърчи над повечето мъже, с лице, което изглежда твърде широко, едри рамене и зъби. Въпреки това черно-белите снимки от младостта ѝ разкриват някаква искра, хубост, която всички жени притежават, когато са малко над двадесетте.

Обожавах една нейна снимка точно на тази възраст, която висеше в рамка, украсена с мидени черупки, на стената в коридора на родния ми дом, определено не на почетно място, защото човек трябваше да стъпи на столче, за да я види ясно. Старата снимка с назъбени ръбове

показваше Бий такава, каквато никога не съм я познавала. Седеше с приятелки върху одеяло на плажа, изглеждаше безгрижна и се усмихваше съблазнително. Друга жена бе наведена към нея и прошепваше нещо в ухото ѝ. *Тайна.*

Бий стискаше гerdана от перли, който висеше на шията ѝ, и гледаше към камерата както никога не бях я виждала да гледа чичо Бил. Питам се кой е стоял зад обектива в онзи ден преди толкова години.

— Какво ѝ е казала? — попитах майка си един ден като дете, докато се взирах в снимката.

Мама не вдигна поглед от прането, с което се бореше в коридора.

— Кой какво е казал?

Посочих жената до Бий.

— Хубавата жена, която шепне в ухото на леля Бий.

Мама веднага се изправи и дойде при мен. Посегна нагоре и изтри праха от стъклото с края на пуловера си.

— Никога няма да узнаем — каза тя, очевидно съжалявайки, докато гледаше снимката.

Покойният чичо на майка ми — Бил, беше хубавец, герой от Втората световна война. Всички казваха, че се е оженил за Бий заради парите ѝ, но тази теория никак не ми се връзваше. Бях виждала как я целува, как обвива ръце около талията ѝ през онези лета в детството ми. Обичаше я, нямаше съмнение в това.

Все пак нещо в начина, по който майка ми говореше за връзката им, ми подсказваше, че майка ми не я одобрява, че вярва, че Бил е заслужавал нещо по-добро. Според нея Бий беше твърде екстравагантна, твърде неженствена, твърде рязка, твърде много от всичко.

Въпреки това лято след лято гостувахме на Бий. Дори след като чичо Бил почина, когато бях на девет години. Мястото бе някак неземно, с чайките, прелитащи над нас, обширните градини, мириса на Пъджет Саунд, голямата кухня с изглед към сивите води, неизменния шум на вълните, които се разбиваха в брега. Със сестра ми го обожавахме и въпреки чувствата на майка ми към Бий знаех, че и тя обича мястото. Имаше успокояващо въздействие върху всички ни.

Анабел проникателно се вгледа в мен.

— Имаш някаква история там, нали?

Въздъгнах.

— Може би — уклончиво отвърнах.

— Защо не попътуваш? — предложи тя. — Имаш нужда да заминеш някъде, да проясниш мислите си.

Смръщих нос при тази идея.

— Къде да отида?

— Някъде далеч оттук.

Права беше. Голямата ябълка е неверен приятел. Градът те обича, когато летиш високо, и те сритва, когато си на дъното.

— Ще дойдеш ли с мен?

Представих си двете ни на тропически плаж с коктейли с чадърчета.

Тя поклати глава.

— Не.

— Защо?

Чувствах се като кученце — изплашено, изгубено кученце, което иска само някой да му сложи нашийник и да му покаже накъде да върви, какво да прави, как да се държи.

— Не мога да дойда с теб, защото трябва да направя това сама. — Думите ѝ ме жегнаха. Гледаше ме право в очите, сякаш трябваше да попия всяка капка от онова, което има да каже. — Ем, бракът ти приключи, а не си проляла и една сълза.

Докато вървах обратно към апартамента си, се замислих за казаното от Анабел и мислите ми отново се върнаха към леля ми Бий. *Как бях допуснала да изминат толкова години, без да ѝ гостувам?*

Чух пронизителен, стържещ звук над главата си, безспорно звук от триене на метал в метал, и погледнах нагоре. Меден ветропоказател с форма на пате, покрит с дебел пласт сиво-зеленикава патина, привличаше вниманието от покрива на близкото кафене и шумно се въртеше от вятъра.

Сърцето ми запрепуска, когато забелязах познатата гледка. Къде го бях виждала преди? Изведнъж ми просветна. *Картината. Картината на Бий.* До този момент бях забравила за платното 18/14, което ми бе подарила, когато бях дете. Тя рисуваше и си спомням каква

огромна чест бе за мен да ми бъде поверена тази творба. Нарекох я шедьовър и думите ми накараха Бий да се усмихне.

Затворих очи и съвършено ясно видях морския пейзаж с маслени бои: ветропоказателя с форма на пате, кацнал върху онази стара къщичка на плажа, и двамата влюбени, хванати за ръце, на брега.

Обзе ме чувство за вина. Къде беше картината? Бях я прибрала, след като с Джоел се бяхме нанесли в апартамента — мислех, че не подхожда на интериора ни. Бях се дистанцирала от острова, който обичах като дете, бях опаковала миналото си в кашони. *Защо? Каква бе причината?*

Ускорих крачка, дори започнах да подтичвам. Сетих се за „Години на благочестие“. Да не би и картината да е попаднала в някой кашон с вещи на Джоел? Или по-лошо, дали погрешка не я бях опаковала в кашон с книги и дрехи за благотворителна разпродажба? Стигнах до вратата на апартамента и пъхнах ключа си в ключалката, а след това изтичах по стълбите до спалнята и рязко отворих вратата на гардероба. Там, на горния рафт, имаше две кутии. Свалих едната и прерових съдържанието ѝ: няколко плюшени животинки от детството ми, кутия полароидни снимки и купчина изрезки със статиите от двегодишния ми принос за колежанския вестник, дебела колкото няколко тетрадки. Все още никаква картина.

Посегнах към втората кутия, погледнах вътре и намерих парцалена кукла, кутийка с любовни бележки от първите ми ученически години и любимия ми розов дневник с ягодки от началното училище. Това бе всичко.

Как съм могла да я изгубя? Как съм могла да бъда толкова нехайна? Станах, отново огледах гардероба от горе до долу. Найлонов плик, пъхнат в ъгъла в дъното, изведнъж привлече вниманието ми. Сърцето ми се разтуптя от вълнение, когато я извадих на светло.

В плика, увит в плажна кърпа на тюркоазени и розови шарки, беше картината. Някаква болка ме прониза дълбоко, когато я взех в ръце. Ветропоказателят. Плажът. Старата къщичка. Бяха точно такива, каквито си ги спомнях. Но не и двойката. Не, нещо беше различно. Винаги си бях въобразявала, че двамата са Бий и чичо Бил. Жената почти със сигурност беше Бий, с дългите си крака и неизменните си небесносини къси панталони. „Летните“ ѝ панталони, както ги наричаше. Но мъжът не беше чичо Бил. Не. Как бе възможно това да

ми е убягвало? Бил имаше светли, пясъчноруси коси. А на този мъж бяха гъсти и тъмни, чупливи. *Кой беше този мъж? И защо Бий бе нарисувала себе си с него?*

Оставих бъркотията на пода и слязох с картината долу до бележника си с адреси. Набрах познатите цифри на телефона и си поех дъх, продължително и дълбоко, изслушвайки звука от първото позвъняване, след това от второто.

— Ало?

Гласът ѝ беше същият, дълбок и плътен, с кадифени нотки.

— Бий, аз съм, Емили — заговорих с леко треперещ глас. — Съжалявам, че не съм се обаждала толкова отдавна. Просто...

— Глупости, скъпа — каза тя. — Няма за какво да се извиняваш. Получи ли картичката ми?

— Картичка?

— Да, изпратих я миналата седмица, след като чух новините за теб.

— Чула си?

Не бях казала на много хора за Джоел. Дори на родителите си в Портланд — все още. И на сестра си в Лос Анджелис, с идеалните ѝ деца, любящ съпруг и градина с екологично чисти зеленчуци. Дори на терапевта си. Въпреки това не се изненадах, че новината е стигнала до Бейнбридж Айлънд.

— Да — каза тя. — И се питах дали ще дойдеш да ми погостуваш. — Замълча за миг. — Този остров е чудесно място за изцеление.

Прокарах пръст по ръба на картината. Исках да бъда там точно в този момент — на Бейнбридж Айлънд, в голямата топла кухня на Бий.

— Кога ще дойдеш?

Бий никога не губи време за празни приказки.

— Утре твърде скоро ли е?

— Утре е 1 март — каза тя, — започва месецът, когато заливът има най-голяма притегателна сила, скъпа. Истински *оживява*.

Знаех, че е права. Кипящите сиви води. Кафявите водорасли и клони. Почти усещах вкуса на соления въздух. Бий вярваше, че Пъджет Саунд е страхотен лечител. И знаех, че когато пристигна, ще настоява да сваля обувките си и да нагазя, дори и да е един сутринта и да е шест градуса, колкото навярно щеше да бъде.

— И, Емили?

— Да?

— Има нещо важно, за което трябва да поговорим.

— Какво е?

— Не сега. Не по телефона. Когато дойдеш тук, скъпа.

След като затворих, слязох до пощенската кутия и намерих извлечение по кредитна карта, каталог на „Викторияс Сикрет“, адресиран до Джоел, и голям квадратен плик. Разпознах адреса на подателя и ми бе нужен само миг, за да си спомня къде съм го виждала: на документите за развода. А и беше факт, че го бях проверила в Гугъл преди седмица. Беше градската къща на Петдесет и седма, онази, в която той живееше със Стефани.

Адреналинът ми започна да се покачва при мисълта, че Джоел ме е потърсил. Може би ми бе изпратил писмо, картичка, не, романтично начало на търсене на съкровище: покана за среща някъде в града, където ще има други указания, а след това още четири и той ще ме чака там, пред хотела, в който се бяхме запознали преди толкова години. И ще държи роза, не, надпис: „Съжалявам. Обичам те. Прости ми“. Точно така. Това можеше да бъде идеалният край на една трагична романтична история. *Дай ни щастлив край, Джоел*, осъзнах, че прошепвам, докато прокарвах пръсти по плика. *Все още ме обича. Все още има чувства.*

Но когато повдигнах крайчеца на плика и внимателно издърпах картичката със златист брокат, фантазията изведнъж се срина. Останах с втренчен поглед.

Луксозният картон. Сложната калиграфия. Беше покана за сватба. За *неговата* сватба. В шест часа. Вечеря. Танци. Тържество на любовта. Телешко или пилешко. Приемам с удоволствие. Отказвам със съжаление. Влязох в кухнята, спокойно подминах кошчето за рециклиране и вместо в него изхвърлих малката лъскава картичка при хранителните отпадъци, върху мухлясалото пиле по китайски.

Докато ровех из останалата поща, изпуснах списание и когато посегнах да го вдигна, видях картичката от Бий, скрита между страниците на „Нюйоркър“. Отпред имаше ферибот, бял със зелена ивица, пристигащ на Игъл Харбър. Обърнах я и прочетох:

Емили,
Островът намира начин да те призове, когато
моментът настъпи. Ела у дома. Липсваше ми, скъпа.

С цялата ми обич,
Бий

Притиснах картичката към гърдите си и въздъхнах дълбоко.

ВТОРА ГЛАВА

Първи март

Бейнбридж Айлънд не може да скрие своето великолепие дори в здрача. Гледах през прозореца, докато фериботът навлизаше в пристанището Игъл Харбър, преминавайки покрай скалистите брегове и къщите с плочести покриви, вкопчили се дръзко в склоновете на хълма. Греещият им оранжев интериор приканваше, сякаш хората вътре се сместваха да направят място за още един, докато се събираха пред камините да пийнат вино или горещо какао.

Жителите на острова се гордееха, че са доста разнородна компания: майки, каращи „Волво“, чиито съпрузи пътуваха за работа до Сиатъл и обратно с ферибот, художници и поети, търсещи уединение, и шепа известни личности. Говореше се, че преди раздялата си Дженифър Анистън и Брад Пит са купили девет акра на западния бряг, и всички знаеха, че няколко бивши актьори от сериала „Островът на Гилиган“ наричаха Бейнбридж свой дом. Явно е добро място да се изгубиш. Точно това смятах да направя.

В посока север — юг островът е дълъг само шестнадесет километра, но изглежда като отделен континент. Има заливи и лагуни, пещери и мочурища, винарна, ферма за дребни плодове, ферма за ламы, шестнадесет ресторанта, кафене, в което правят домашни канелени кифлички и най-хубавото кафе, което съм опитвала, и пазар, на който продават местно малиново вино и екологично чисто швейцарско цвекло, брано часове преди да се появи на сергиите.

Дълбоко си поех дъх, погледнах отражението си в стъклото и срещнах погледа на уморена, сериозна жена — далеч от момичето, което за първи път бе изминало пътя до острова преди години. Потръпнах, когато си спомних за нещо, което Джоел бе казал преди няколко месеца. Готвехме се да излезем на вечеря с приятели.

— Ем — каза той и ме изгледа критично, — забрави ли да сложиш грим?

Да, имах грим, разбира се, но огледалото в коридора разкриваше бледа и суха кожа. Високите скули, каквито никой в семейството ми нямаше и майка ми казваше, че навярно съм ги наследила от млекаря — всички биха искали да имат такива — изглеждаха зле на лицето ми. Аз изглеждах зле.

Стъпих от ферибота на рампата, която водеше до терминала, където Бий щеше да ме чака със зеления си фолксваген „калинка“. Въздухът бе напоен с мирис на море, изгорели газове от фериботи, разлагащи се миди и ели, точно както когато бях на десет години.

— Трябва да го бутилират, нали? — каза мъжки глас зад мен. Човекът изглеждаше най-малко на осемдесет, облечен с кафяв вълнен костюм. Имаше вид на професор с тези очила с дебели рамки, висящи на врата му — симпатичен като плюшено мече.

Не бях сигурна дали се обръща към мен, когато отново заговори:

— Този мирис — каза той с намигване. — Трябва да го бутилират.

— Да — кимнах. Знаех точно какво има предвид и се съгласих. — Не съм идвала тук от десет години. Предполагам, че съм забравила колко ми липсва.

— А, не сте ли от града?

— Не съм — отвърнах аз. — Тук съм за месец.

— Е, добре дошли тогава. При кого идвате? Или просто търсите приключения?

— При леля Бий.

Широко отвори уста.

— Бий Ларсън?

Леко се усмихнах, като че ли на острова имаше друга Бий Ларсън.

— Да — потвърдих. — Познавате ли я?

— Разбира се — каза той, сякаш очакваше да знам този факт. — Съседи сме.

Усмихнах се. Вече бяхме стигнали до терминала, но никъде не виждах колата на Бий.

— Знаете ли — продължи той, — сторихте ми се позната, когато ви видях, и...

И двамата вдигнахме погледи, когато чухме характерното пърпорене и пращане на двигател на фолксваген. Бий кара твърде

бързо за своята възраст — всъщност за която и да е възраст. Но човек би очаквал осемдесетгодишна жена да изпитва страх от газта, ако не респект. Не и Бий. Спря на сантиметри от краката ни.

— Емили! — извика Бий, изскачайки от колата с широко отворени обятия. Беше облечена с тъмни дънки с леко увиснало дъно и бледозелена туника. Не познавам друга жена над осемдесетте, която да се облича като двадесетгодишно момиче — е, двадесет и няколко от шейсетте години може би; туниката ѝ беше на хипи шарки.

Усетих буца в гърлото, когато се прегърнахме. Не сълзи, само буца.

— Тъкмо си говорех със съседа ти... — казах и осъзнах, че не съм узнала името му.

— Хенри — каза той, усмихна ми се и ми подаде ръка.

— Радвам се да се запознаем, Хенри. Аз съм Емили. — И в него имаше нещо познато. — Почакай, срещали сме се и преди, нали?

Кимна.

— Да, но ти беше дете.

Учудено извърнах глава към Бий.

— Да те откараме у дома, детето ми — каза Бий и забързано запристъпва покрай Хенри. — Сигурно е най-малко два през нощта нюйоркско време.

Бях уморена, но не толкова, та да забравя, че багажникът на „калинките“ е отпред, и натоварих багажа си. Бий пришпори двигателя и се обърнах да помахам на Хенри на раздяла, но него го нямаше. Запитах се защо Бий не бе предложила на съседа си да го откара.

— Толкова се радвам, че дойде, скъпа — заговори Бий, докато се отдалечаваше от терминала с бясна скорост. Коланите в колата не се закопчаваха, но не ме беше грижа. Докато бях тук с Бий, на този остров, се чувствах в безопасност.

Погледнах през прозореца към звездното зимно небе, докато „калинката“ фучеше напред. Хидън Коув Роуд се виеше покрай брега и резките завои и криволици напомняха за Ломбард стрийт в Сан Франциско. Никакъв трамвай не можеше да се придвижи през тунела от дървета, които се разделяха и разкриваха дома на Бий на плажа. Дори ако човек го вижда всеки ден от живота си, не би престанал да затаява дъх пред старото бяло колониално здание с колони на входа и абаносови капаци на предните прозорци. Чичо Бил я бе накарал да ги

боядиса зелени. Мама казваше, че би било по-добре да бъдат сини. Но Бий упорстваше, че няма смисъл да имаш бяла къща без черни капаци.

Не можех да видя дали люляците са разцъфнали, дали рододендроните са избуяли както ги помнех, нито дали е прилив или отлив. Но дори в тъмнината мястото изглеждаше цветно и искрящо, недокоснато от времето.

— Ето ни — каза Бий и спря така рязко, че трябваше да се хвана здраво. — Знаеш ли какво трябва да направиш?

Очаквах следващите й думи.

— Трябва да нагазиш в залива — каза тя и посочи към плажа. — Ще ти се отрази добре.

— Утре — повторих с усмивка. — Тази вечер искам само да вляза вътре и да се отпусна на някой диван.

— Добре, скъпа — каза тя и приглади немирен кичур от русите ми коси зад ухото ми. — Липсваше ми.

— И ти на мен — казах аз и стиснах ръката й.

Извадих багажа си и я последвах по тухлената пътека, която водеше до къщата. Бий живееше тук много преди да се омъжи за чичо Бил. Родителите й загинали при автомобилна катастрофа, докато учела в колеж, и оставили на единственото си дете завидно състояние, с което бе направила една-единствена съществена покупка: Кийстоун Меншън, просторната къща с осем спални от колониалния период, която дълги години бе стояла със запечатана врата и прозорци. От четиридесетте се водеше разгорещен местен спор коя е най-ексцентричната постъпка на Бий: купуването на огромната къща или обновяването й, само веднъж, отвътре и отвън.

Почти всяка стая предлагаше изглед към залива през големи прозорци с дървена дограма, които тракаха във ветровити нощи. Майка ми винаги казваше, че къщата е твърде голяма за жена без деца. Но мисля, че просто й завиждаше; тя живееше в тристайна кутия.

Голямата входна врата проскърца, когато Бий влезе.

— Заповядай — каза тя. — Ще запаля камината и ще донеса питие за двете ни.

Гледах я, докато зареждаше дърва в камината. Хрумна ми, че би трябвало аз да направя това вместо нея. Но се чувствах твърде уморена, за да помръдна. Краката ме боляха. Всичко ме болеше.

— Смешно — поклатих глава. — Толкова години в Ню Йорк и нито веднъж да не дойда да ти погостувам. Ужасна племенница съм.

— Умът ти е бил другаде — каза тя. — А и съдбата намира начин да те върне тогава, когато настъпи моментът за това.

Спомних си текста от картичката ѝ. В известен смисъл думите на Бий за съдбата ми звучаха по-скоро като утвърждение на моя провал, но поканата ѝ беше мила.

Огледах хола и въздъгнах.

— На Джоел щеше да му хареса тук — казах. — Но така и не успях да го убедя да остави работата си за достатъчно дълго, за да дойдем.

— Така е по-добре — каза тя.

— Защо?

— Защото не мисля, че щяхме да си допаднем.

Усмихнах се.

— Може би си права.

Тя никак не се опитваше да се преструва, а Джоел беше пълен с преструвки.

Бий стана и сви зад ъгъла към стаята, която наричаше веранда; там държеше зареден мокър бюфет. Почти цялото пространство беше оградено от прозорци, освен едната стена, където висеше голяма картина. Спомних си за платното, което бях пхнала в куфара си, преди да тръгна от Ню Йорк. Исках да я поразпитам за него, но още не беше дошъл моментът за това. Отдавна бях разбрала, че обсъждането на нейното изкуство и други теми от живота ѝ бе прекращаване на граница.

Спомнях си как една вечер, когато бях на петнадесет, с братовчедка ми Рейчъл се промъкнахме на верандата, влязохме в онзи бюфет с тъмните британски тръстикови врати и изпихме по четири дози ром, докато възрастните играеха на карти в другата стая. Помня как ми се искаше да престане да ми се вие свят. Тогава за последен път пих ром.

Бий се върна с два коктейла „Гордън Грийн“ — сок от лайм и краставица, смесен с джин и обикновен сироп, поръсен с морска сол.

— Е, да чуем за теб — подкани ме тя и ми подаде чаша.

Отпих и ми се прииска да имам история, която да разкажа на Бий. Каквато и да е. Отново почувствах онази буца в гърлото си и

когато отворих уста да кажа нещо, нямаше думи, затова само сведох поглед към скута си.

Бий кимна, сякаш се бях изразила достатъчно ясно.

— Знам — кимна тя, — знам.

Поседяхме заедно в тишината, загледани в хипнотизиращите пламъци, докато усетих, че клепачите ми натежават.

Втори март

Не зная какво ме събуди следващата сутрин: вълните, заливащи брега, чийто шум бе толкова силен, сякаш протягаха ръце и чукаха на вратата, привлечени от апетитния аромат на палачинки, които вече никой не ядеше, поне никой възрастен в Ню Йорк. Или може би телефонът ме беше накарал внезапно да отворя очи, мобилният телефон, който звънеше някъде между възглавниците на дивана. Не бях стигнала до стаята за гости през нощта; умората си бе казала думата — умората или емоционалното изтощение. Или и двете.

Отметнах юргана — Бий навярно ме беше завила, след като бях заспала — и трескаво затършувах за телефона.

Беше Анабел.

— Здравей — казах аз.

— Здравей! — Нейната жизнерадост бе просто смайваща. — Исках само да се уверя, че си добре. Нали всичко е наред?

Честно казано, искаше ми се да можех да бъда като Анабел и да излея всичко. Искаше ми се да проливам крокодилски сълзи. Бог знае, имах нужда от това.

Беше се настанила в моя апартамент за месец, защото съседите ѝ от горния етаж се учели да свирят на тромпет.

— Обаждал ли се е някой? — попитах аз, знаейки, че Анабел ще се досети точно кого имам предвид. Знаех, че съм жалка, но отдавна си бяхме дали позволение да бъдем жалки една пред друга.

— Съжалявам, Ем, никакви обаждания.

— Добре — казах. — Разбира се. Е, как са нещата там?

— Ами — заговори тя, — случайно срещнах Ивън в кафенето тази сутрин.

Ивън беше бившият на Анабел, онзи, за когото не се бе омъжила, защото не харесвал джаз и заради други неща. Да видим... хъркал. И

ядял хамбургери, което беше проблем, защото Анабел е вегетарианка. И онази работа с името му. Ивън не било име на надежден съпруг.

— Поговорихте ли?

— Малко — отвърна тя някак разсеяно, сякаш умът ѝ беше другаде. — Но беше неловко.

— Какво каза?

— Запозна ме с новата си приятелка, *Вивиен*.

Произнесе името Вивиен така, сякаш беше някакво заболяване, може би обрив или стафилококова инфекция.

— Някаква ревност ли долавям тук, Ани? Не помниш ли, че *ти* скъса с него?

— Зная — каза тя. — И не съжалявам за решението си.

Не успя да ме убеди.

— Ани, познавам Ивън — казах — и зная, че ако му се обадиш точно сега и му разкриеш истинските си чувства, ще си го върнеш. Все още те обича.

Последва мълчание от другата страна, сякаш обмисля идеята ми.

— Ани? — казах аз. — Там ли си?

— Да — отвърна тя. — Съжалявам, трябва да затворя. Току-що пристигна човекът от Ю Пи Ес и трябва да се подпише за пратка. Винаги ли получаваш толкова поща?

— Значи не си чула нищо от онова, което казах?

— Извинявай. Важно ли беше?

Въздъгнах.

— Не.

Въпреки че се смяташе за непоправима романтичка и въпреки проучванията си, когато ставаше дума за любов, Анабел бе усвоила сложното изкуство да саботира връзките си.

— Е, обади ми се, ако искаш да поговорим — каза тя.

— Ще ти се обадя.

— Обичам те.

— Аз също. И стой далеч от лосиона ми „Лора Мерсие“ — предупредих я полушеговито, полусериозно.

— Мисля, че ще успея да се сдържа, ако — каза тя, — ако обещаеш, че ще поработиш върху частта със сълзите.

— Дадено.

Когато се придвижих до кухнята, се изненадах, че не видях Бий да стои до печката. Вместо това имаше чиния с палачинки, няколко ивици бекон, подредени на тънка купчина, и бурканче с домашно малиново сладко, които ме чакаха на масата, а до тях бележка:

Емили,

Наложи се да отскоча до града по задачи и не исках да те будя. Оставила съм ти от любимите ти пълнозърнести палачинки и бекон (стопли си ги в микровълновата — четиридесет и пет секунди на висока степен). Ще се върна следобед. Сложих нещата ти в спалнята в дъното на коридора. Разполагай се удобно. И трябва да се поразходиш след закуска. Днес заливът е великолепен.

С обич,
Бий

Оставих бележката и погледнах през прозореца. Беше права. Сиво-сините води, редуващите се ивици песъчлив и каменист бряг — беше гледка, спираща дъха. Испитах импулсивно желание веднага да изтичам навън и да ровя за миди, да повдигам камъни и да търся раци или да се съблека и доплувам до шамандурата, както правех през летата в детството си. Искаше ми се да се потопя в тази голяма, красива и загадъчна водна шир. За секунда мисълта ме накара да се почувствам жива, но само за секунда. Затова полях палачинките си с малиновото сладко на Бий и закусих.

Масата беше точно каквато я помнех, застлана с жълта мушамас с щампа на ананаси, салфетник, украсен с мидени черупки, и купчина списания. Бий чете всеки брой на „Нюйоркър“ от край до край и изрязва любимите си статии, запечатва ги в пликосе за писма и ми ги изпраща, колкото и пъти да ѝ казвам, че няма смисъл да си прави труда; имам абонамент за това списание.

След като сложих чинията си в съдомиялната, тръгнах по коридора и надникнах във всяка стая, докато открих онази, в която Бий бе сложила багажа ми. През всичките години, когато ѝ бях гостувала

като дете, не бях стъпвала в тази стая. Всъщност не си спомнях някога да съм влизала там. Бий имаше навик да държи някои стаи заключени поради причини, които ние със сестра ми Даниел никога нямаше да разберем.

Да, реших аз, ще запомня стаята. Стените бяха боядисани в розово — което бе странно, защото Бий мразеше този цвят. До леглото имаше тоалетка, нощно шкафче и голям гардероб. Погледнах през прозорците, които гледаха към западната част на брега, и си спомних предложението на Бий за разходка. Реших да разопаковам багажа си по-късно и тръгнах към плажа. Нямах сили да устоя на магнетичното му привличане.

ТРЕТА ГЛАВА

Не си направих труда да се преоблека или среша, както най-вероятно бих се подготвила в Ню Йорк. Просто наметнах пуловер, нахлузих войнишко зелени гумени ботуши, които Бий държеше в малка стаичка до входната врата, и излязох навън.

Пристъпването по мокър пясък има странно лечебно въздействие, хрущенето под краката изпраща сигнал към мозъка, че няма проблем просто да си даде малко почивка. Това направих онази сутрин. Не се упреквах, дори когато мислите ми се връщаха към Джоел и хилядите малки разпилени спомени от миналото. Настъпих празна черупка от рак с ботуша си и я строших на хиляди парчета.

Взех камък и го хвърлих във водата, далеч и силно колкото можех. *По дяволите! Защо нашата история трябваше да завърши така?* Взех още един камък и още един, хвърлях ги с все сила в залива, докато накрая се отпуснах изтощена върху дървена отломка, изхвърлена от морето. *Как бе могъл? Как аз бях могла?* Въпреки всичко малка част от мен искаше той да се върне и се мразех заради това.

— Само хабиш камъните с такова хвърляне.

Подскочих, стресната от мъжкия глас. Беше Хенри, който бавно вървеше към мен.

— А, здравей — казах смутено. Дали бе гледал изблика ми? Откога? — Просто...

— Хвърляш камъни — кимна той. — Но техниката ти е погрешна, скъпа. — Наведе се, взе гладко, плоско камъче и го повдигна срещу светлината, оглеждайки го от всеки ъгъл. — Да — каза той най-сетне. — Това ще свърши работа. — Обърна се към мен. — Сега хвани камъчето ето така и отпусни ръката си, за да се движи плавно като в масло, докато го пускаш. — Хвърли камъчето към брега и то прелетя през водата с шест скока по повърхността. — По дяволите — каза Хенри. — Загубил съм вещината си. Шест е ужасно малко.

— Така ли?

— Да — отвърна. — Рекордът ми е четиринадесет.

— Четиринадесет? Сигурно се шегуваш.

— Оттук да не мръдна — каза той и се прекръсти, както правят единадесетгодишните на скаутски лагер. — Някога бях шампион по хвърляне на камъчета на този остров.

Не ми беше до смях, но не се сдържах.

— Тук има състезания по хвърляне на камъчета?

— Разбира се. Сега опитай ти.

Погледнах надолу към пясъка и намерих плоско камъче.

— Ето — казах аз, замахнах и го пуснах. Камъчето стигна до повърхността и цопна по корем. — Виждаш ли, страшно съм зле.

— Не — каза той. — Просто се нуждаеш от тренировки.

Усмихнах се. Лицето му беше задебеляло и сбръчкано като книга със стара кожена подвързия. Но очите... Е, говореха, че някъде зад тази усмивка се крие младеж.

— Ще те заинтригувам ли с покана за кафе? — попита той и посочи назад към малка бяла къща над дигата. Очите му засияха.

— Да, звучи чудесно.

Изкачихме се по бетонните стъпала, които водеха до пътечка, обрасла с мъх. До входната врата на Хенри се стигаше по шест камъка под сянката на два големи стари кедъра, които стояха като стражи.

Той отвори стъклената врата. Скърцането ѝ бе дразнещо колкото крясъците на чайките от покрива, които сърдито се развикаха и полетяха обратно към водата.

— Отдавна се каня да повикам някого да поправи тази врата — каза Хенри и свали ботушите си на терасата. Последвах го и сторих същото.

Лицето ми се затопли от огъня, който бушуваше и прещеше във всекидневната.

— Разполагай се удобно — каза той. — Ще сложа кафето.

Кимнах и отидох до камината. На тъмната махагонова лавица над нея имаше множество раковини, малки лъскави камъчета и черно-бели снимки в обикновени рамки. Една от тях привлече вниманието ми. Жената на нея беше с руси букли, пригладени плътно към главата ѝ като на жените от четиридесетте. Излъчваше блясък, като модел или актриса, застанала на брега с развята от вятъра рокля, подчертаваща гърдите и тънката ѝ талия. На заден план се виждаше къща, къщата на

Хенри, и онези кедрови дървета, тогава много по-малки, но също толкова забележителни. Запитах се дали е била негова съпруга. Позата ѝ изглеждаше твърде предизвикателна за сестра. Която и да беше, Хенри я бе обожавал. Бях сигурна в това.

Приблужи се с две големи чаши кафе в ръце.

— Красива е — казах аз, взех снимката и седнах с нея на дивана да я разгледам по-отблизо. — Жена ти?

Погледна ме, сякаш изненадан от въпроса ми, и отвърна просто:

— Не.

Подаде ми чаша, а след това остана прав и прокара пръсти по брадичката си, както правят мъжете, когато са смутени или несигурни за нещо.

— Съжалявам — казах аз и бързо върнах снимката над камината. — Нямах намерение да любопитствам.

— Не, не — каза той, внезапно усмихнат. — Знам, че е глупаво. Минаха повече от шестдесет години, би трябвало вече да мога да говоря за нея.

— Коя е?

— Бяхме сгодени — продължи той. — Щяхме да се женим, но... не се получи. — Замълча, сякаш размислил за нещо. — Може би не бива да...

И двамата вдигнахме погледи, когато чухме почукване на вратата.

— Хенри? — Беше мъжки глас. — Вкъщи ли си?

— А, това е Джек — каза Хенри, обръщайки се към мен. Изрече името нехайно, сякаш очакваше да го познавам.

Гледах от хола, докато отвори и посрещна тъмнокос мъж на моята възраст. Беше висок, толкова висок, че трябваше леко да се наведе, когато влизаше в стаята. Беше облечен с дънки и сив вълнен пуловер и макар и да беше предобед, леката сянка по очертанията на брадичката му издаваше, че нито се е обръснал, нито е взел душ.

— Здравейте — каза той малко смутено, когато очите му срещнаха моите. — Аз съм Джек.

Хенри заговори вместо мен:

— Това е Емили, нали знаеш, племенницата на Бий Ларсън.

Джек погледна към мен, след това отново към Хенри.

— *Племенница* на Бий?

— Да — отвърна Хенри. — Ще ѝ погостува за месец.

— Добре дошли — каза Джак и дръпна края на якето си. — Извинявайте, не исках да ви прекъсвам; започнах да готвя и по средата видях, че нямам яйца. Случайно да ти се намират две?

— Разбира се — каза Хенри и се отправи към кухнята. Докато Хенри го нямаше, очите ми срещнаха погледа на Джак, но бързо ги отместих. Той потърка чело; засуети се с ципа на якето. Тишината беше напрегната и задушаваща като тъмния влажен пясък на брега под прозореца.

Навън се чу плясък. Стреснах се, закачих с крака си ръба на страничната масичка и безпомощно гледах как малката бяла ваза, сложена върху купчина книги, се търкулна на земята и се счупи на четири назъбени парчета.

— О, не! — казах аз и поклатих глава, притеснена, че бях счупила един от ценните сувенири на Хенри и че се бях изложила пред Джак.

— Ето, ще ти помогна да скриеш доказателствата — усмихна се той. Изведнъж започна да ми харесва.

— Аз съм най-непохватната жена на света.

Закрих лицето си с ръце.

— Добре — каза той, повдигна ръкава си и показа черносинкава прясна синина. — А аз съм най-непохватният мъж на света. — Извади найлонова торбичка от джоба си и внимателно събра парчетата от вазата. — Можем заедно да я залепим по-късно.

Усмихнах се.

Хенри се върна с кутия яйца и я подаде на Джак.

— Съжалявам, трябваше да изтичам до хладилника в гаража — каза той.

— Благодаря, Хенри — каза Джак. — Задължен съм ти.

— Няма ли да поостанеш?

— Не мога — каза той и хвърли поглед към мен, — трябва да се връщам, но благодаря. — Обърна се и ми намигна съучастнически. — Радвам се, че се запознахме, Емили.

— И аз се радвам — отвърнах. Искаше ми се да не си тръгва толкова скоро.

С Хенри гледахме през прозореца, докато Джак вървеше обратно към плажа.

— Странна птица е този Джак — каза Хенри. — Най-хубавото момиче на острова е във всекидневната ми, а той не може да остане дори за кафе.

Сигурна бях, че се изчервявам.

— Прекалено си любезен — казах. — Погледни ме. Току-що съм станала от сън.

Той примигна.

— Бях искрен.

— Много си мил — казах аз.

Поговорихме си по време на второто кафе, но когато погледнах часовника си, видях, че са минали два часа.

— Може би е време да тръгвам, Хенри. Бий ще започне да се пита къде съм.

— Разбира се — отвърна той.

— Ще се виждаме на плажа.

— Всеки път, когато минаваш оттук, просто се отбивай.

Отливът бе оголил таен пласт живот на брега и докато вървях обратно, прибирах раковини и кълбета изумруденозелени водорасли, като пуках въздушните мехурчета по слузестата им повърхност, както правех преди много години. Едно камъче заблестя на слънцето, коленичих да го взема и тогава чух стъпки зад гърба си. Стъпки на животно, последвани от вик.

— Ръс, тук, момче!

Обърнах се и едър, енергичен голдън ретривър ме връхлетя със силата на защитник от Националната футболна лига.

— Ох! — извиках аз, бършейки току-що близнатото си лице.

— Съжалявам — каза Джак. — Измъкнал се е през задната врата. Дано не те е изплашил. Безобиден е, въпреки петдесет и петте си кила.

— Добре съм — усмихнах се аз, изтупах малко пясък от панталона си, преди да застана на колене и да поздравя кучето както подобава. — А ти сигурно си Ръс — казах. — Радвам се да се запознаем, приятел. Аз съм Емили. — Вдигнах поглед към Джак. — Тъкмо бях тръгнала да се прибирам при Бий.

Той хвана Ръс за каишката.

— Без повече такива номера, момче — каза Джак, преди да ме погледне. — Ще повървя с теб; в твоята посока сме.

Измина минута, може би по-дълго, преди някой от двамата ни да проговори. Бях доволна да чувам стъпките на ботушите ни по каменистия бряг.

— Е, тук, в щата Вашингтон, ли живееш? — попита Джак найсетне.

— Не — отвърнах. — В Ню Йорк.

Той кимна.

— Никога не съм ходил.

— Шегуваш се — казах. — Никога не си ходил в Ню Йорк?

Сви рамене.

— Мисля, че не съм имал повод. Прекарал съм целия си живот тук. Никога не ми е хрумвало да напусна острова.

Кимнах и огледах безкрайната плажна ивица.

— Е, откакто отново се върнах на този остров... — Замълчах и се огледах наоколо. — Не преставам да се питам защо съм си тръгнала оттук. Точно сега Ню Йорк никак не ми липсва.

— И все пак какво те води тук този месец?

Нали вече му бях казала, че съм на гости при леля си? Това обяснение не беше ли достатъчно? Нямах да обяснявам, че бягам от миналото си, което в известен смисъл беше истина, че се опитвам да взема решения за бъдещето си или, не дай си боже, че наскоро съм се развела. Дълбоко си поех дъх и вместо това казах:

— Правя проучвания за следващата си книга.

— О! — каза той. — Значи си писател?

— Да — отвърнах и преглътнах с мъка. Мразех деловия си тон. Нима нещо от това можеше да се нарече проучване? Както обикновено, щом заговорих за кариерата си, започнах да се чувствам уязвима.

— Уау! — каза той. — Е, какво пишеш?

Казах му за „Търся Али Ларсън“ и изведнъж се спря.

— Сигурно се шегуваш. Направиха филм по нея, нали?

Кимнах.

— А ти? — Внезапно ме обзе нетърпение да сменя темата. — С какво се занимаваш?

— Художник съм — отвърна Джак. — Живописец.

Широко отворих очи.

— О, бих се радвала да видя твои творби.

Но в мига, когато изрекох това, бузите ми пламнаха от срам. *Нима е възможно да се чувствам по-неловко, по-глупаво? Нима напълно съм забравила как да разговарям с мъж?*

Вместо просто да кимне, Джак се усмихна с половин уста и подритна парче дърво, заровено в пясъка.

— Не е за вярване как изглежда плажът тази сутрин — каза той и посочи отломките, изхвърлени от морето на брега. — Явно снощи е имало голяма буря.

Обожавах брега след буря. Когато бях на тринадесет, на същия плаж бе попаднало чувалче с точно 319 долара — знаех, защото сама бях преброила всички банкноти — и пистолет, пълен с вода. Бий се обади на полицията и проследиха уликите до банков обир, свършил зле седемнадесет години по-рано. *Седемнадесет години*. Пъдджет Саунд е като машина на времето, която скрива разни неща, а по-късно ги изважда наяве на брега, когато и където реши.

— Казваш, че си прекарал целия си живот на острова, значи трябва да познаваш леля ми.

Той кимна.

— Да я познавам? Може да се каже.

Къщата на Бий беше на няколко крачки пред нас.

— Искаш ли да влезеш? — попитах. — Да кажеш „здрости“ на Бий.

Той се поколеба, сякаш си спомни за нещо или някого.

— Не — каза Джак и присви очи, когато плахо погледна към прозорците. — По-добре не.

Прехапах устни.

— Добре — отвърнах. — Е, скоро пак ще се видим.

Това беше, казах си, докато крачех към задната врата. Защо изглеждаше толкова притеснен?

— Почакай, Емили — извика Джак от брега след няколко секунди. Обърнах се. — Извинявай. Нямам голям опит. — Отмести кичур тъмни коси от очите си, но вятърът веднага го върна обратно. — Би ли приела покана за вечеря? — попита той. — В дома ми. В събота, в седем?

Стоях там и го гледах, напрегтайки се да отворя уста. Бяха нужни няколко секунди, но намерих сили и глас да отговоря:

— С удоволствие — кимнах.

— До тогава, Емили — каза той с по-широка усмивка.

Бях забелязала, че Бий гледа през прозореца, но когато влязох, се бе преместила от преддверието на дивана.

— Виждам, че вече си се запознала с Джак — каза тя, без да откъсне очи от кръстословицата си.

— Да — отвърнах. — Бях на гости у Хенри.

— У Хенри? — Бий вдигна поглед. — Какво си правила там?

— Сутринта излязох да се поразходя и случайно го срещнах на плажа. Свих рамене. — Покани ме на кафе.

Бий изглеждаше разтревожена.

— Какво има? — попитах.

Остави молива си и вдигна поглед към мен.

— Внимавай — загадъчно каза тя, — особено с Джак.

— Да внимавам? Защо?

— Хората невинаги са такива, каквито изглеждат.

Прибра очилата си за четене в синьото кадифено калъфче, което държеше върху странична масичка.

— Какво имаш предвид?

Даде си вид, че не е чула въпроса ми, както само на нея ѝ се удаваше.

— Е, вече стана дванадесет и половина, нали? — Въздъхна. — Време е да си подремна.

Наля си половин чаша шери.

— Лекарството ми — каза тя с намигване. — Ще се видим покъсно днес следобед, скъпа.

Ясно беше, че нещо се е случило между Бий и Джак. Бях го прочела по лицето му и сега го долових в гласа ѝ.

Отпуснах се на дивана и се прозинах. Примамена от споменаването за дрямка, се прибрах в спалнята си и се сгуших на голямото легло с розов пухен юрган. Взех романа, който си бях купила от летището, но едва се преборих с две глави и хвърлих книгата на пода.

Освободих китката си от верижката на часовника — не мога да спя с нищо метално по себе си — и отворих чекмеджето на страничната масичка. Но когато пузнах часовника вътре, забелязах нещо в сянката.

Беше тетрадка, някакъв дневник. Вдигнах я и прокарах пръст по гърба. Беше стар и интригуващата му подвързия от червено кадифе изглеждаше оръфана и изтъркана. Докоснах го и изведнъж ме прониза чувство за вина. Ами ако беше стар дневник на Бий? Потръпнах, внимателно го оставих обратно в чекмеджето. Минаха няколко мига и неусетно дневникът отново се озова в ръцете ми. Изкушението беше неустоймо. Само щях да прегледам началото, нищо повече.

Листовете, пожълтели и изтънели, бяха като свещена реликва, в каквато само времето можеше да ги превърне. Огледах първата страница за някаква насока и прочетох думите „Тетрадка за ръкописи“, напечатани в долния ъгъл с черно мастило и стандартните канцеларски клишета. Спомних си за книга, която бях прочела отдавна, чиято главна героиня от началото на двадесети век бе използвала за романа си „Чернова или личен дневник“. Заинтригувана, прелистих страниците и огромното любопитство напълно задуши чувството за вина. *Само още една страница и ще го оставя.*

Думите на следващата страница, написани с най-красивия почерк, който бях виждала, накараха сърцето ми да запрепуска. „Разказ за нещо, случило се в малък островен град през 1943-та.“

Бий никога не бе сядала да пише, поне доколкото знаех. Чичо Бил? Не, буквите определено бяха изписани от женска ръка. Защо беше тук, в тази розова стая? Коя беше авторката, решила да остане неизвестна, и защо?

Дълбоко си поех дъх и обърнах страницата. Какво лошо имаше да прочета няколко реда? Когато започнах уводния абзац, повече не можех да устоя.

Нямах намерение да целувам Елиът. Омъжените жени не правят така, поне омъжените жени като мен. Беше нередно. Но приливът идваше, полъхваше хладен бриз и ръцете на Елиът бяха обвити около тялото ми като топъл шал, галеха ме на места, където не биваше да ме докосват, и почти не можех да мисля за друго. Беше както някога. И въпреки че сега бях омъжена, въпреки промените се обстоятелства, сърцето ми бе останало на същото място във времето — застинало, сякаш в очакване на този миг —

мига, в който с Елиът намерихме пътя обратно към това място. Боби никога не ме бе прегръщал така. Или може би беше, но неговият допир не събуждаше такава страст, такъв огън.

И, да, не бях възнамерявала нито да целувам Елиът в онази студена мартенска нощ, нито да извършвам немислимото, което се случи после, веригата от събития, които завинаги щяха да променят моя живот и този на хората около мен. Името ми е Естер и това е моята история.

Вдигнах поглед. Естер? Коя беше Естер? Псевдоним може би? Измислена героиня? Чух почукване и инстинктивно придърпах юргана нагоре, за да скрия страниците, които четях.

— Да? — казах.

Бий отвори вратата.

— Не мога да заспя — каза тя, потърквайки очи. — Какво ще кажеш вместо това да се поразходим до пазара?

— Добре — отвърнах аз, макар че всъщност ми се щеше да остана и да продължа да чета.

— Ще те чакам отпред — каза Бий и остана с поглед, вперен в мен смущаващо дълго. Започнах да изпитвам чувството, че хората на острова крият някаква голяма тайна, която никой няма намерение да сподели с мен.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Градският фермерски пазар беше на по-малко от километър от дома на Бий. Като малка вървах дотам със сестра си или братовчедка си, а понякога и сама, късах лилави цветчета от детелина по пътя, докато се събереше голям букет, който притисках до носа си, за да усетя уханието на мед. Преди разходката винаги умолявахме възрастните за двадесет и пет цента и се връщахме с джобове, пълни с розови дъвки „Базука“. Ако лятото имаше аромат, това бе ароматът на розова дъвка.

С Бий мълчахме, докато се придвижвахме с колата по криволичещия път нагоре към града. Хубавото на стария фолксваген е, че ако не ти се говори, не е нужно да говориш. Шумът от двигателя разсейва изнервящата тишина, заменяйки я с приятно, успокояващо бръмчене.

Бий ми подаде списък за пазаруване.

— Трябва да поговоря с Лиан в сладкарницата. Можеш ли ти да започнеш с покупките, скъпа?

— Разбира се — усмихнах се. Знаех, че все още мога да се ориентирам на пазара, въпреки че последния път, когато стъпих на това място, бях на седемнадесет години. Може би Отър Попс все още бяха на трета сергия и, разбира се, симпатягата от сектора за селскостопанска продукция щеше да бъде там с навити ръкави на тениската, за да показва бицепсите си.

Прегледах списъка на Бий — съомга, ориз арборио, праз, кресон, лук шалот, бяло вино, ревен, бита сметана — което издаваше, че вечерята ще бъде апетитна. Реших да започна с виното, защото беше най-близо.

Секторът за вина на Градския фермерски пазар напомняше по-скоро за винарска изба на луксозен ресторант, отколкото за оскъдния асортимент на обикновен хранителен магазин. Сгушен под малко стълбище, представляваше полутъмно помещение подобно на пещера, в което прашните бутилки сякаш се бяха загнездили в стените.

— Мога ли да ви помогна?

Вдигнах поглед, малко стресната, и видях мъж на моите години да върви към мен. Рязко се отдръпнах назад и едва не повалих стелаж с бели вина.

— Господи, съжалявам — промълвих, докато придържах бутилка, която се клатеше като кегла.

— Не се безпокойте — каза той. — Калифорнийско бяло ли искате, или може би нещо местно?

Имаше само няколко лампи и в началото не можех да различа чертите му.

— Всъщност просто... — Точно тогава, когато стигна по-близо до мен и посегна към една бутилка на най-горния рафт, видях лицето му и зяпнах. — Боже мой, ти ли си, Грег!

Сведе поглед към мен и недоверчиво поклати глава.

— Емили?

Беше нереално, вълнуващо и неловко, всичко това едновременно. Пред мен с престилка на бакалин стоеше тийнейджърската ми любов. И макар и да бяха минали почти двадесет години, откакто го бях видяла за последен път, лицето му беше познато като в деня, когато му бях позволила да свали горнището на банския ми и да прокара пръсти по гърдите ми. Това означаваше, че ме обича и един ден ще се оженим. Бях толкова сигурна, че издрасках: „Емили + Грег = Любов“ с кламер на гърба на поставката за хартия в дамската тоалетна на пазара. Но после лятото свърши и се прибрах у дома. Проверях пощенската си кутия всеки ден цели пет месеца, но нямаше никакви писма. Никакви обаждания. А следващото лято, отново при Бий, изминах пътя по плажа до неговата къща и почуках на вратата. По-малката му сестра, която никога не бях харесвала, ме осведоми, че е заминал да учи в колеж и че си има нова приятелка. Казвала се Лиса.

Грег все още беше невероятно красив — но вече по-зрял, по-закален. Запитах се дали и аз изглеждам като зряла жена. Инстинктивно погледнах към лявата му ръка за халка. Нямаше.

— Какво правиш тук? — попитах. Все още не бях проумяла, че това е работното му място. Винаги си бях представяла Грег като пилот или рейнджър — нещо по-смело, нещо по-мъжествено, нещо... по-подобаващо за Грег. Продавач на хранителни стоки? Не се връзваше.

— Работа — каза той, гордо усмихнат. Посочи към новия бадж с името си и прокара пръсти през изсветлелите си коси. — Толкова се радвам да те видя — продължи. — Минаха... колко, петнадесет години?

— Да — отвърнах. — Може би дори *повече*. Това е лудост.

— Изглеждаш страхотно.

Думите му ме накараха да се замисля.

— Благодаря — отвърнах и дръпнах яката си. Сведох поглед към краката си. Господи! Гумените ботуши. Всяка жена си фантазира как среща някоя стара любов, докато е облечена с вталяваща вечерна рокля, а аз бях с вълнен пуловер, изровен от гардероба на Бий, целия на топчета. Опа!

И въпреки това Грег, със същия момчешки чар и сиво-сини очи с цвета на залива по време на буря, ме караше да се чувствам толкова добре, колкото изглеждаше.

— Е, какво те води отново на острова? — попита той с усмивка, облегнат с лакът на стената. — Мислех, че си станала изискана писателка в Ню Йорк.

Усмихнах се.

— Ще погостувам на Бий този месец.

— Така ли? Виждам я да пазарува тук от време на време. Винаги ми се е искало да попитам как си. — Замълча. — Но признавам, дострашаваше ме.

— Дострашаваше те?

Той потърка чело.

— Не знам. Предполагам, че дълбоко в себе си всеки от нас си остава на шестнадесет. Впрочем нали ти скъса с мен?

Усмихнах се.

— Не, ти влезе в колеж.

В него имаше някаква топлина, някаква енергия, която ми харесваше.

— Е, защо сега, след толкова години? — попита той.

Въздъгнах.

— Малко е сложно.

— Нямам нищо против сложните неща.

Потърках пръста си там, където бях носила венчалната халка.

— Тук съм, защото... — Замълчах и се вгледах в лицето му за признаци на одобрение или неодобрение, което беше лудост, защото не ме интересуваше какво ще си помисли гаджето ми отпреди милион години за семейното ми положение, и накрая изтърсих: — Тук съм, защото току-що се разведох и имах нужда да напусна Ню Йорк за известно време.

Сложи ръка на рамото ми.

— Съжалявам.

Каза го така, сякаш беше искрен, и това ме накара да харесам порасналия Грег дори повече, отколкото тийнейджъра.

— Добре съм — казах аз, молейки се да не умее да чете мисли.

Грег поклати глава с недоверие.

— Никак не си се променила.

Не знаех какво да кажа, затова просто отроних:

— Благодаря. — Грег бе изрекъл само това, което би казал всеки на човек, с когото някога е имал романтична връзка, но събуди изпадналото ми в летаргия самочувствие като доза епинефрин. Смутено пригладих косите си и си спомних, че не съм се подстригвала. От три месеца. — Бих казала същото за теб. Изглеждаш страхотно. — Замълчах за миг. — А ти как я караш? Имаше ли повече късмет в брака от мен?

Не зная защо, по някакъв начин си бях представяла Грег щастливо женен, с идеално подреден живот на Бейнбридж Айлънд. Страхотна къща. Хубава съпруга. Пет-шест деца, здраво закопчани за столчетата си в тъмносин събърбан.

— Късмет? — Сви рамене. — Не, никакъв. Но съм доволен. Здрав съм. Това е най-важното, нали?

Кимнах.

— Разбира се.

Признавам, че изпитах известно облекчение да узная, че не съм единствената, чийто живот не се е развил точно според очакванията.

— Е, дано наистина си добре. Защото ако имаш нужда да поговориш с някого...

Грабна кърпата, която висеше от престилката му, и започна да забърсва няколко бутилки с червено вино на долния рафт.

Може би заради слабото осветление или заради толкова много вино наоколо се почувствах странно спокойна тук с Грег.

— Да — казах. — Ще те излъжа, ако кажа, че не е трудно. Но живея ден за ден. Днес се чувствам добре. Вчера? Не толкова.

Той кимна, а след това отново се усмихна и ме погледна с умиление, очевидно потънал в спомени.

— Хей, помниш ли, когато те заведох в Сиатъл за онзи концерт?

Кимнах. Струваше ми се, че от сто години не съм се сещала за онази вечер. Майка ми беше забранила, но Бий, както винаги способна на чудеса, я бе убедила, че е страхотна идея да позволи на Грег да ме заведе на „симфония“.

— За малко да не се приберем в онази нощ — каза той и очите му бяха като врати към забравените спомени от младежките ми години.

— Е, доколкото си спомням, ти искаше да прекарам нощта с теб в студентската квартира на брат ти. — Завъртях очи, както навярно бих направила като тийнейджърка. — Майка ми щеше да ме убие!

Той сви рамене.

— Е, нима можеш да упрекнеш едно момче, че е опитало?

Все още я имаше онази искра, която ме бе привлякла от самото начало.

Грег разсея напрегнатото мълчание, което последва, като пренасочи вниманието ни към виното.

— Значи, търсиш бутилка вино?

— А, да — отвърнах. — Бий ме изпрати за някакво бяло. Пино... как беше? — По отношение на виното съм абсолютен невежа.

Той се усмихна и прокара пръст по редицата, спря по средата на рафта и извади една бутилка с прецизност на хирург.

— Опитай това — каза. — Едно от любимите ми е, местно Пино Гриджо от грозде, отгледано тук, на острова. Една глътка, и ще се влюбиш.

Внезапно зад Грег се появи друг клиент, но преди да се обърне да му помогне, той бързо попита:

— Ще излезеш ли с мен на вечеря? Само веднъж. Само веднъж, докато си тук?

— Разбира се — инстинктивно отвърнах, без да размисля върху поканата му, защото ако се бях замислила, може би... не, със сигурност щях да откажа.

— Чудесно — каза той. Усмивката му озари два реда бляскаво бели зъби, което ме накара да прокарам език по своите. — Ще ти се

обадя у леля ти.

— Добре — отвърнах, леко замаяна. Наистина ли се бе случило? Тръгнах към сектора за плодове и зеленчуци да потърся кресон и тогава забелязах Бий.

— А, ето къде си била — каза тя и заръкомаха срещу мен. — Ела, скъпа, искам да те запозная с някого.

До нея стоеше жена, приблизително на нейната възраст, с тъмни коси — явно боядисани — и също толкова тъмни очи. Никога не бях виждала толкова тъмни очи. Бяха почти черни и в силен контраст с восъчнобледата ѝ кожа. Нямахте нищо старческо в тази жена, освен че беше над осемдесетте.

— Това е Ивлин — гордо каза Бий. — Една от най-скъпите ми приятелки.

— Толкова се радвам да се запознаем — казах.

— С Ивлин се знаем от цяла вечност — обясни Бий. — Приятелки сме още от началното училище. Всъщност ти я познаваше като малка, Емили, но може би не я помниш.

— Съжалявам — казах аз. — Не си спомням. Боя се, че през онези лета имах ум само за три неща: плуване, момчета и пак същото.

— Толкова се радвам да те видя отново, скъпа — каза тя, сякаш вече ме познаваше. А и в нея определено имаше нещо познато, но какво ли?

За разлика от Бий, с нейните дънки и суитшърт, Ивлин изглеждаше като модел в напреднала възраст. При нея нямаше панталони с висока талия или обувки с гумени подметки. Беше със стилна рокля с широка пола и равни обувки и все пак изглеждаше истинска и земна, също като Бий. Разбираемо беше, че са първи приятелки. Веднага я харесах.

— Почакайте, всъщност ви помня! — внезапно казах. Блясъкът в очите ѝ и лъчезарната усмивка изведнъж ме върнаха обратно в 1985-а, лятото, което с Даниел прекарахме сами при Бий. Беше ни казано, че родителите ни заминават на екскурзия, но по-късно разбрахме, че са се разделили през онова лято. Татко напуснал мама през юли, а през септември закърпили нещата. Мама беше свалила осем килограма, а татко бе пуснал брада. Държаха се странно в компанията един на друг. Даниел ми каза, че татко си има приятелка, но не ѝ повярвах, а дори и да бях повярвала, не бих упрекнала татко за това или за каквото и да

било, след като толкова години бе търпял мърморенето и виковете на майка ми. Все пак татко имаше търпението на Ганди.

Но не раздялата им занимаваше ума ми тогава, а градината на Ивлин. Бий ни беше водила там като деца и всичко изплуваше отново: вълшебен свят на хортензии, рози и далии и лимонови курабийки на терасата на Ивлин. Сякаш едва вчера със сестра ми седяхме на малка пейка под лозницата, докато Бий се суетеше около статива си и улавяше върху платното си всяко разцъфнало цвете в избуялите лехи.

— Градината ви — казах. — Спомням си вашата градина.

— Да — усмихна се Ивлин.

Кимнах, малко учудена, че този спомен, заровен толкова дълбоко в съзнанието ми, бе изплувал на повърхността точно тогава като изгубена частица от подсъзнанието ми. Сякаш островът го бе отключил по някакъв начин. Докато стоях пред сергиите със зеленчуци, си спомних за лилиите и курабийките, божествени на вкус, и сякаш мъглата се вдигна. Седях на посивяла дървена пейка на терасата ѝ с онези стари бели кецове, които не бяха оригинални „Кедс“, а имитация с фалшиво синьо квадратче на тока. Чифт истински „Кедс“ биха стрували точно с единадесет долара повече и, господи, толкова ги исках. Щях да почиствам банята всяка събота цял месец, обещах на мама. Щях да чистя с прахосмукачка, да бърша прах, да гледя ризите на татко. Но тя само поклати глава и се върна у дома с имитацията от магазин за стоки с намалени цени. Всяко друго момиче, което познавах, имаше истински „Кедс“, с онова синьо гумено квадратче, запазена марка. И така, седях на терасата на Ивлин, суетях се със синята лепенка, която бе започнала да се отлепва отзад на дясната ми обувка.

Бий разведжаше скучаещата Даниел из градината, когато Ивлин седна до мен.

— Какво те безпокои, скъпа?

Свих рамене.

— Нищо.

— Няма страшно — каза тя и стисна ръката ми. — Можеш да ми кажеш.

Въздъгнах.

— Е, всъщност, малко ме е срам, но случайно да имаш секундно лепило?

— Секундно лепило?

Посочих към обувката си.

— Мама никога няма да ми купи „Кедс“, а лепенката отзад на обувката ми ще падне и...

Избухнах в плач.

— Ето, ето — каза Ивлин и ми подаде кърпичка от джоба си. — Когато бях на твоите години, едно момиче дойде на училище с най-красивите червени обувки, които бях виждала. Бяха лъскави като рубини. Баща ѝ беше доста богат и тя разправяше на всички, че ѝ ги е донесъл от Париж. Искях такива обувки повече от всичко на света.

— Купиха ли ти? — попитах.

Тя поклати глава.

— Не, и знаеш ли какво? Все още мечтая за такива. Е, питаш за секундно лепило, скъпа, но не би ли предпочела чифт истински... как ги нарече?

— „Кедс“ — плахо казах.

— А, да, „Кедс“.

Кимнах.

— Е, добре. Какво ще правиш утре?

Широко отворих очи.

— Нищо.

— Тогава всичко е уредено. Ще хванем ферибота за Сиатъл и ще ти купим „Кедс“.

— Наистина ли? — промълвих аз.

— Наистина.

Не знаех какво да кажа, така че само се усмихнах и доотлепих синьото парче гума от обувката си. Все едно. Утре щях да нося истински.

— Ивлин — каза Бий и погледна пазарската количка, — довечера ще приготвя вечеря, ще дойдеш ли у нас?

— О, не — отвърна тя, — не мога. — Най-сетне ще можете да си поприказвате с Емили.

Усмихнах се.

— Ще се радваме, ако дойдеш.

— Е, добре тогава.

— Чудесно — каза Бий. — Ела в шест.

— Ще се видим тогава — каза тя и се обърна към картофите.

— Бий — прошепнах, — няма да повярваш кого срещнах преди малко.

— Кого?

— Грег — отвърнах тихо. — Грег Атууд.

— Старото ти гадже?

Кимнах.

— Мисля, че ме покани да излезем.

Бий се усмихна, сякаш това е било част от плана. Посегна към глава червен лук, огледа я, поклати глава и я хвърли обратно върху купчината. Направи същото още няколко пъти, докато откри една, която ѝ хареса. Каза нещо тихо, под носа си, и когато я помолих да го повтори, вече беше от другата страна на пътеката и пълнеше торба с праз. Хвърлих поглед към сектора за вина под стълбището и се усмихнах на себе си.

Малко преди шест Бий извади три чаши за вино от шкафа и измъкна тапата на бутилката бяло, което Грег бе избрал за нас.

— Би ли запалила свещите, скъпа?

Потърсих кибрит и се замислих за вечерите у Бий в детството ми. Бий никога не слагаше масата без свещи.

— За хубавата вечеря са нужни свещи — казваше тя на мен и сестра ми преди години. Смятах това за изискано и вълнуващо, но когато попитах мама дали може да въведем същата традиция у дома, тя категорично отказа.

— Свещите са за рождени дни — каза тя, — а те са само веднъж в годината.

— Прекрасно. — Бий огледа масата, преди внимателно да се вгледа в бялото вино, препоръчано от Грег. — Пино Гриджо — каза тя с одобрение, след като прочете етикета.

— Бий — подех аз, сядайки на масата, докато тя разрязваше стрък праз с голям касапски нож. — Мислех си за онова, което каза за Джак онзи ден. Каква е тази история между вас двамата?

Бий вдигна поглед малко стресната и изведнъж изпусна ножа, който стискаше в ръка.

— Ох! — извика. — Порязах се.

— О, не! — Изтичах при нея. — Съжалявам.

— Не — каза тя. — Ти не си виновна. Тези стари ръце вече не ме слушат.

— Хайде, остави рязането на мен — настоях аз и я побутнах към масата.

Тя превърза пръста си, а аз донарязах праза, след това разбърках ризотото и вдишах от ароматния облак пара, който се надигаше от тенджерата към лицето ми при всяко завъртане около печката.

— Бий, просто не виждам смисъл...

Прекъснаха ме стъпките на Ивлин към входната врата.

— Здравейте, момичета! — каза тя и тръгна към кухнята. В ръцете ѝ имаше бутилка вино и букет люляк, увит в амбалажна хартия и хлабаво вързан с връвчица.

— Прекрасен е — усмихна се Бий. — Е, къде, за бога, го намери толкова рано през сезона?

— В моята градина — отвърна тя, сякаш Бий току-що я бе попитала какъв цвят е небето. — Моят люляк винаги цъфти преди твоя.

Каза го с израз на приятелско съперничество, на което само над шестдесетгодишно приятелство може да устои.

Бий ѝ забърка питие, нещо с бърбън, а след това ни изпрати в хола, докато тя полагаше последните щрихи в приготвянето на вечерята.

— Леля ти е страхотна, нали? — каза Ивлин, когато Бий не можеше да ни чуе.

— Истинска легенда — усмихнах се.

— Да — съгласи се тя. Кубчетата лед потракваха в чашата ѝ, но не можех да реша дали я клати нарочно, или ръката ѝ трепери.

— Щях да ѝ съобщя новината тази вечер — сподели Ивлин. Каза го нехайно, сякаш говореше за купуване на нова кола или резервация за почивка. Но забелязах сълзите в очите ѝ. — Докато идвах насам, реших да ѝ го кажа днес, но сега, когато я видях, разбрах в какво добро настроение е и си помислих, защо да развалям толкова хубава вечер?

Бях озадачена.

— Какво имаш да ѝ казваш?

Ивлин кимна.

— Имам рак. Последен стадий. — Изрече го като „имам настинка“, просто и прямо, без подобаващия драматизъм. — Остава ми

месец, може би по-малко живот — тихо каза тя. — Зная от доста време, от Коледа, но досега не намерих начин да кажа на Бий. Мисля си, че може би ще бъде по-лесно, ако просто го узнае, когато вече съм си отишла.

— Ивлин, толкова съжалявам. — Докоснах ръката ѝ. — Но как можеш да мислиш, че Бий не би искала да знае? Тя те обича.

Ивлин въздъхна.

— Знам, че би искала да знае. Но не желая приятелството ни да се изпълни с разговори за смърт и умирање, когато ми остава толкова малко време. Предпочитам да пием бърбън, да играем бридж и да се шегувам с нея както винаги.

Кимнах. Не бях съгласна с решението на Ивлин, но го разбирах.

— Извинявай — каза тя. — Днес е първият ти ден на острова, не бива да те товаря с проблемите си. Срам ме е.

— Нямам нищо против — уверих я. — Честно казано, добре е поне за малко да не съм човекът, който говори за своите проблеми.

Отпи голяма глътка от питието си и въздъхна дълбоко.

— Какво щеше да направиш на мое място? Да кажеш на най-добрата си приятелка и да развалиш последните ви дни заедно или да продължиш да им се радваш както винаги, докато просто свършат?

— Е, щях да бъда откровена, но главно от егоистични подбуди — отвърнах. — Щях да се нуждая от подкрепата на приятелката си. Но ти си толкова силна. — Дъхът ми секна за миг. — Възхищавам се на силата ти.

Ивлин се приближи още малко.

— Сила? Глупости. Имам търпение на четиригодишно дете. — Засмя се, след това прошепна: — Е, хайде да поклюкарстваме. Какво мога да ти кажа за леля ти, което не знаеш?

През ума ми преминаха хиляди въпроси, докато един от тях се открие по-ясно от всички: мистериозната тетрадка, която бях открила днес в чекмеджето на нощното шкафче.

— Ами... — Замълчах, за да се уверя, че Бий все още е в кухнята. Потракването на тигана върху готварската печка подсказваше, че е там. — Има едно нещо.

— Какво е то, скъпа? — попита Ивлин.

— Днес — зашепнах аз, — днес намерих тетрадка с червена кадифена подвързия, дневник, в нощното шкафче в стаята, където се

настаних. Много е стар, мисля, че от 1943-та. Не можах да се сдържа, прочетох първата страница и бях заинтригувана.

За секунда ми се стори, че забелязах проблясък в очите на Ивлин, може би някакъв спомен, но бързо угасна.

— Не преставам да се питам дали Бий го е написала — продължих да шепна, — но не зная някога да е писала, а тя би споделила това с мен, предвид кариерата ми и всичко.

Ивлин остави питието си.

— Можеш ли да ми кажеш нещо повече за това, за този дневник? Какво прочете досега?

— Всъщност само първата страница, но зная, че става дума за героиня на име Естер — казах аз и спрях за миг. — И Елиът, и...

Ивлин бързо сложи пръст на устните ми.

— Не бива да споменаваш за тази история пред Бий — каза тя. — Поне засега.

Хрумна ми, че може би е просто начало на неосъществен роман. Бог знае колко такива опити съм имала, преди книгата ми да бъде публикувана. Но защо беше тази анонимност?

— Ивлин, кой я е написал?

Тъмните сенки под очите ѝ бяха по-дълбоки, отколкото по-рано на пазара. Тя си пое дъх дълбоко, стана и внимателно взе съвършено запазена препарирана морска звезда от полицата над камината.

— Морските звезди са загадъчни създания, нали? Няма нито една кост в тялото си, само хрущяли, а макар и толкова крехки, притежават дух и издръжливост. Ярки на цвят. Приспособими. Дълголетни. Знаеш ли, ако морска звезда изгуби някой от крайниците си, може да ѝ поникне друг. — Ивлин върна звездата на мястото ѝ над камината. — Твоята баба обожаваше морските звезди — каза тя. — Обожаваше и морето. — Замълча и се усмихна на себе си. — Прекарваше толкова време на брега, събираше стъкълца и съчиняваше приказки за живота на колониите от раци под скалите.

— Изненадана съм — казах аз. — Мислех, че баба ми никога не е харесвала залива. Нещо в морския въздух се отразявало зле на синусите ѝ.

— Да, но... Съжалявам — каза Ивлин. — Увлякох се в спомени. — Отново се обърна с лице към мен. — Та за онзи дневник. Да, значи

е попаднал в ръцете ти. Трябва да продължиш да го четеш, Емили. Историята е важна и ще разбереш защо.

Въздъгнах дълбоко.

— За съжаление не виждам никакъв смисъл.

— Вече ти казах твърде много, скъпа — каза тя. — Не е моя работа да говоря. Но заслужаваш да узнаеш тази история. Продължи да четеш и ще получиш отговорите.

За миг изглеждаше разсеяна, сякаш мислено се бе пренесла обратно в годината, когато бе започнала историята на Естер и Елиът.

— А Бий? Как да скрия това от нея?

— Има неща, от които се опитваме да предпазим онези, които обичаме — каза Ивлин.

Поклатих глава, недоумявайки.

— Не разбирам как прочитането на тази книга би могло да я нарани.

Ивлин затвори очи за миг и отново ги отвори.

— Много отдавна не бях се сецала за всичко това и повярвай ми, някога за всички ни беше тежко, тежко и непосилно. Но времето лекува всички рани и онези страници... предполагам, че са изчезнали, а може би дори унищожени. Но винаги съм се надявала да изплуват когато трябва. — Замълча за момент. — В коя стая ще спиш, скъпа?

Посочих надолу по коридора.

— В розовата спалня.

Тя кимна.

— Да. Продължи да четеш дневника, скъпа. И ще прецениш кога е моментът да поговориш с Бий, но бъди внимателна с нея.

Точно тогава Бий се появи иззад ъгъла с димящ поднос в ръце.

— Вечерята е готова, момичета — каза тя. — Имам и бутилка бяло вино Бейнбридж Айлънд. Да напълним тези чаши.

Наближаваше полунощ, когато си легнах. Бий и Ивлин ме бяха омагьосали с историите си, изпълнени с тайнственост и драматизъм. Навремето се измъквали от часовете по френски, за да си поделят бутилка джин с две момчета от футболния отбор, а един ден отмъкнали панталоните на особено симпатичен учител по математика, докато плувал в басейна. Приятелството им, толкова закалено и

искрено, ме подсети за Анабел. Вече ми липсваше — ежедневните ни разговори, понякога по два пъти на ден, и дори неособено тактичните ѝ забележки.

Опрых възглавницата си на таблата и се промъкнах в леглото, но след няколко секунди се засуетих около куфара си в търсене на малката картина, която бях донесла със себе си от Ню Йорк. Намерих я пъхната под един пуловер и отново я разгледах. Двамата изглеждаха толкова естествени заедно, сякаш създадени един за друг. Имаше някаква хармоничност в композицията — ръцете с преплетени пръсти, вълните, заливащи брега, и въртящият се ветропоказател над тях. „Какво ли ще каже Бий, когато отново види това платно?“ Беше прозорец към далечно кътче от света на Бий, за което знаех много малко. Отново увих картината в пуловера и я прибрах.

Дневникът ме зовеше от чекмеджето и послушно го извадих. Замислих се за онова, което ми бе казала Ивлин, но главно за Бий и онази загадъчна история отпреди толкова време — явно по някакъв начин бе свързана с нея.

Боби беше добър човек. Честен и работлив. И когато ми даде пръстен и ми предложи брак в онзи необичайно топъл януарски ден на ферибота, с който се връщаше от Сиатъл, аз го погледнах в очите и казах „да“, ясно и просто. Нямаше друга възможност. Щеше да бъде глупаво да отхвърля предложението му.

Водеше се война, но Боби бе освободен от служба поради здравословни причини: беше почти сляп и носеше очила с толкова дебели стъкла, че сигурно тежаха килограми, но армията не го приемаше, въпреки че толкова отчаяно искаше да участва. Мразя се заради тази мисъл сега, но ако бе заминал, може би никой от нас нямаше да се забърка в тази каша.

Но Боби остана у дома и преследваше кариера. Толкова много хора на острова бяха без препитание, а той имаше работа, добра работа в Сиатъл. Можеше да се грижи за мен, а мисля, че по онова време една млада жена не би могла да иска повече.

Спомням си как ме гледаше, когато приех предложението му, с усмивка до уши и ръце в джобовете на кафявите си вълнени панталони, които винаги висяха накриво. Вятърът развяваше редките му прави коси настрани и изглеждаше почти красив, когато посегна към ръката ми. Почти достатъчно красив.

По волята на съдбата или заради лош късмет, в онзи ден Елиът също беше на ферибота, с друга жена. Винаги беше заобиколен от жени. Лепяха му се като мухи на мед. Помня онази, защото беше с бял копринен шал около шията и червена рокля, плътно прилепнала към тялото.

Преди фериботът да спре, с Боби минахме покрай техните седалки — не че тя използваше своята, жената буквално висеше на врата на Елиът.

— Здравейте, Боби, Естер — махна ни Елиът. — Това е Лайла.

Боби каза нещо от учтивост. Аз само кимнах.

— Е, аз ли да им кажа или ти? — обърна се Боби към мен.

Знаех какво има предвид, но инстинктивно притиснах ръка към тялото си отстрани, усещайки как пръстенът се впива в кожата ми. Беше хубав пръстен, разбира се, обикновена златна халка с половинкаратов скъпоценен камък, който будеше най-голямо възхищение. Не, моята история с Елиът ме накара да се поколебая.

— Сгодихме се! — съобщи Боби, преди да се намеся. Каза го толкова въодушевено, че много от пътниците се обърнаха към нас.

Когато очите ми срещнаха погледа на Елиът, видях надигаща се буря; вълни на негодувание заради предателството или може би на тъга кипяха в онези тъмни очи, които познавах толкова добре. След миг извърна глава, изправи се и потупа Боби по гърба.

— Е, чудесно — каза той. — Боби получава най-хубавото момиче на острова. Поздравления, приятел.

Боби засия, когато Елиът се обърна към мен и просто ме гледаше. Нямаше думи.

Лайла прочисти гърлото си и се намръщи.

— Извинявай, Елиът? Най-хубавото момиче на острова?

— След моята Лайла, разбира се — добави Елиът и обви ръка около талията ѝ така дръзко, че не издържах и извърнах глава.

Той не я обичаше. И двамата го знаехме, както и че Елиът принадлежи на мен и аз на него.

Усещах как сърцето му страда и се къса в онзи момент, също като моето. Но бях казала „да“ на Боби, бях взела решение. След два месеца щях да бъда съпруга на Боби Литълтън, въпреки че обичах Елиът Хартли.

Беше почти два след полунощ и бях прочела още три глави, когато оставих книгата. Естер наистина се бе омъжила за Боби. Беше им се родило момиченце. А Елиът, който тринадесет дни след сватбата им бе изпратен в Южния Пасифик, бе гледал как си дават клетва откъм най-задните скамейки в църквата. Когато Боби сложил халката на пръста ѝ, тя мислела за Елиът, а докато изричала брачната клетва, хвърлила поглед към последните редове и очите им се срещнали.

Никой не знаел нищо за него, след като заминал; всеки ден Естер отивала до общината, бутайки бебето си в количка, за да провери в актуализирания списък на загинали и ранени за неговото име.

Когато затворих очи, се замислих за Бий. Човек трябваше да е познал любовта и страданието, за да пише така.

ПЕТА ГЛАВА

Трети март

— Емили! — извика Бий от коридора. Чувах гласа ѝ все поблизо, докато вратата се отвори с леко проскърцване, отворих очи и видях лицето ѝ да наднича през пролуката. — О, извинявай, скъпа, не знаех, че още спиш. Наближава десет чарът. И Грег те търси по телефона.

Усмивката ѝ беше наполовина окуражаваща, наполовина закачлива.

— Добре — сънено казах аз. — Идвам след секунда.

Станах и се протегнах, облякох сиво-зеления пухен халат и излязох в хола, където Бий чакаше с телефон в ръка.

— Ето — прошепна тя, — развълнуван е, сякаш няма търпение да поговори с теб.

— Шшт! — прошепнах укорително. Не исках Грег да си въобрази, че съм тръпнала в очакване на обаждането му, защото не беше така. Освен това все още не бях пила кафе и нивото на търпението ми беше две под нулата.

— Ало?

— Здравей, Емили.

— Здравей — отвърнах, внезапно ободрена, когато чух гласа му. Подейства ми като двойно еспресо.

— Знаеш ли — каза той, — все още не мога да повярвам, че отново си на острова. Помниш ли, когато намерихме онази стара възжена люлка долу до плажа на господин Адлър?

— Да — усмихнах се аз, когато изведнъж си спомних цвета на банския му, зелен със синьо по края.

— Ти се страхуваше да я пробваш — каза той, — но ти обещах, че ще те чакам във водата, за да те хвана.

— Да, но пропусна да споменеш за приземяването по корем, което беше включено в сметката.

И двамата се засмяхме и осъзнах, че нищо не се е променило и нищо не е същото.

— Какво ще правиш тази вечер? — попита той, малко по-смутено от онзи Грег Атууд, когото познавах през лятото на 1988-а. Или бе загубил част от увереността си, или бе станал малко по-смирен. Не бях сигурна кое от двете.

— Е, нищо — казах.

— Просто си мислех, че може, ако искаш, да вечеряме в Робинс Нест. Един приятел отвори ресторант миналата година, зная, че е нищо в сравнение с нийоркските стандарти, но на острова го намираме за доста добър. Има страхотни вина.

— Звучи чудесно — казах с усмивка. Усещах погледа на Бий.

— Добре — каза той. — В седем става ли? Мога да те взема.

— Да — казах. — Ще те чакам тук.

— Хубаво.

— Чао, Грег.

Затворих и се обърнах към Бий, която бе слушала целия разговор от масата в кухнята.

— Е? — каза тя.

— Какво „е“? — отвърнах.

Бий ме погледна многозначително.

— Ще излезем заедно. Тази вечер.

— Добро момиче.

— Не зная. — Направих лека гримаса. — Чувствам се малко... странно.

— Стига глупости — каза Бий и сгъна вестника си надве. — Какво друго щеше да правиш довечера?

— Разбрано — отвърнах и пяхнах ръка в бурканче на масата, пълно с множество миниатюрни мидени черупки. — Просто... първо Грег, после Джак... Всичко това отдавна вече ми е толкова чуждо...

Когато изрекох името на Джак, Бий се загледа през прозореца към брега, както правеше в случаите, когато темата за разговор ѝ бе безкрайно неприятна. Така реагираше и когато някой споменаваше покойния ѝ съпруг Бил или я питаше за картините ѝ.

— Е — казах най-накрая, нарушавайки мълчанието, — ако не искаш да говорим за това, добре. Но ако не одобряваш Джак, ще ми кажеш ли поне защо?

Тя поклати глава и прокара пръсти през посивелите си коси. Харесваше ми, че се подстригва на черта, а не следва примера на всички други жени на своята възраст да ходи с къса фризирана коса. Всичко у леля ми предизвикваше реакция, дори името ѝ. Веднъж като малка я попитах защо се казва Бий и тя отговори, че била като пчела: сладка, но със страшно жило.

Тя въздъхна.

— Съжалявам, скъпа — разсеяно каза тя. — Не че не го одобрявам. Искам само да внимаваш със сърцето си. Някога бях наранена, много дълбоко. И след всичко, което си преживяла, не мога да понеса мисълта да ти бъде причинена още болка.

Предупрежденията на Бий намериха отзвук. Бях дошла на Бейнбридж Айлънд, за да избягам от болката, която сякаш бе навсякъде в Ню Йорк, а не да поемам рискове, които ще ме накарат да се чувствам уязвима. Но от друга страна, пътуването, за което Анабел ме бе насърчила, целеше да ме научи да приемам живота такъв, какъвто е, а не да подлагам всичко на съмнение или да го редактирам, както всеки път, когато седна и напиша някое посредствено изречение. През този месец животът ми беше свободно съчинение.

— Само ми обещавай, че ще внимаваш — тихо каза Бий.

— Обещавам — отвърнах аз, надявайки се да удържа на думата си.

Грег дойде да ме вземе с двадесет минути закъснение. Спомних си за онези лета преди много време, когато не идваше до въжената люлка или пред киното в уговорения час. За момент дори се надявах да не се появи. Беше доста глупаво, че се бях съгласила на това — да вечерям с гаджето си от гимназията. *Кой постъпва така?* Изпаднах в паника. *Какво правя?* Тогавя видях светлините на фаровете на шосето. Караше бързо, сякаш се опитваше да навакса всяка изгубена секунда.

Хванах дръжката на вратата и дълбоко си поех дъх.

— Приятно прекарване — помахна ми Бий.

Изчаках отвън на площадката и гледах, докато той паркира колата си на алеята — същия син мерцедес с четири врати от 1980-а, който бе карал в гимназията. Времето не беше толкова благосклонно към него, колкото към Грег.

— Извинявай, че закъснях — каза той и скочи от колата. Пъхна ръце в джобовете си, след това смутено ги извади. — Във винарната стана доста натоварено точно преди края на смяната ми. Трябваше да помогна на една клиентка да намери бутилка „Шатоньоф-дю-Пап“. Стоя там цяла вечност, докато реши дали да бъде осемдесет и втора или осемдесет и шеста.

— Кое избра?

— Осемдесет и шеста — каза той.

— Много хубава година — шеговито отбелязах аз. Някога излизах с мъж, който бе превърнал пиенето на вино в наука. Завърташе чашата, помирисваше и след първата глътка казваше нещо от сорта: „първокласна реколта“ или „такъв чудесен букет от вкусове“. Затова престанах да отговарям на обажданията му.

— Наистина беше хубава година — момчешки се усмихна Грег. — Годината, когато се запознахме.

Не можех да повярвам, че помни. Аз едва си спомних. Но изведнъж си спомних *всичко*.

Бях четиринадесетгодишна хлапачка с плоски гърди и редки руси коси. Грег беше симпатяга в предпоследен клас със златист загар и хормони, бушуващи в кръвта му — буквално бушуващи. Живееше на няколко къщи от тази на Бий. Не беше точно любов от пръв поглед, поне за Грег.

Но в края на лятото вече се гримирах и носех повдигащ сутиен, подарък от братовчедка ми, и Грег, изглежда, ме забеляза за първи път.

— Добро хвърляне — каза той, докато гледаше как мятам фризби към Рейчъл един ден на плажа.

Бях толкова стресната, че не можах да кажа нищо в отговор. Едно момче току-що ме бе заговорило. *Готино* момче. Рейчъл остави фризбито, дотича при мен и ме смуща с костеливия си лакът.

— Благодаря — промълвих най-сетне.

— Аз съм Грег — каза той и ми подаде ръка. Не каза нищо на Рейчъл, което в онзи момент ми се струваше непонятно. Момчетата винаги забелязваха първо нея, а по някаква необяснима причина Грег гледаше мен. *Само мен*.

— Аз съм Емили — казах почти с фалцет.

— Искаш ли да дойдеш у дома довечера? — попита той, навеждайки се към мен. Ухаеше на слънцезащитен лосион „Банана

Боут“. Сърцето ми биеше толкова силно, че почти не чух следващата част. — Няколко приятели ще наминат. Ще си направим лагерен огън.

Не знаех какво са намислили. Предположих, че нещо незаконно, най-логично да пушат марихуана. И все пак казах „да“. Щях да последвам това момче навсякъде, дори при онзи незаконен лагерен огън с мирис на дрога.

— Добре — каза той. — Ще ти запазя място. — Намигна ми. — Точно до мен.

Беше дързък и самоуверен, това ме накара да го харесам още повече. А когато тръгна обратно към плажа, към очарователната старинна къща, с Рейчъл останахме загледани след него, зяпнали мускулите на гърба му, изпъкващи при всяка крачка.

— Е — каза тя, очевидно адски обидена, — този изглежда пълен откачалник.

Аз само зяпах, загубила ума и дума. *Готино момче току-що ме покани на среща.* И ако можех да отворя устата си в онзи момент, сигурно щях да кажа: *Изглежда абсолютно свършен.*

Грег бързо заобиколи колата и отвори вратата за мен.

— Дано да си гладна — каза той с широка усмивка. — Защото онзи ресторант много ще ти хареса.

Кимнах и се качих в колата му, която не изглеждаше в най-добрата си форма. Изтупах нещо, което приличаше на изсъхнало парче пържен картоф, от седалката, преди да седна. Вътре долових същия мирис, който помнех: задушливо съчетание от миризми на неизмита коса, машинно масло и лек одеколон.

Когато включи на скорост, ръката му се отърка в моята.

— Извинявай — каза той.

Не казах нищо, но се надявах да не е видял настръхналата кожа на ръката ми.

Ресторантът, на малко повече от километър разстояние, очевидно беше любимо място за жителите на острова, защото паркингът бе препълнен. Слязохме и той ме поведе по стръмни стъпала към нещо, което приличаше на сложна къща върху дървета, кацнала на хълма с изглед към залива. Посегнах към чантата си и дискретно пяхнах два аспирина в устата си.

— Доста шик, а? — каза Грег и се огледа, когато управителката дойде да погледне масата ни.

— Да — отвърнах, питайки се дали все пак беше добра идея да изляза с Грег.

Той размени няколко думи с управителката, която извади две менюта и ни поведе към маса в западния край на ресторанта.

— Помислих си, че може да хванем залеза — усмихна се Грег.

Не помнех кога за последен път съм „хващала“ залез. Хрумна ми, че това е нещо, за което само хората на Бейнбридж Айлънд се сещат, а нийоркчани напълно са забравили. Отвърнах на усмивката му и се загледах през прозореца навън, където се виждаше поляна и два оранжеви слънчеви лъча, надничачи през облаците.

Сервитьорката донесе бутилка червено вино, което Грег бе избрал, и гледахме как пълни чашите ни. Имаше някаква особена застиналост във въздуха. Напрегната атмосфера, както би го нарекла Анабел. Шуртенето на виното във всяка чаша отекваше необикновено силно.

— Да ви донеса ли още нещо? — попита тя.

— Не — отвърнах в един глас с неговото: „Да“.

Засмях се. Той се извини. Беше неловко.

— Исках да кажа, да, всичко е наред — каза той и дръпна яката си.

И двамата взехме чашите си с вино.

— Е, радваш ли се, че отново си тук, Еми?

Леко се отпуснах на стола си. Не беше ме наричал Еми от... е, от 1988-а. Чудесно бе отново да го чуя.

— Да — казах аз без задръжки и започнах да мажа дебел пласт масло върху питка.

— Странно е, не вярвах, че някога ще те видя отново.

— Зная — казах и се взрях в лицето му малко по-дълго, отколкото би трябвало сега, след като виното бе влязло в кръвообращението ми.

— Е, какво стана с Лиса? — попитах след още една голяма глътка.

— Лиса?

— Да, Лиса, момичето, с което излизаше в колежа. Сестра ти спомена за нея, когато дойдох да те видя следващото лято.

— А, Лиса. Онова продължи горе-долу до... края на първия семестър.

— Е — казах аз с полуусмивка. — Все пак можеше да се обадиш.

— Не се ли обадох?

— Не.

— Сигурен съм, че се обадох.

Поклатих глава, преструвайки се на сърдита.

— Нищо подобно.

Той се опита да се усмихне.

— Като си помисля, ако ти се бях обадил, сега можеше да седим тук като женени. Възрастна брачна двойка от Бейнбридж Айлънд.

Каза го на шега, но никой от двамата ни не се засмя.

След няколко мига напрегнато мълчание Грег наля още вино в чашите ни.

— Извинявай — каза той. — Не мога да повярвам, че изрекох това след всичко, което си преживяла — с брака и всичко.

Поклатих глава.

— Няма за какво да се извиняваш. Наистина.

— Добре — каза Грег с явно облекчение. — Но не мога да не споделя, че докато седя тук с теб, някак ми се иска да можех да върна историята назад и да постъпя правилно. И накрая да се събера с теб.

Не можах да сдържа усмивката си.

— Говориш така заради виното.

— Надявах се да ти покажа нещо тази вечер. — Грег погледна часовника си, след като сервитьорката донесе сметката ни. — Не е твърде късно за една разходка, нали?

— Не, разбира се — отвърнах.

Той извади кредитната си карта, преди да се опитам да възразя. Чувствах се гузна. Въпреки че от години не бях написала нито една книга, знаех, че вероятно имам по-високи доходи от неговите. Но това нямаше значение. Не и на Бейнбридж Айлънд. Тук бях просто Еми, племенницата на Бий, и донякъде предпочитах това пред разведената изчерпана писателка с проблеми. Пъхнах чантата си обратно под масата и Грег гордо подписа касовата бележка.

Карахме около километър и половина до място, което приличаше на парк. Грег спря и се обърна към мен:

— Носиш ли си палто?

Поклатих глава.

— Само този пуловер.

— Заповядай. — Подаде ми тъмносиньо яке с подплата от каракул. — Ще имаш нужда от това.

Може би се чувствах странно с яке и обувки с висок ток, но това не ме притесняваше. Не и тук. Не и с него. Последвах го по камениста пътека, която беше толкова стръмна, че посегнах към ръката му, за да се задържа на крака, и той обви другата си ръка около талията ми за опора.

Пътеката тънеше в тъмнина, докато приближихме брега. Видях лунните отблясъци по водата и чух тихия, нежен напев на вълните, които сякаш внимаваха да не събудят нито един сънен жител на острова.

Когато стигнахме до плажа, токовете ми затънаха в пясъка.

— Защо не ги събуеш? — предложи Грег, свел поглед.

Свалих обувките си и ги изтупах, а Грег просто ги пхна по една в джобовете на самото си.

— Ето там — каза той и посочи към далечен предмет, забулен в тъмнина.

Изминахме още няколко крачки и с всяка стъпка забивах пръсти малко по-дълбоко в пясъка. Дори при шест градуса обожавах да усещам пясъка между пръстите си.

— Ето тук — каза той.

Беше камък — е, скала, голяма колкото малка къща, която просто стърчеше наред плажа. Но най-поразителното в нея беше не големината, а формата ѝ. Скалата бе съвършено подобие на сърце.

— Сигурно водиш тук всичките си гаджета — саркастично отбелязах аз.

Грег поклати глава.

— Не — каза той със сериозен тон. Направи крачка към мен, а аз се отдръпнах назад. — Когато за последен път дойдох тук, бях на седемнадесет — каза той и направи крачка назад. — Аз написах това. — Приклекна до скалата, включи джобно фенерче и освети надписа.

Обичам Еми завинаги, Грег.

Стояхме мълчаливи, двама съвременни наблюдатели, навлезли в личното пространство на някогашните си Аз.

— Уау! — казах най-сетне. — Ти си написал това?

Той кимна.

— Странно е да го видиш сега, нали?

— Може ли фенерчето ти? — попитах. Подаде ми го и плъзнах лъча по надписа.

— Как го направи?

— С отварачка за бутилки — отвърна той. — След твърде много бири.

Отдалечих фенерчето и на светлината се откриха стотици други надписи, всичките любовни послания. Заслушах се в шепота на влюбени от няколко поколения жители на острова.

Грег се обърна с лице към мен и не можах да устоя, когато се наведе да ме целуне страстно, решително. Обвих ръце около врата му и се оставих в прегръдката му, опитвайки се да не обръщам внимание на вътрешния глас, който ми казваше да спра, да се отдръпна. След целувката останахме хванати в странна прегръдка, като Тинкърбел и Хълк Хоган, опитващи се да танцуват валс.

— Съжалявам, аз... — запелтечи Грег и направи крачка назад. — Не исках да прибързвам.

Поклатих глава.

— Не, не се извинявай.

Сложих пръст на ласкавите му чувствени устни. Леко го целуна, след това обхвана двете ми ръце със своите.

— Сигурно замръзваш — каза той. — Да се връщаме.

Вятърът проникваше през пуловера ми, а краката ми, както внезапно осъзнах, бяха не просто студени, а вкочанени. Стигнахме до пътеката и сложих обувките си, въпреки пясъка, който остана полепнал по пръстите ми. Изкачването нагоре не се оказа толкова трудно, колкото очаквах, дори с висок ток.

Три минути по-късно отново бяхме на паркинга и в колата на Грег.

— Благодаря ти за тази вечер — каза той, когато сви по алеята на Бий. Вятърът проникваше през пролуките над стъклата с тихо самотно свистене. Нещо липсваше. Чувствах го в сърцето си, но не желаех да го приема. Все още не.

Стиснах ръката му.

— Благодаря — казах. — Радвам се, че направихме това, което направихме.

Беше самата истина.

Беше късно и Бий вече си бе легнала. Закачих пуловера и погледнах празните си ръце. Чантата ми. Къде е чантата ми?

Мислено се върнах по стъпките си. Колата на Грег, скалата, ресторантът. Да, в ресторанта, сигурно беше на стола под масата, където бях я оставила.

Погледнах през прозореца. Колата на Грег отдавна се бе отдалечила, затова грабнах ключовете на Бий, окачени на кука в кухнята. Мразех да бъда без мобилния си телефон. Тя нямаше да се разсърди, ако взема колата ѝ, казах си. Ако карам бързо, можех да стигна, преди ресторантът да затвори.

Фолксвагенът се държеше както когато го бях карала в гимназията, задъхваше се и пъхтеше при превключването на скоростите, но благополучно стигнах до ресторанта. Когато отворих вратите и влязох, забелязах възрастна двойка, която излизаше. *Колко трогателно*, помислих си. Дясната ръка на мъжа беше обвита около крехката талия на жената и внимателно я подкрепяше при всяка крачка. Очите ѝ сияеха от любов, както и неговите. Сърцето ми трепна при вида им — това беше любовта, за която копнеех.

Когато се разминах с тях, мъжът повдигна шапката си за поздрав, а жената се усмихна.

— Лека нощ — казах аз, когато стигнаха до вратата.

Управителката моментално ме позна.

— Чантата ви — каза тя и ми подаде бялата ми „Коуч“. — Беше точно там, където сте я оставили.

— Благодаря — казах аз, но може би благодарността, че получих обратно чантата си, не бе толкова силна, колкото признателността ми за трогателната изява на любов, на която бях станала свидетел.

Върнах се у Бий, бързо се съблякох и пропъльзах под завивките, нетърпелива да прочета още от любовната история, която се разгръщаше в червения кадифен дневник.

Много хора получаваха писма от фронта. Ейми Уилсън получаваше най-малко по три писма на седмица от годеника си. Бети от салона се хвалеше с дългите, цветисти писма от войник на име Алън, изпратен във Франция. Аз не получих нито едно — не че очаквах да получа, но все пак гледах винаги да си бъда у дома точно в два и петнадесет, когато пощальонът минаваше покрай нашата врата. Може би, мислех си, може би ще ми пише.

Но никой не получаваше вести от Елиът. Дори майка му. Или Лайла. Или която и да е от другите жени, с които беше излизал след мен, а бяха много. Затова бях шокирана, когато писмото пристигна. Беше мрачен следобед в началото на март, по-студен и по-сив от обикновено, въпреки че минзухарите и лалетата вече никнеха от замръзналата земя, нетърпеливи да посрещнат пролетта. И все пак навъсената старица Зима отказваше да отслаби хватката си.

Пощальонът дойде до вратата и ми донесе препоръчано писмо, адресирано до мен. Стоях там със светлосинята си домашна рокля, на предната тераса със саксии от двете страни — градински теменужки, любимите на Боби — и преглъщах мъчително. Пликът беше измачкан и орфан, сякаш бе преживял изнурително пътуване, за да стигне до моя праг. Когато видях „Старши лейтенант Елиът Хартли“ на обратния адрес, отправих молитва пощальонът да не забележи треперещите ми ръце, докато се подписвам.

— Добре ли сте, госпожо Литълтън? — попита той.

— Да — отвърнах. — Просто днес съм малко неспокойна. Твърде много кафе. Снощи не можах да спя заради бебето.

Бях готова да кажа всичко, за да го накарам да си тръгне. Усмивката му издаде, че не съм успяла да го заблудя. Всички в града знаеха за мен и Елиът, дори пощальонът.

— Приятен ден — каза той.

Затворих вратата след себе си и изтичах до масата. Малката нервничеше в стаята си, но не отидох при нея. В

момента можех да направя само едно и то беше да разкъсам плика.

Скъпа Естер,

Здрачът се спуска тук, в Южния Пасифик. Слънцето залязва и докато седя под палмовото дърво, трябва да направя едно признание: не преставам да мисля за теб.

Дълго се двоумях дали да ти пиша и стигнах до следното заключение: животът е твърде кратък, за да се тревожиш за последствията, когато обичаш някого, както аз обичам теб. Затова ти пиша това писмо като войник, без страх, без съмнения и без да зная дали няма да бъде последното, което изпращам.

Измина почти година, нали? Помниш ли? Онзи ден, на ферибота, на връщане от Сиатъл знаех, че долавям колебание в погледа ти, когато Боби обяви годеежа ви. Кажеш ми какво се случи, защото от месеци се мъча да намеря обяснение защо с теб не се събрахме — защо не бяхме ти и аз вместо ти и Боби. Естер, от деня, в който изписахме имената си на Скалата-сърце, когато бяхме на седемнадесет, знаех, че с теб си принадлежим, завинаги.

Надигнах се в леглото. Скалата-сърце? Нима това беше същата скала, до която Грег ме бе завел тази вечер? Почувствах се странно свързана с тези страници и жадно продължих нататък.

Трябваше да ти кажа много отдавна. Преди да се случи всичко това. Преди да започнеш да се съмняваш в мен. Преди Боби. Преди онзи ужасен ден в Сиатъл. И тази мисъл винаги ще ме преследва.

Не зная дали някога ще те видя отново. Това е реалността на войната, а предполагам, и на любовта. Без значение какво ще стане оттук нататък, искам да знаеш, че любовта ми е жива. Сърцето ми винаги ще бъде твое.

Не зная колко дълго съм седяла там, на масата, взирайки се в писмото, препрочитайки го отново и отново, търсейки някакъв знак, какъвто и да е. Изведнъж забелязах пощенската марка: 4 септември 1942-ра. Беше изпратено почти шест месеца по-рано. Или военната поща бе действала с бързината на охлюв, или... Мили боже, мъчително преглътнах и не допуснах умът ми да продължи по-нататък.

Не зная колко дълго съм оставила бебето да плаче — може би минути, а може би часове, но когато телефонът звънна, изправих гръб, пригладих роклята си и вдигнах.

— Ало? — казах аз и изтрих сълзите си.

— Скъпа? — Беше Боби. — Добре ли си? Гласът ти звучи така, сякаш си разстроена.

— Не съм — излъгах.

— Исках само да ти кажа, че ще работя до късно тази вечер. Ще се прибера с ферибота в осем.

— Добре — отвърнах без емоция.

— Целуни сладкото ни ангелче от мен.

Затворих телефона и включих радиото. Музиката щеше да помогне. Музиката можеше да облекчи болката ми. Седях там, на масата, загледана в стената, когато зазвуча „Тяло и душа“. Беше песента, на която с Боби бяхме танцували на сватбата си. При всяка стъпка бях мислила за Елиът, защото това беше нашата песен, и сега, докато стоях в кухнята, си затанцувах сама и се оставих музиката да ме успокои, щом Елиът не можеше.

*„Сърцето ми е тъжно и самотно,
за теб изгарям аз, само за теб...“*

До втория куплет песента стана натрапчива, дори мъчителна. Затова изключих радиото, пъхнах писмото в

джоба на роклята си и отидох да взема бебето. Люлях я, докато отново заспа, и през цялото време си мислех каква трагедия е да си омъжена не за този, когото желаш.

Искаше ми се да чета още. Искаше ми се да узная какво се е случило между Естер и Елиът, какво бе довело до това. И също като Естер исках да узная дали любовта на живота ѝ все още е жив. Тревожех се и за Боби, добрия, свестен Боби, и бебето. Дали Естер щеше да ги изостави, ако Елиът се завърне у дома? Дали Елиът щеше да се завърне от фронта? Но беше дълъг ден и очите ми се затваряха.

ШЕСТА ГЛАВА

— Майка ти се обади снощи — каза Бий на масата на закуска, скрила глава зад „Сиатъл Таймс“. Лицето ѝ беше безизразно, както винаги, когато говореше за майка ми.

— Мама се е обадила... тук? — попитах, докато мажех обилно количество масло върху препечената си филийка. — Странно. Как е разбрала къде съм?

С майка ми не бяхме близки, не и в традиционния смисъл. Чувахме се по телефона, разбира се, и достатъчно често ходех при нея и баща ми в Портланд, но винаги част от нея изглеждаше далечна и затворена. Връзката ни беше белязана от неизказано неодобрение, което никога не можах да разбера. Беше почти съкрушена, когато избрах творческото писане като специалност в колежа.

— Писането е толкова нерадостен път — каза тя. — Наистина ли искаш да си причиниш това?

Тогава нехайно свих рамене. Какво знаеше майка ми за литературния живот? Да, думите ѝ ме преследваха през годините и не ми даваха мира, докато не започнах да се питам дали не е права.

Докато се борех с цензурата на майка си, естествената ѝ връзка с Даниел, която е с две години по-малка от мен, не оставаше незабелязана. Когато се сгодих за Джоел, я попитах дали мога да сложа воала на баба Джейн на сватбата си, онзи, който бях прихващала с фиби за косата си, издокарвайки се като булка, стотици пъти като дете. Но вместо да ми даде благословия, мама поклати глава.

— Не, не мисля, че този воал подхожда на лицето ти — възрази тя. — Освен това е скъсан.

Страдах още повече три години по-късно, когато Даниел премина по пътеката между гостите с дантеления воал, идеално защит и изгладен.

— Обадила се в апартамента ти и приятелката ти ѝ каза, че те няма — каза Бий. Долових онзи тон, който издаваше задоволство от факта, че майка ми стои настрана от живота ми.

— Каза ли дали е важно?

— Не — отвърна тя и прелисти вестника си. — Иска само да ѝ се обадиш, когато можеш.

— Добре — казах аз и отпих глътка кафе. Замълчах и отново вдигнах поглед. — Бий, какъв е проблемът между теб и майка ми?

Очите ѝ се отвориха широко. Явно я хванах неподготвена. Все пак никога преди не бях я питала за семейни въпроси. Това беше нова територия и за двете ни, но имаше нещо в мястото, където се намирах, и онова, което бях преживяла, което ме караше да се чувствам по-смела.

Тя остави вестника.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, долавях някакво напрежение през годините — казах аз. — Винаги съм се питала защо двете не се харесват.

— Искрено обичам майка ти, винаги съм я обичала.

Смръщих нос.

— Просто не се връзва — казах. — Тогава защо почти не си говорите?

Бий въздъхна.

— Това е дълга история.

— Тогава ще се задоволя с кратката версия — казах аз, наведох се към нея и преплетох пръсти в скута си.

Бий кимна.

— Майка ти ми гостуваше като малка — заговори тя. — И ми беше приятно. Както и на чичо ти Бил. Но една година нещата се промениха.

— За какво говориш?

— Е — каза Бий, внимателно подбирайки думите си, — майка ти започна да задава въпроси за семейството си.

— Какво за семейството ѝ?

— Искаше да знае за майка си.

— Баба Джейн?

Бий погледна през прозореца към водата. Баба Джейн бе починала преди десетина години. Дядо беше съсипан, както и майка ми, въпреки че бе имала сложна връзка с майка си. Аз бях останала малко безразлична към кончината на баба, колкото и ужасно да звучи. Не че не беше добра с мен. Всяка година на рождения ми ден, дори

след като завърших колеж, ми изпращаше картичка с пожелания, написани с най-красивия калиграфски почерк — толкова изящен, че ми беше нужна помощта на татко, за да го разчета. Нарездваше снимки на мен и сестра ми над камината. И все пак нещо липсваше у баба Джейн. Нещо, което никога не успях да назова.

С дядо ми напуснали острова, докато майка ми била малка, и се преместили в Ричланд, град в Източен Вашингтон, интересен колкото порция броколи. Веднъж дочух Бий да казва на чичо Бил, че са се „крили“ там твърде много години, че баба Джейн не позволявала на дядо да се връща у дома, на острова.

Всяка година им гостувахме в Ричланд за Коледа, но никога не отивах там с желание. Обичах дядо си, но баба ми... Е, у нея просто имаше нещо неестествено, което дори дете можеше да долови — погледите, които скришом хвърляше към мен на масата на вечеря, или начинът, по който ме гледаше, като говоря. Веднъж, когато бях на единадесет, родителите ни оставиха двете със сестра ми в Ричланд за уикенда, докато те бяха на екскурзия. Баба ни даде кашон със свои стари дрехи от четиридесетте и разбира се, ние с Даниел бяхме въодушевени от възможността да си поиграем, издокарвайки се с тях. Но когато облякох една червена рокля с дантела на корсажа, баба ме погледна ужасено. Все още я виждам как поклаща глава, застанала на прага на хола.

— Червеното не е твоят цвят — каза тя.

Почувствах се засрамена и объркана. Свалих белите ръкавици от ръцете си и разкопчах бижутата на шията си, полагайки усилия да преглътна сълзите.

Тогава баба пристъпи към мен и сложи ръка на рамото ми.

— Знаеш ли от какво имаш нужда? — попита тя.

— От какво? — заподсмърчах.

— От нова коса.

Даниел изпищя.

— Прическа! Направи й прическа!

Баба се усмихна.

— Не, не просто прическа. Емили се нуждае от нов цвят. — Повдигна брадичката ми и кимна. — Да, винаги съм си те представяла като брюнетка.

Сковано последвах баба в банята, където извади кутия боя за коса и ме накара да седна на ръба на ваната.

— Стой мирно — каза тя, докато разресваше косата ми на път и слагаше черна паста с мирис на амоняк. Два часа по-късно русите ми кичури бяха толкова тъмни, че заплаках, когато се погледнах в огледалото.

Потръпнах при този спомен.

— Ти си отраснала с баба Джейн, нали, Бий?

— Да — каза тя. — И с дядо ти. Тук, на острова.

— Какво си казала на мама за баба, което я е отблъснало така?

Бий изглеждаше потънала в размисъл.

— Като млада майка тя се зае с много амбициозен проект. Когато усилията ѝ не доведоха до никакъв успех, реши, че не желае повече да бъде част от семейството, поне не както досега. Престана да идва на острова. Видях я отново едва след осем години. Беше, когато ти се роди. Отидох с колата до Портланд, за да те видя в болницата, но майка ти вече не беше същата.

Бий отново се замисли, увлечена в спомени, но бързо я върнах обратно.

— Как така не беше същата?

Тя сви рамене.

— Не зная как иначе да го опиша, освен да кажа, че сякаш някой бе изсмукал живота от нея — каза Бий. — Виждах го в очите ѝ. Беше се променила.

Поклатих глава объркана. В онзи момент ми се искаше да можех да поговоря с дядо си. От години живееше в старчески дом в Споукейн и изпитах дълбоко угризение, когато осъзнах, че не съм го посещавала от две години. Последния път, когато майка ми пътува до там, каза, че не я е познал — собствената си дъщеря. Каза, че не преставал да я нарича с друго име и казал нещо, което я разплакало. Въпреки това внезапно ме обзе желание да го видя.

— Бий — плахо казах, — с какъв проект се беше захванала майка ми?

Поклати глава.

— След като майка ти се отчужди от нас, Бил ме накара никога вече да не говоря за това, заради нея и заради всички ни.

Смръщих вежди.

— Значи няма да ми кажеш?

Решително преплете пръсти.

— Съжалявам, скъпа. Всичко това е минало.

— Само се опитвам да разбера — казах аз, усещайки как лицето ми пламва от разочарование. — Всички онези години, всички онези лета, когато ти гостувахме, значи, затова мама почти не ти говореше?

— Всъщност вече не зная — каза Бий. — Всички се променят. Но тя продължи да ви води тук. Винаги ще ѝ бъде благодарна за това. Знаеше колко ви харесва да прекарвате летата на острова, както и на нея някога. И колкото и силно негодувание да изпитваше срещу мен, мисля, че успяваше да го загърби заради теб и Даниел.

Въздъгнах и погледнах през прозореца. Заливът изглеждаше гневен, с кипящи вълни и водовъртежи, и морето се плискаше в бетонните стени с такава ярост, че солените пръски стигаха чак до прозорците. Струваше ми се нечестно Бий да пази тези тайни от мен. Мъчително или не, нима не заслужавах да узная семейната история, за която бе заговорила?

— Съжалявам, скъпа — каза тя и ме потупа по рамото.

Извърнах глава с въздишка. Бий беше упоритата жена и отдавна се бях научила да обръщам внимание на намеците ѝ и да не обсъждам доста теми.

Кимна на себе си, сякаш си спомни нещо — може би нещо смуцаващо. Вгледах се в лицето ѝ, надявайки се нещо да ми подсказже какво таи. Дълбоките бръчки, които се кръстосваха на челото ѝ, се открояваха още повече на светлината от прозореца. Напомниха ми за нещо, което често забравям: Бий беше стара. Много стара. И за първи път за мен беше очевидно, че леля ми носи някакво тежко бреме на плещите си — нещо определено я терзаше, и се боях, че е нещо мрачно.

Бях казала на Бий, че отивам на плажа, за да прекарам малко време в тишина. Онова, което премълчах, беше, че взех дневника със себе си. Разходих се по брега, докато намерих дънер, на който да се облегна — не беше удобен като диван, но около него растяха достатъчно пясъчни треви, за да наместя гърба си на меко.

Усетих хладния бриз върху кожата си, закопчах копчето на пуловера си и отворих на страницата, до която бях стигнала, нетърпелива отново да се вгълбя в историята, но точно тогава телефонът ми звънна. Погледнах дисплея и видях, че е Анабел.

— Добре — каза тя, — предположих, че или си се впуснала в шеметни островни флиртове, или си предала богу дух.

— Жива и здрава — казах аз. — Извинявай, че не ти се обадох. Мисля, че съм погълната от нещата тук.

— Под „неща“ съществата от мъжки пол ли имаш предвид?

Засмях се.

— Е, донякъде.

— За бога, Емили, разкажи ми всичко!

Казах ѝ за Грег и за Джак.

— Доволна съм, че нито веднъж не спомена за Джоел — отбеляза тя.

Сърцето ми се сви, както винаги, когато някой спомене името му.

— Защо трябваше да кажеш това?

— Кое?

— Защо трябваше да го споменаваш?

— Съжалявам, Ем. Е, добре, да сменим темата: как вървят нещата там?

Въздъгнах.

— Чудесно. Има нещо в това място.

Чайките размахваха криле и крещяха над главата ми и се запитах дали Анабел ги чува.

— Знаех, че ще бъде по-добре от Канкун — каза тя.

— Права беше. Точно това ми беше нужно.

Казах ѝ за целувката с Грег снощи на плажа и тя заскимтя.

— И защо не ми се обади в три през нощта, за да ми кажеш тази новина?

— Защото щеше да ми се развикаш, че съм те събудила.

— Да, щях — каза Анабел. — Все пак бих искала да узная.

— Добре — отвърнах. — След следващата целувка, ако има такава, ще ти звънна.

— Да — отвърна тя. — И ще искам подробности.

— Остават ти още три седмици тук, нали?

Струваше ми се твърде кратко време. Изведнъж се почувствах като дете, което изпада в паника, когато започне да вижда рекламите *Отново на училище* по телевизията през юли. *Не знаят ли, че училището започва след цели два месеца?*

— Трябва да стигна до много отговори, преди да се прибера у дома — казах аз.

— Ще успееш — увери ме тя. — Зная.

— Не съм сигурна, честно казано. Имам чувството, че тук става нещо голямо, нещо, свързано с леля ми и семейството ми. Семейна тайна. А и освен всичко друго, намерих един дневник в стаята за гости.

— Дневник?

Явно бе заинтригувана.

— Дневник, написан през 1943-та, или може би начало на роман. Не съм напълно сигурна. Честно казано, чувствам се странно, докато го чета. Но имам натрапчивото чувство, че трябва да го прочета, че е имало важна причина да го открия. Странно, нали?

— Не — бързо отговори Анабел. — Никак не е странно. Веднъж намерих дневника на майка си от гимназията и го прочетох от началото до края. Узнах повече за майка си през онези часове, докато го четях под завивките с фенерче, отколкото за тридесет и трите години, откакто я познавам. — Замълча за миг. — Кой казваш, че го е написал? Бий?

— Това е странното — казах. — Не зная. Но не съм била така погълната от книга от години.

— Тогава може би ти е било писано да я прочетеш — каза Анабел. — Почакай, не каза ли, че утре вечер имаш среща с... как се казваше?

— Да, е, ще вечерям с Джак в дома му — отвърнах. — Предполагам, че би могло да се нарече среща.

— Емили, когато мъж готви за жена, това е среща.

— Добре, може би имаш право. А при теб? Някакъв напредък с Ивън?

— Нищо — каза тя. — Мисля, че всичко е обречено. Търпеливо ще чакам своя Едуард.

И двете знаехме, че според проучванията на Анабел Едуард е името на най-надеждния съпруг с най-дългогодишен брак.

— Впрочем, Анабел — казах аз, — просто съм любопитна, какво сочат проучванията ти за името Елиът?

— Защо? Да не би да е мистериозен ерген номер три?

Засмях се.

— Не, не, просто познавам човек с това име тук и се питах.

Чух как се засуети около бюрото си.

— А, ето го — каза тя. — Елиът... Ау, много добро име. Средна продължителност на брака четиридесет и две години. Не надминава Едуард, с четиридесет и четири, но и Елиът е страхотно.

— Благодаря — казах с усмивка. Когато затворих телефона, осъзнах, че бях забравила да попитам за имената Джак и Грег. Но по някаква причина това не беше толкова важно за мен, колкото името Елиът. Искях да узная заради Естер. И бях сигурна, че този отговор би я зарадвал.

Боби се прибра в девет без десет, както беше казал. Винаги беше точен. Свали синьото си сако, закачи го в гардероба и дойде в кухнята да ме поздрави с целувка.

— Липсваше ми — каза той.

Винаги казваше това.

Стоплих вечерята му и седнах с него на масата, гледах как загребва храна и слушах подробностите за деня му.

Така минаваха всичките ни вечери.

След това си легнахме и понеже беше сряда, Боби се обърна към мен и развърза корсажа на нощницата ми. Винаги искаше да правим любов в сряда. Но тази нощ не бях напрегната, не броях до шестдесет, молейки се да свърши по-скоро. Вместо това затворих очи и си представих, че съм с Елиът.

Три години преди да се омъжа за Боби, бях сгодена за Елиът и известно време светът беше свършен. Спомням си колко хладен беше денят на мидения фест. Тогава не знаех, но това вещаеше началото на края.

Франсис, едната от най-добрите ми приятелки, предложи да нося ръкавици. Но другата ми най-добра

приятелка Роуз се обади в моя защита:

— И да скрие този пръстен? — каза тя. — Глупости. Такъв пръстен не бива да остава скрит. За нищо на света.

Засмяхме се, оправихме прическите и напудрихме носовете си. Час по-късно тръгнахме под ръка за събитието на сезона, което извеждаше всеки мъж, жена, бебе и дете на плажа в Ийгъл Харбър. Брегът беше осеян с маси за пикник и лагерни огньовете и прясно наловените миди и раци се печеха до казани с прясна супа с морски дарове.

На плажа над главите ни висяха жици с малки бели лампички и по традиция, както при всяко голямо печене на миди на острова, имаше музика и танци. Трите нададохме радостни викове, когато „Лунната серенада“, любимият ни запис на Глен Милър, звуча от високоговорителите. Започнах да се поклащам в такт с музиката и усетих как силните ръце на Елиът ме обгърнаха изотзад. Целуна ме по шията.

— Здравей, любов моя — прошепна той и ме поведе към дансинга. Телата ни се движеха в синхрон, а луната светеше над нас.

Когато песента свърши, отидохме до пейката, където Франсис седеше сама.

— Къде е Роуз? — попитах.

Франсис сви рамене.

— Може би търси Уил.

Долових тъга в гласа ѝ, пуснах ръката на Елиът и посегнах към нейната.

— Хайде, момичета, да се позабавляваме — каза Елиът. — Подаде ръце на двете ни и послушно тръгнахме с него. Настроението на Франсис веднага се оправи.

Уил и Роуз дойдоха при нас на одеялото, което Елиът беше постлал на плажа. Пиехме бира, хапвахме миди от метални купички и се наслаждавахме на красотата на прохладната звездна нощ.

Елиът пъкна ръка в тъмнозелената си раница и извади фотоапарата си, засуети се със светкавицата за секунда, преди да ми даде знак да погледна напред.

— Не искам никога да те забравя такава, каквато изглеждаш тази вечер — каза той и щракна веднъж, два пъти, три пъти. Елиът никога не се разделяше с фотоапарата си. Можеше да улови всяка сцена в черно-бяло изображение с яснота, която би смаяла всеки.

Като се връщам назад, ми се ще да не бях оставяла Елиът да си тръгне онази вечер. Искане ми се времето да беше спряло. Но малко преди десет той се обърна към мен и каза:

— Трябва да отида в Сиатъл тази вечер. Имам важна работа. Ще се видим ли утре вечер?

Не исках да тръгна, но кимнах и го целунах.

— Обичам те — казах и се порадвах на мига още малко, преди той да се изправи, да изтупа пясъка от крачолите си и да тръгне към дока за ферибота, подсвирквайки си, както винаги.

Следващата сутрин с Франсис и Роуз хванахме ранния ферибот за Сиатъл да пообикаляме из магазините. Роуз искаше да отиде във „Фредерик и Нелсън“ да си купи рокля, която видяла в най-новия брой на „Вог“. Франсис имаше нужда от нови обувки. Аз просто се радвах да напусна острова. Обичах да бъда в града. Сигурно стотици пъти съм казвала на Елиът, че мечтая за голям апартамент в центъра с прозорци с изглед към залива. Щях да боядисам стените в бледолилаво, а пердетата щяха да бъдат кремави с малки релси над прозорците, също като в списанията.

Тогава, докато вървахме по тротоара на Марионстрийт пред хотел „Ландон Парк“ — голяма тухлена сграда с две огромни колони отпред, видях Елиът. Беше с някого, но едва след няколко секунди, когато уличното движение намалня, видях с кого. Жената беше руса и висока почти колкото него. Видях как обви ръце около нея в прегръдка, която продължи цяла вечност. Бях достатъчно близо, за да чуя разговора им, е, поне част от него, но това ми беше достатъчно.

— Ето ключа от апартамента — каза тя и му подаде нещо, което Елиът веднага сложи в джоба си.

Намигна ѝ, при което през тялото ми преминаха хладни тръпки. Познавах това намигване.

— Ще се видим ли довечера? — попита той.

Шумът на преминаващ камион заглуши отговора ѝ.

Тогава той ѝ помогна да се качи в такси и помаха, когато колата потегли.

„Ще се видим ли довечера?“ Изведнъж се сетих за романа, който бях прочела преди години. Никога досега героиня от книга не ми бе говорила както Джейн от „Години на благочестие“.

Широко отворих очи. „Години на благочестие“! Поклатих глава с изумление, преди да дочета страницата.

Фактът, че Джейн, омъжена за Стивън, бе копняла за друг мъж и бе стигнала твърде далеч, за да изживее любовните страсти, безспорно нарушавайки брачните си клетви, беше накарал майка ми да нарече книгата „боклук“. Казах ѝ, че е спечелила награда „Пулицър“ и че учителят ми по английска литература я е препоръчал, но беше безполезно. Според нея такива романи били пълни с измамни, опасни идеи за една млада жена и се наложи да я държа скрита под дюшека си.

Докато стоях там, на тротоара, в онзи ден всичко изведнъж изплува: историята на Джейн, сега толкова мъчително преплетена с моята. Долових нежност в гласа на Елиът, когато говореше на онази жена. Замислих се за връзките, които ни свързват, обетите, които даваме и нарушаваме. Щом Джейн можеше да даде ръката си на Стивън и да продължава да обича друг, значи Елиът можеше да даде своята дума на мен, а да желае друга. Беше възможно. Изглеждаше поетично в историята — любовта на Джейн към Андре и към Джими, любов на средна възраст — но сега, когато видях това да се разиграва пред очите ми, като страничен наблюдател, за мен беше просто неприемливо. Можеше ли човек да не обича някого цяла

вечност? Можеше ли човек да не удържи на обещанието си? Елиът можеше да има всяка жена, която пожелае, но до този момент бях вярвала, че желае само мен. Никога не бях изпадала в подобна заблуда.

Писмото. Спомних си озадачаващото писмо, което Джейн бе получила от Андре години след обяснението му в любов. Всичко това беше в историята, с трагични подробности. Той бе разбил сърцето ѝ с решението си да замине за Италия, вместо да се върне в Чикаго за нея. Затова бе приела да се омъжи за Стивън — действие, което завинаги бе променило траекторията на живота им. Затова му бе написала онова студено, рязко писмо малко преди да избухне войната, унищожавайки всяко бъдеще пред любовта им, макар че тази любов е продължавала да тлее в сърцето ѝ през следващите години.

„Когато убиваш нещо, бе казала Джейн, убиваш го бързо.“

И въпреки всичко в онзи момент знаех какво трябва да направя.

Роуз и Франсис стояха до мен мълчаливи, всяка от двете хванала ръката ми, за опора или за да ме спре да не се втурна през улицата, или и двете. Но аз се отскубнах от ръцете им и побягнах, без да ме е грижа, че може да ме блъсне кола, натам, където Елиът стоеше пред автомат за вестници.

Свалих пръстена, онзи, който ми бе дал преди месец, с огромния диамант с форма на круша между два червени рубина, от лявата си ръка. Беше твърде скъп и му го бях казала, но той искаше да имам най-хубавия, дори ако това означава да живее в дългове до края на живота си, което мисля, че вече беше факт. Не че сега имаше значение, не и след като го бях видяла тук с друга жена и го бях чула да изрича онези издайнически думи.

— Здравей, Елиът — студено казах аз, когато пресякох и излязох от другата страна на Марион стрийт.

Изглеждаше едновременно стреснат и нехаен, сякаш имаше всичко и нищо за криене. Бузите ми пламнаха.

— Как можа?

Израз на озадачение помрачи лицето му, след това поклати глава.

— Не, не, останала си с погрешно впечатление — каза той. — Тя е само приятелка.

— Приятелка? — казах. — Тогава защо излъга и каза, че ще пътуваш по работа? Това определено не е работа.

Елиът сведе поглед към краката си.

— Просто стара приятелка, Естер. Кълна се.

Здраво стиснах медальона си. Беше златна морска звезда, висяща на семпла верижка. Бях я спечелила на уличния събор преди години и бе станала мой талисман. В този миг се нуждаех от всичкия късмет на света, защото знаех, че лъже. Бях видяла как го гледаше, флиртуването ѝ, прегръдката. Ръцете му бяха ниско на талията ѝ. Беше повече от приятелка. Всяка глупачка би разбрала.

Съжалявах за онова, което щях да направя, още преди да го направя, но въпреки това не се отказах. Стиснах пръстена на ръката си в силно свит юмрук и го хвърлих далече колкото можех на паважа. И двамата гледахме, докато заподскача и се търкулна — право във водопроводната шахта.

— Всичко свърши — казах. — Моля те, не смей дори да ми говориш повече. Не мисля, че бих го понесла.

Видях Роуз и Франсис да гледат с ужас от другата страна на улицата. Стори ми се херкулесово усилие да се придвижа обратно до тях, далеч от Елиът. Защото, както навярно разбирате, знаех, че все повече се отдалечавам от живота ни заедно.

— Почакай, Естер! — чух го да вика от отсрещния тротоар през движението. — Почакай, нека ти обясня! Не си тръгвай така!

Но си наложих да продължавам да вървя. Трябваше. Просто трябваше.

СЕДМА ГЛАВА

Четох още час и дори сирените на фериботите и клошарите с лаещи кучета не можеха да ме накарат да откъсна поглед от страниците. Вярна на обещанието си, Естер не бе простила на Елиът. Писал ѝ месеци наред, но тя изхвърляла писмата му, всичките, на боклука, без да отвори нито едно. Роуз се омъжила за Уил и се преместила в Сиатъл. Франсис останала на острова, където за удивление на Естер станала неподозирано близка с Елиът.

Погледнах часовника си и осъзнах, че съм останала навън по-дълго, отколкото смятах. Пъгнах дневника в чантата си и бързо тръгнах обратно към къщата на Бий.

Когато отворих вратата на стаичката за кални обувки, чух приближаващите се стъпки на Бий.

— А, добре че си се прибрала — каза тя, надничайки през прага, когато свалих ботушите си, целите в пясък. — Не зная как можах да забравя за тази вечер — продължи тя. — Отбелязах го в календара си още миналата година.

— Кое, Бий?

— Миденият фест — каза тя без повече обяснения. Замълча, внезапно замислена за нещо. — Нима никога не си била на празника на острова?

Освен някое и друго кратко гостуване, бях идвала на острова само през летните месеци. Носталгията, която изпитах, не идваше от лични спомени, а от разказа на Естер за онази вълшебна нощ.

— Не, но съм слушала за това.

Бий изглеждаше леко замаяна.

— Да видим сега — каза тя и сложи ръце на кръста си. — Ще ти трябва дебело палто. Ще вземем одеяла и вино; трябва да има вино. Ивлин ще ни чака там в шест.

Сцената на плажа беше точно както в описанието на Естер. Лагерните огънове. Блещукащите лампички. Одеялата, постлани на пясъка. Дансингът под балдахина на звездното небе.

Ивлин ни помаха от брега. Пуловерът ѝ изглеждаше твърде тънък, за да предпази повехналата ѝ кожа от хладния вятър, затова извадих одеяло от кошницата на Бий и го обвих около крехките ѝ рамене.

— Благодаря — каза тя малко разсеяно. — Бях потънала в спомени.

Бий ме погледна мъдро.

— Нейният съпруг ѝ предложи тук, на този плаж, преди години, в нощта на празника — каза тя.

Оставих кошницата.

— Вие двете се настанете удобно. Аз ще ви поръчам каквото искате.

— Миди, с повече масло — каза Бий. — И царевичен хляб.

— Аспержи и само лимон с моите миди, скъпа — добави Ивлин.

Оставих ги насаме със спомените им и закрачих към опашката за супа, покрай дансинга, където няколко срамежливи тийнейджърки, сгушени в един ъгъл, зяпаха тийнейджърите, тълпящи се от другата страна. Последва голяма размяна на погледи. Тогава, заглушавайки вечерните вълни, които се плискаха в брега, от тонколоните зазвуча музика. „Когато се влюбя“ на Нат Кинг Кол.

Започнах да се поклащам в такт и се понесох по вълните ѝ, но чух глас зад себе си:

— Здравей.

Обърнах се и видях Джак, застанал зад мен.

— Здравей — отвърнах.

— Това първият ти миден фест ли е?

— Да — казах. — Аз...

Прекъсна ни диджеят:

— Я вижте кой е тук — каза той от мястото си на подиума. Асистентът му бе насочил прожектор към нас. Закрих очите си от ослепителната светлина. — Млада двойка открива танците тази вечер!

Погледнах Джак. И той ме погледна. Чухме аплодисменти, идващи от всички посоки.

— Мисля, че имаме само един избор — каза Джак и посегна към ръката ми.

— Предполагам — отвърнах и смутено му се усмихнах, когато притегли тялото ми към своето.

— Не е за вярване — казах с широко отворени очи.

Джак ме завъртя на дансинга като професионалист.

— Права си. Но не е зле да им направим шоу.

Кимнах. Имаше нещо естествено в начина, по който ме държеше в ръцете си. Въртеше ме на дансинга и пред погледа ми се редуваха лица на хора, които ни зяпаха. Възрастна двойка. Деца. Тийнейджъри. И Хенри. Хенри беше там и ни се усмихваше отстрани. Протегнах ръка да му помахам, когато Джак отново ме завъртя, но след миг беше изчезнал.

Когато песента свърши и последваха нови бурни аплодисменти, ми се искаше да продължа да танцувам. Но Джак посочи към плажа и видях, че вниманието му е насочено другаде.

— Няколко приятели ме чакат — каза той. — Можеш да дойдеш при нас.

Почувствах се глупаво, че бях започнала да храня романтични фантазии.

— О, не — казах. — Не мога. Тук съм с Бий и приятелката ни Ивлин. Обещах да им занеса храна и мисля, че трябва да тръгна. Но ще се видим утре в твоята къща, нали?

Лицето му помръкна за миг, сякаш беше забравил за поканата си на плажа.

— А, да, на вечеря — каза той. — До тогава.

Бързо се отдалечи.

Десет минути по-късно с поднос, отрупан с храна, се върнах при Бий и Ивлин, сгушени под одеялото. Пихме вино и изядохме всичко до последната хапка, докато крайниците ни се схванаха от студа. По пътя към къщи се замислих за Джак и мига, който бяхме споделили тази вечер, и не стигнах до никакви заключения. Хубаво беше да побленувам.

— Е? — попита Бий, преди да се прибера в стаята си.

— Много ми хареса — отвърнах.

— Беше прекрасен танц — каза тя.

Не предполагах, че е виждала дансинга от мястото си на плажа. Усмихнах се.

— Хубав беше, нали?

— Лека нощ — каза тя и погали лицето ми.

— Лека нощ, Бий.

Пети март

Вечерята с Джак. През следващия ден мислех само за това. Докато миех съдовете след закуска, потопих ръце в сапунената пяна и се запитах дали и той мисли толкова за танца ни предишната вечер. Дали е почувствал искрата, която аз почувствах? Голям сапунен балон се спуска, когато изплакнах една чиния и я сложих на поставката за сушене. Дали не си въобразявах твърде много? Съвсем наскоро се бях сбогувала с Джоел, напомних си, докато лъсках сребърните прибори с кърпа, може би семейното ми положение бе изопачило представата ми за Джак.

По-късно вечерта затършувах в куфара си за нещо свястно за обличане. Вечерята с Грег беше неофициална, среща със стар приятел на обществено място. Въпреки че кратките мигове с Джак на плажа определено бяха приятни, имаше достатъчно загадъчност около този мъж, за да обтегне нервите ми. Освен това ме бе поканил не в ресторант, а в дома си, така че направих онова, което винаги правя, когато изпадна в гардеробна паника: извадих пуловер, чифт обици с висулки и любимите си дънки. Леко дръпнах корсажа си надолу, но поклатих глава и отново го повдигнах.

Прокарах четка през косите си, които отчаяно се нуждаеха от посещение във фризьорски салон, и добавих малко спирала и руж. Погледнах отражението си в огледалото с неодобрение, преди да угася лампите. Трябваше да се задоволя с това.

— Изглеждаш прекрасно — каза Бий, когато надникна в стаята ми. Не знаех, че стои на прага, и се надявах да съм се сетила да прибера дневника. Хвърлих поглед към леглото и се успокоих, когато видях, че го няма там.

— Благодаря — казах и нахлузих обувки, удобни за ходене по плажа, за да отида до къщата на Джак.

Бий ме гледаше така, сякаш искаше да сподели нещо с мен, но вместо това изрече предупреждение:

— Гледай да не стоиш до късно, скъпа. Тази вечер приливът може да е опасен. Ще ти бъде трудно да се прибереш. Внимавай.

Но и двете знаехме, че думите ѝ са двусмислени.

След като вече бях изминала значително разстояние по брега, осъзнах, че е трябвало да си взема яке и дори може би зимно палто. Мартенският вятър се усещаше като полъх от Арктика и се надявах, че къщата на Джак няма да се окаже много далече. Мобилният ми телефон звънна в чантата ми, докато вървах по брега. Вдигнах и на дисплея се изписа непознат нюйоркски номер.

— Ало? — казах аз. Чух шумолене и звуци от преминаващи коли — клаксони и бръмчене, сякаш някой вървеше по тротоара край натоварена улица.

Преглътнах.

— Ало? — казах отново. Нямахше отговор, така че прибрах телефона обратно в чантата си и свих рамене.

Лунният сърп светеше над мен. Погледнах назад към плажната ивица. Можех да се обърна. Можех да се върна обратно. Но вятърът отново задуха и ме стресна като чаша студена вода, плисната в лицето ми. Почувствах се длъжна да продължа. Може би се вслушах в глас, който шепнеше във вятъра? Някакво чувство? Не бях сигурна, но пристъпвах напред, крачка по крачка, докато стигнах до крайбрежното жилище на Джак. Беше точно каквото го бе описал, със сиви плочи на покрива и голяма тераса отпред.

Както всички къщи в този участък от брега, и неговата беше стара и вероятно с богата история. Замислих се за двойките, които са гледали залеза от тази тераса от век и половина насам до този момент, и усетих леко трепване в гърдите. Но едва когато забелязах ветропоказателя с форма на пате, който се въртеше на покрива, сърцето ми наистина запрепуска. *Нима това беше къщата от картината на Бий?*

Топлата светлина в прозореца ме приканваше да се изкача по пътеката до входа. Видях въдица, сложена върху стъпалата отпред, и чифт гумени ботуши. Тръгнах към входната врата, която беше отворена.

— Ехо? — казах аз и прекрачих прага. Чух музика — джаз — и нещо цвърчащо на печката.

— Здравей. Заповядай — извика Джак от друга стая, най-вероятно кухнята. — Тъкмо приключвам тук.

Долових мирис на чесън, масло и вино — най-превъзходното съчетание на света. Накара ме да почувствам топлина, както ми действат първите няколко глътки вино.

Бях донесла бутилка пино ноар, откънатата от бюфета на Бий. Сложих я на масичката в антрето до ключодържател с ключове и голяма бяла мидена черупка, пълна с дребни монети.

Огледах се от мястото си в антрето. Трапезарията привлече погледа ми със стените си с наситен цвят на мерло и голямата дъбова маса. Запитах се дали Джак често кани гости с такава маса. Само няколко крачки вляво беше холът, с два дивана с предпазни калъфи и ниска маса от светлосиви плоскости, наподобяващи корабни дъски. Обзавеждането беше масивно и мъжко, и все пак всичко изглеждаше лъскаво като страниците на каталог на „Потъри Барн“. Дори списанията на страничната масичка сякаш бяха съзнателно поставени накриво. Приблжих се към камината и погледнах наредените снимки. Една от тях привлече вниманието ми: снимка на жена със слънчеви очила, червено горнище на бански и ефирен ленен шал, увит около тънката ѝ талия. Беше на плаж и гледаше фотографа — Джак? — с обожание. Изведнъж се почувствах неловко, като натрапница, което беше нелепо, защото тази жена можеше да му е сестра.

— Здравей — каза Джак, когато влезе в хола. — Извинявай, че те накарах да чакаш, но светът спира, когато се готви сос бешамел. — Държеше две пълни чаши с вино и ми подаде едната. — Дано обичаш шардоне.

— Обожавам го.

— Добре — каза той. — Изглеждаше спокоен и уравновесен, като стар ферибот, което само засили напрежението ми. Надявах се да не забележи. — Да сядаме.

Посочи дивана срещу камината.

— Радвам се, че дойде тази вечер — каза той. Беше по-привлекателен, отколкото си го представях, опасно привлекателен, с тъмните си чупливи коси и зашеметяващ поглед.

— Забавлява ли се снощи? — попита Джак.

— Да — отвърнах. — Беше прекрасна вечер.

Молах се да не се изчервя, макар и да знаех, че е неизбежно.

— Съжалявам, че трябваше да си тръгна толкова бързо — каза той с угрижено изражение.

— О, няма нищо. — Огледах се из стаята, нетърпелива да сменя темата. Поредица стари черно-бели снимки в рамки привлякоха вниманието ми — по-точно една от тях, на ферибот отпреди много време. — Домът ти е чудесен. — Как можах да кажа нещо толкова банално?

— Е, как върви твоята история?

— Моята история?

Веднага се сетих за историята на Естер и се запитах как е възможно Джек да знае за нея.

— Книгата ти — каза той. — Онази, за която правиш проучвания.

— А, да. Хм, напредва. Бавно, но сигурно.

— Бейнбридж е идеалното място за писател и изобщо човек на изкуството — каза той. — Трябва само да грабнеш химикалка или четка и историите, картините идват сами.

Кимнах.

— Наистина има такова въздействие — казах, мислейки по-скоро за историята, която се развиваше на страниците на дневника, отколкото за някакво свое творение.

Джек се усмихна и бавно отпи голяма глътка вино.

— Гладна ли си?

— Много.

Последвах го в трапезарията и седнах на масата, докато той донесе рукола, копър и салата с настърган пармезан, плато с халибут, аспержи, залети със сос бешамел, и рулца, току-що извадени от фурната.

— Нападай — каза той и доля чашата ми.

— Мъж, който готви, и то така — сериозно съм впечатлена — отбелязах аз и посегнах към салфетката си.

Джек се усмихна закачливо.

— Това беше целта.

Непрекъснато разговаряхме, докато свещите трептяха на масата. Той ми разказа как някога на летен лагер ходел насън, събудил се и щял да умре от срам, когато открил, че се е опитал да пропълзи в леглото на възпитателката. Аз си спомних как веднъж в прогимназията бях загризала края на пълнител за химикалка и не бях усетила как

мастилото се е разтекло по лицето ми, оставяйки трайно петно над горната ми устна за следващите два дни.

Казах му и за Джоел, но не по съзливо-сентименталния начин.

— Просто не разбирам — каза той и поклати глава, след като споделих историята за разпадането на брака ни — подробности, които нямаше да разкажа, ако не бях пила. Бялото вино развързва езика ми. — Не разбирам как е могъл да те изпусне.

Страните ми отново пламнаха.

— А ти? Бил ли си някога женен?

Изглеждаше смутен за миг.

— Не — каза той. — Живеем си само двамата с Ръс.

Спомних си за онзи голдън ретривър на плажа.

— Ръс! — извика Джак към стълбите и след секунди чух тупване, а след това бавни стъпки на четири лапи по стъпалата, право към мен. Четириногият му приятел подуши първо краката ми, след това ръцете ми, преди да се отпусне на задницата си точно върху крака ми.

— Харесва те — каза Джак.

— Така ли? По какво позна?

— Седнал е върху крака ти, нали?

— Мм, да.

Не знаех дали това е нормално, или просто типично за Ръс.

— Прави го само когато харесва някого.

— Радвам се, че съм получила одобрението му — казах аз и се усмихнах, когато кучето отърка главата си в скута ми и остави хиляди косми по пуловера ми. Не ме беше грижа.

Джак разчисти масата, отхвърляйки предложението ми за помощ, и ме поведе към задната врата.

— Има нещо, което бих се радвал да видиш — каза той.

Тръгнахме през задния двор, малка площадка с поддържана морава с пътечка от камъни, водещи до ниска постройка, подобна на градинска барака.

— Моето ателие — каза Джак. — Онзи ден на плажа спомена, че искаш да видиш мои картини.

Кимнах насърчително. Усещах, че в това място има нещо свято. Джак ме допускаше в своя таен свят. Беше като да му позволя да

прочете някоя от нескопосаните ми чернови. А никога не позволявах на никого да чете черновите ми, нито едно изречение.

Вътре навсякъде имаше платна — закрепени на стативи или подпрени на стените. Повечето бяха прекрасни морски пейзажи, но един портрет привлече вниманието ми: на него бе изобразена поразително красива млада жена с руси коси до раменете, загледана в залива. Имаше нещо неспокойно в лицето ѝ, нещо тъжно. Тази творба беше различна от всяка друга в ателието. Вгледах се по-внимателно в изкусителните ѝ, но самотни очи и забелязах лека прилика с жената от снимката над камината на Хенри, въпреки че нямаше нищо старомодно в тази жена. „Коя ли е?“ Прииска ми се да узная историята ѝ и как образът ѝ се е оказал върху платното на Джак, но ми се стори неуместно да попитам. Обектът на изображение изглеждаше недостижим.

Насочих вниманието си към другите му творби и бях възхитена.

— Техниката, светлосенките... карат те да затаиш дъх — казах най-сетне, сдържайки се да не погледна отново към загадъчната жена на статива. — Всичко. Имаш невероятен талант.

— Благодаря — каза Джак.

Вече беше тъмно, но лунната светлина проникваше през прозорците на ателието. Джак грабна скицник и тръгна към мен с присвити устни.

— Направи ми услуга и седни точно тук — каза той и посочи към табуретка в ъгъла.

С удоволствие изпълних указанията.

Джак издърпа друга табуретка, стана и закрачи около мен, изучавайки ме с изключително внимание. Смутено пригладих косите и пуловера си, когато той остави скицника, бавно се приближи и застана точно пред мен. Беше толкова близо, че долавях мириса на кожата му.

След това протегна ръце и леко обхвана брадичката ми, накланяйки профила ми към лунната светлина. Прокара ръце по шията ми, стигна до ръба на пуловера ми и ме накара да почувствам иглички в ръцете. Разтвори деколтето, докато се показаха ключиците ми и презрамката на корсажа. Усетих хладния въздух върху кожата си, но не трепнах. Може би Джак бе прилагал тази тактика на всяка жена, която бе водил в тази къща — вечерята, кучето, портрета — но накарах циникът в мен да замълчи.

— Идеално — каза той. — Сега стой така, само секунда.

Треперех и се чувствах замаяна, но успях да се задържа в тази поза, докато Джак седна срещу мен и заскицира със замах. Най-сетне стана и ми показа рисунката си.

— Ау! — казах. — Искам да кажа, много е добра. Толкова е... реалистична.

Когато бях дете, уличен художник бе нарисувал мой портрет в Портланд. Носът ми изглеждаше изкривен, а устата — твърде голяма, но Джак — той наистина бе нарисувал мен.

Внимателно откъсна скицата и я сложи на статив.

Върнахме се в къщата, където в камината трептяха тъмножълтеникави пламъци. Джак пусна диск на стереоуредбата.

— След като снощи се наложи да избягам толкова бързо, мисля, че можем да продължим танца си тази вечер — каза той и посегна към ръката ми.

Моментално бях очарована от старомодния жест. За последен път ме бяха поканили на танц — освен на абитуриентския бал, естествено — когато бях на седемнадесет и излизах с момче с две години по-голямо от мен, което беше соло китарист в гаражна пънк рок група. Пет пъти повторихме невероятно романтичния си бавен танц на песен на „Рамоунс“, докато баща му се прибра от работа.

Джак отмести масичката за кафе и ме поведе към средата на стаята. Тих бигбенд засвири най-красивата мелодия.

— Стар запис на една от любимите ми джаз песни — каза той и ме притегли към себе си. — Знаеш ли я?

Поколебах се.

— „Тяло и душа“ — каза Джак. — Една от най-красивите любовни песни, създавани някога. — Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха. — Знаеш ли я?

Кимнах. „Тяло и душа“? Песента на Естер и Елиът? Не бях сигурна дали съм я чувала до този момент и все пак мелодията, думите — веднага ми се стори позната. Разбира се, че това бе тяхната песен. Беше обсебваща и същевременно обнадеждаваща. Беше създадена за тях.

Джак ме притисна плътно, толкова плътно, че усещах дъха му до шията си и стегнатите мускули на гърба му. Устните му докосваха

челото ми отстрани, докато телата ни се поклащаха в такта на музиката.

— Морето не донася момичета като теб всеки ден — прошепна той, когато песента свърши.

И двамата погледнахме към плажа, където вълните се разбиваха в брега, и Джак внезапно се разтревожи.

— Приливът настъпва — каза той. — Най-добре да те изпратя.

Кимнах, прикривайки разочарованието си. Не исках да тръгвам. Все още не.

Когато стигнахме до прага на Бий, той се усмихна и каза:

— Трябва да отида в Сиатъл, но ще се върна след няколко дни. Тогава ще ти се обадя.

— Лека нощ — казах аз и това беше всичко.

Бях сърдита, когато си легнах, но си казах, че няма причина. Беше прекрасна вечер. Беше ме нарекъл специална. „Специална“? Какво бях очаквала? Обяснение в любов? Нелепо, казах си. Извадих дневника от нощното шкафче, но чувствах изтощение във всяка кост в тялото си и го върнах обратно. Докато се унасях, не можех да се отърся от чувството, че изоставям Естер от онези страници сама да се справя с проблемите си, да отстоява своето. Аз също трябваше да се справям сама със своята нова история.

ОСМА ГЛАВА

Шести март

— Искаш ли днес да отидем в Сиатъл? — попита Бий на закуска. Така хората на Бейнбридж Айлънд говореха за Сиатъл, като за пълно потапяне.

— Защо не се обадиш на Ивлин да дойде с нас? — предложих. Оставаше им малко време, въпреки че Бий не го знаеше.

Бий позвъни.

— Ще дойдеш ли с нас в Сиатъл? Ще хванем ферибота в десет да попазаруваме. Ще се радваме и ти да бъдеш с нас.

След две секунди всичко беше решено. Ивлин ни чакаше на терминала за ферибота, който напомняше железопътна гара с панорамните изгледи към залива и павилиона за еспreso, за онези, които копнеят за двойна доза мока като мен например. Жителите на острова често се качваха на ферибота, оставяйки колите си на сигурно място в паркинга на терминала. Тъй като пътниците слизаха в сърцето на града, нямаше нужда от кола, дори ако придвижването означаваше изкачване на няколко възвишения. Макар и прехвърлили осемдесетте, тези жени не биха помислили да заменят градската разходка с возене в такси.

Ивлин беше с панталон каки седем осми, черен пуловер с деколте „лодка“ и семпли равни обувки.

— Благодаря, че ме спасихте от още един скучен ден сама с котките — каза тя.

Усмихнах се. Хрумна ми, че не изглежда като неизлечимо болна. Все още имаше коса. „Перука?“, запитах се.

Скулите ѝ сияеха от руменина, вероятно благодарение на грим. Но най-важното бе, че не се държеше като болна. Ракът навярно разяждаше тялото ѝ, но Ивлин не бе допуснала да сломи духа ѝ.

— Е, какъв е планът за деня? — попитах, докато вървахме към ферибота. Понеже бяхме сред първите на борда, заехме най-

предпочитаното сепаре в предната част, откъдето се откриваше прекрасен изглед към небостъргачите на Сиатъл.

— Е — каза Бий, докато се настаняваше удобно на виниловата скамейка, — ще започнем от Уестлейк Сентър, разбира се, и има едно прекрасно малко бистро на Марион стрийт, където мисля, че можем да обядваме.

Марион стрийт. *Не беше ли това улицата в книгата, където Естер сложи край на връзката си с Елиът завинаги?* Замислих се за великолепия пръстен, който бе хвърлила в шахтата, и поклатих глава. Струваше ми се толкова безсмислена, толкова импулсивна постъпка. Но така или инак, тя си имаше причина.

Помнех по име хотел „Ландон Парк“, мястото, където се бе разиграла трагичната сцена. Може би Бий, или която и да беше истинската авторка, бе използвала исторически източници. Нямах търпение да видя дали старият хотел все още съществува и дали някога е съществувал.

— Някой да иска супа с морски дарове? — попита Бий и стана. Винаги си поръчваше супа с морски дарове на ферибота което и време да беше, въпреки че пътуването траеше едва половин час.

— За мен не — каза Ивлин.

— Аз ще хапна, ако отиваш до закусвалнята — казах.

Бий кимна с одобрение и се отдалечи.

Когато Бий беше достатъчно далеч, за да ни чуе, аз се обърнах към Ивлин:

— Как се чувстваш?

— Имала съм и по-добри дни.

— Съжалявам — казах аз, обзета от чувство за вина, че приемайки поканата ми, Ивлин се бе лишила от почивката си.

— Ха — каза тя, — няма за какво, благодаря. Предпочитам да се чувствам зле в Сиатъл с вас двете, отколкото в леглото у дома.

— Кога възнамеряваш да й кажеш?

Ивлин изглеждаше притеснена.

— Скоро.

— Започвам да се безпокоя как ще приеме новината — казах аз.

Ивлин сведе поглед към ръцете си с преплетени пръсти, толкова напрегнати, че виждах изпъкналите малки сини вени.

— И аз се безпокоя, скъпа.

Погледнах през прозореца и отново към Ивлин.

— Доколкото зная, ти си единствената истинска приятелка на Бий.

Тя кимна.

— Все още ли четеш онзи дневник?

— Да — отвърнах, — не мога да го оставя.

Погледна към другия край на пътеката, за да види дали Бий се връща.

— Не ни остава много време — каза Ивлин. — Няма още дълго да бъда тук. Но трябва да знаеш нещо. Историята, която четеш, съдържа много тайни. Тайни, които могат да променят настоящия живот. За теб. За леля ти. За други хора.

— Иска ми се просто да ми кажеш какво означава всичко това — казах, надявайки се да не прозвучи твърде нетърпеливо.

— Съжалявам, скъпа. Това е път, който ти трябва да изминеш.

Когато навлязохме в открити води, времето сякаш застина.

— Ивлин — казах аз, вдигайки поглед от прозореца. — Ти познаваше ли баба ми?

Вгледа се в лицето ми за миг, преди да отговори:

— Да, скъпа, познавах я.

— Тогава може би знаеш какво е казала Бий на майка ми за баба Джейн, което е всяло такъв раздор в семейството.

Ивлин кимна.

— Разкрила е на майка ти шокираща истина за баба ти — каза тя.

— Шокираща?

— Да — отвърна тя. — Но, Емили, не бива всичко да свършва така за твоето семейство.

— Ивлин, какво означава това?

— Ти можеш да оправиш нещата — каза Емили. — Можеш да доведеш историята до края, който заслужава.

Прокарах пръсти през косите си и въздъгнах.

— Сякаш се опитвам да подредя пъзел, а всички крият парчетата от мен.

— Имай търпение — тихо каза Ивлин. — Ще намериш своите отговори с времето. Така стават нещата на острова.

Видях Бий да върви обратно към сепарето ни.

— Ето — каза тя, когато се върна на мястото си. — Една супа с морски дарове за теб.

— Благодаря — казах аз, отворих пакетче солени крекери и потопих един в горещата крем супа.

— Ивлин — каза Бий, — къде е апетитът ти? Винаги хапваш супа на ферибота.

Хвърлих поглед на Ивлин, с който исках да кажа: „Сега е моментът. Кажи й“.

Но изражението ѝ остана съвършено спокойно.

— Прейдох на закуска тази сутрин; мисля, че старият ми стомах не е какъвто беше някога.

— Е — отвърна Бий, — след няколко часа ще обядваме, така че няма да прегладнееш. — Предпазливо се обърна към мен: — Как мина снощи у Джек?

Лицето на Ивлин засия.

— Джек Евънстън?

— Да, Джек Евънстън — потвърдих.

Ивлин и Бий се спогледаха многозначително.

— Ние сме две старици, които не са имали среща от по няколко десетилетия, Емили — каза Ивлин. — Дай ни нещо пикантно.

— Той пригответи вечеря — продължих. — Вярвате ли? Мъж, който готви. И ми показва картините си.

Бий направи гримаса и се загледа през прозореца във водата, но Ивлин не ѝ обърна внимание.

— Прилича ми на вечер-мечта. Забавлява ли се?

— Да — казах. — Но се питам, при толкова гостувания на острова като дете защо никога не съм срещала Джек? Не съм го виждала на плажа.

Ивлин понечи да обясни, но Бий я прекъсна:

— А какво стана с Грег?

— Мили боже — каза Ивлин, — двама мъже те преследват?

— Да — потвърди Бий.

В очите на Ивлин припламна носталгия.

— Ах, какво е да си млад.

Точно тогава прозвуча сирената на ферибота, възвестявайки пристигането ни в Сиатъл. Заразени от нетърпението на другите пътници да слязат на твърда земя, бързо закрачихме по рампата и

надолу по стъпалата, които водеха до тротоара, пълен с таксите, сергии със сандвичи и гъльби, кълвящи трохи.

Когато стигнахме до кръстовището, Ивлин си пое дълбоко дъх.

— Ах! — каза тя. — Липсваше ми този мирис.

Беше същият мирис на изгорели газове от ферибота, море и градски живот, който вече обожавах, но в Сиатъл той се смесваше с аромата на пържена риба от ресторантите покрай кейовете.

— Съжaliaваш ли някога, че се върна, Ивлин? — каза Бий изведнъж.

Ивлин погледна към мен вместо към Бий, сякаш искаше да ме осведоми:

— Емили, когато съпругът ми почина преди десет години, се върнах на Бейнбридж. Но трябваше да прекарам целия си семеен живот тук, в града, по-точно, на Капитол Хил.

— Съжaliaвам за съпруга ти — казах. — Тук сигурно всичко ти напомня за него.

— Да. Но островът винаги е бил моят дом.

Мълчаливо изкачихме три възвишения, докато стигнахме до Марион стрийт. Придържах Ивлин за лакътя за опора, както Бий би направила, ако знаеше за болестта на приятелката си.

— Е — каза Бий, — стигнахме. — Посочи към ресторант от другата страна на улицата, наречен „Талулас“. — Да поседнем. Малко почивка ще ми се отрази добре след разходката.

Кимнах и Ивлин бързо се съгласи.

Ресторантът беше весел и ярък, със слънчеви цветове на стените и нарциси в малки вази от гравирано стъкло на всяка маса. Като се изключи самотният клиент, който пиеше кафе и хапваше сандвич в далечния край, ние бяхме единствените хора в заведението.

Беше единадесет — малко рано за обяд, но най-подходящото време за коктейли. Ивлин поръча „Мимоза“ и когато допивахме вторите, всички бяхме развеселени и несъмнено много гладни. Въпреки супата с морски дарове на ферибота, без угризения си поръчах бургер.

— Е — каза Бий, когато сервитьорката отнесе чиниите ни, — къде отиваме сега?

Погледнах навън през прозореца към Марион стрийт.

— Може ли да се поразходим малко по Марион, преди да тръгнем към Уестлейк Сентър?

— Разбира се — каза Бий.

Плати сметката и излязохме на тротоара. Оглеждах всяка сграда, покрай която минавахме, с надеждата да позная хотела, пред който Естер бе видяла Елиът с другата жена. Сигурно имаше четиридесет и пет „Старбъкс“, но не и хотел „Ландон Парк“. Изведнъж нещо привлече погледа ми: тухлена сграда, точно каквато я бе описала Естер, с две внушителни колони отпред. И наблизко имаше будка за вестници. Съвпадение? И най-удивителното: на около петдесет крачки имаше голяма шахта. Застинах за миг. Сигурно това беше мястото. Измислено или не, трябваше да го видя с очите си.

— Емили? — каза Бий, когато се обърна и ме видя застинала на тротоара. — Защо спиращ тук? Видя магазин, в който искаш да влезеш ли, скъпа?

Без да я погледна, поклатих глава.

— Искам само да прегледам вестникарските заглавия — излъгах аз и се втурнах през улицата, едва избягвайки сив седан. Сърдитият шофьор наду клаксон.

А там, на отсрещната страна, беше сградата. Това трябваше да е хотелът.

— Извинете — казах на възрастния портиер. — Това ли е хотел „Ландон Парк“?

Изгледа ме с широко отворени очи.

— „Ландон Парк“? — Поклати глава. — Не. Това е „Вашингтон Атлетик клуб“.

— Да — отвърнах, — разбира се.

Обърнах се и тръгнах обратно, този път по тротоара.

— Почакайте, госпожице — извика той. — Беше хотел „Ландон Парк“, но до петдесетте, когато сградата почти изгоря.

— Наистина ли? — широко се усмигнах аз.

Човекът кимна.

— Отвътре беше напълно изпепелена.

Благодарих му и погледнах към отсрещния тротоар, където стояха Бий и Ивлин. И двете изглеждаха озадачени, особено Бий.

— Идвам веднага — извиках аз, преструвайки се, че гледам автомата за вестници, докато всъщност се чувствах потопена в

атмосферата на мястото, където бяха започнали неприятностите на Елиът и Естер. Докато стоях там, историята ми се струваше повече от истинска, дори и ако те бяха просто образи, сътворени от нечие въображение преди цял един живот.

Пропуснахме обикалянето по магазините и хванахме ферибота в два часа. Престорих се, че имам главоболие, заради Ивлин; виждах, че никак не е добре. Изглеждаше бледа и изтощена. Знаех, че се нуждае от почивка, но също така знаех, че няма да го признае.

Бий се отправи към спалнята си да подремне, аз също. Но нямах намерение да спя.

Чувах как телефонът звъни в кухнята. Заета да къпя бебето в банята, реших, че който и да се обажда, може да почака. Но продължаваше да звъни настойчиво, затова я изплакнах с чиста вода и я увих в синята хавлиена кърпа, подарък от майката на Боби. Беше се надявала, че ще е момче.

— Ало? — вдигнах най-сетне. Не прикрих раздразнението в гласа си.

Беше Франсис.

— Естер, няма да повярваш.

Гласът ѝ звучеше задъхано, развълнувано, тревожно, всичко това наведнъж.

— Успокой се и ми кажи какво има — казах аз и нагласих бебето така, че да мога да хвана телефона по-удобно.

— Елиът — каза тя. Когато изрече името му, едва не се свлякох на колене.

— Не, не ми казвай. Няма да го понеса.

— Не — припряно заговори тя. — Жив е. Добре е и си е у дома! Върнал се е от войната.

Очите ми се насълзиха.

— Откъде знаеш това?

Замълча за момент, сякаш умуваше дали да ми каже цялата истина или част от нея.

— Е — най-сетне каза Франсис, — беше тук.

— Къде?

— У дома — отвърна тя. — Тръгна си преди малко.

— Какво е правил там, за бога?

Усетих как Франсис застина и в мен се надигна напрежение. Приемах приятелството им с подозрителност, която не можех да скрия.

— Франсис — продължих. — Какво е правил там?

— Естер, не зная за какво намекваш — плахо каза тя. — Знае, че обичам фотографията, и ми даде албум със снимки, които е направил в Южния Пасифик. Прекрасни са. Трябва да видиш някои — кокосови палми, плажове, хора, които е срещнал.

Свих дясната си ръка в юмрук.

— Защо да ти носи подарък?

— Що за въпрос е това? — обидено попита Франсис. — Да не забравяме, че сме и стари приятели, Естер. Беше просто жест.

— А аз? — попитах. — Не съм ли приятелка?

— Естер, ти си омъжена, с дете — изтъкна тя малко по-прямо, отколкото очаквах. — Не би се почувствал добре дошъл пред прага ти.

Гневът вече напираше, събуждайки емоции, които с години се бях опитвала да загърбя.

— Винаги го поставяш над приятелството ни — казах с огорчение. — Винаги си го искала за себе си.

Франсис замълча.

— Извинявай — казах. — Не исках да изрека това.

— Напротив — каза Франсис.

— Не, не. Казах го неволно. Можеш ли да ми простиш?

— Трябва да затварям, Естер.

Последва щракване, а след това чух само самотния сигнал свободно.

Следващата сутрин дълго се взирах в гардероба си и най-сетне извадих прилепналата синя рокля, която си бях

купила от Сиатъл миналата година. Беше с черен колан, остро деколте и бял божур на ревера, също като онези в модните списания.

Обадих се на Роуз.

— Здравей — казах. — Чу ли новината?

— За Елиът? Да.

Въздъгнах.

— Съсипана съм.

— Защо? Той е жив.

— Да, но островът е твърде малък за двама ни.

Роуз знаеше това, както и аз.

— Искаш ли да дойда при теб? Мога да хвана следващия ферибот.

— Да — казах. — Какво ще кажеш да се срещнем за обяд? Мога да те чакам в „Рейс“ в дванадесет, след като напазарувам. Ще бъда с бебето, но ако имам късмет, ще спи в количката си.

— Идеално — каза тя.

Откакто Роуз се премести в Сиатъл, аз се чувствах самотна на острова. Имах Франсис, разбира се, но двете се бяхме отчуждили през последната година поради причини, които знаех, но не намирах сили да назова. Досега.

— Роуз — казах аз, — Франсис влюбена ли е в Елиът?

Звучеше абсурдно, че едната от най-добрите ми приятелки може да обича мъж, когото аз съм обичала, но трябваше да попитам. Трябваше да разбера. И знаех, че Роуз има отговора.

— Трябва да попиташ първо себе си — просто каза тя. Но не беше нужно. Дълбоко в сърцето си вече знаех.

На пазара, едва свила покрай един ред щандове, вече оглеждах следващия, за да видя дали Елиът случайно не е там. Но вместо на него, налетях на Джанис Стивънс, съседката, която бе застанала до консервите. Беше вдовица и затова се опитвах да не се вбесявам от начина, по който

ме гледа, или нещата, които говори. Вечно печеше някакви курабийки, сладкиши и пайове и ме укоряваше, че не го правя. Веднъж Франсис ми каза, че Джанис била хвърлила око на Боби, и може би беше вярно. Носеше сладки неща и казваше нещо от рода: „О, горкичкият! Естер никога не ти прави нищо. Като съседка, мой дълг е да се погрижа за теб“. Винаги беше с прясно нанесено ярко червило и имаше навик да се застоява пред прага ни по-дълго, отколкото ми харесваше.

Още докато бяхме в гимназията, имах чувството, че иска да се проваля, че чака някъде отстрани, готова да се нахвърли като лешояд веднага щом покажа признак на слабост.

Отчасти и затова онази сутрин се почувствах напрегната, когато я видях. Погледна ме със захаросана усмивка и каза:

— Чух, че Елиът се е върнал. Видя ли го вече? — Джанис знаеше, че неизбежно ще се развълнувам при споменаването на името на Елиът. — Аз го видях тази сутрин — каза тя.

Престорих се, че консерва домати е привлякла вниманието ми.

— А, така ли?

— Добил е чудесен загар в Южния Пасифик — продължи Джанис. — Изглежда толкова красив.

— Къде го видя? — попитах най-накрая, предавайки се, макар и да знаех, че не бива.

— Закусваше с Франсис в „Рейс“ — добави Джанис. — Тя не ти ли каза?

Изпуснах консервата.

Джанис се наведе да я вземе и ми я подаде с лукава усмивка.

— Франсис и Елиът биха били сладка двойка, нали?

— Много сладка — казах аз и грабнах консервата домати от ръцете ѝ, преди да премина с количката си покрай нея.

— О, Естер, престани — каза Роуз, докато седяхме на масата в „Рейс“. — Не си въобразявай разни неща.

— Да си въобразявам? — казах. — Нима? Откакто Елиът се е върнал, двамата са неразделни.

Погледът на Роуз издаваше, че е разочарована от Франсис не по-малко от мен, но явно не смяташе да взима страна. Роуз никога не взимаше страна.

— Защо не си поговорите двете? — предложи тя.

Кимнах. Но всъщност се питах за какво са си говорили те двамата тази сутрин. Защо Елиът, който току-що се бе върнал от война, проявяваше такъв интерес към най-добрата ми приятелка? Не съществуваше ли неписано правило, че бившите любовници не бива да поддържат отношения с приятелите на другия?

Точно тогава един сервитьор се приближи към масата ни, но не за да вземе поръчките ни. Погледна право в мен.

— Вие ли сте Естер?

— Да — смутено отвърнах.

— Добре — каза той. — Трябваше да ви позная по описанието на онзи господин. Каза, че сте най-красивата жена в ресторанта. — Гузно погледна към Роуз. — Съжалявам. Вие също сте красива, госпожице.

Но Роуз се усмихна, сякаш не я бе грижа, и знаех, че наистина е така.

Беше скрил зад гърба си едно-единствено лале, любимото ми цвете — чисто, бяло, с червено по края на всяко венчелистче. Никога не бях виждала такова лале и почти затаих дъх.

— За вас — каза той и ми подаде цветето заедно с един бял плик. Името ми беше написано с почерка на Елиът. Помнех издълженото му „е“ и характерната завъртулка, която добавяше към всяко „с“.

— Върви да го прочетеш насаме — каза Роуз. — Аз ще остана при бебето.

— Благодаря — отвърнах. Тя знаеше, че трябва да попия всяка дума.

Изтичах на тротоара и седнах на една пейка, преди да разкъсам плика.

Скъпа моя Естер,

Знам, че е непочтено да се опитвам да достигна до теб по този начин, знам. Ти си омъжена и чух, че имаш дете. Но трябва да узнаеш нещо, за да бъдем начисто. Може ли да се срещнем тази вечер, на плажа пред дома ми? Ще те чакам и ще се надявам, че ще дойдеш. И ако дойдеш, ще знам, че ни е писано да бъдем заедно. Ако не, ще знам, че това е краят за нас, че трябва да правя планове да продължа напред, да напусна този остров и сърцето ми да каже своето „сбогом“. Моля те, кажи, че ще дойдеш. Моля те, кажи ми, че въпреки всичко ще дойдеш. Знам, че искам много, но се моля огънят, който все още гори в мен, да гори и в теб. Ще чакам.

*Твой,
Елиът*

Притиснах писмото към гърдите си и една-единствена сълза се стече по лицето ми. Когато я изтрих, с крайчеца на окото си видях движение. Но когато се обърнах и погледнах, каквото или който и да беше, бе изчезнал.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Седми март

Прекарах по-голямата част от следващата сутрин в писане или поне опити да пиша. Историята ме бе вдъхновила да започна да редя думи отново, макар че написаното не бе много. След точно един час и дванадесет минути бях нахвърляла увод от два абзаца за нов роман, който, честно казано, не струваше.

Затова, когато Бий почука на вратата, с радост намерих повод да прекъсна заниманието си.

— Искаш ли да се поразходим? — попита тя, навеждайки се над прага. — О, извинявай, виждам, че пишеш. Нямах намерение да те смущавам, скъпа.

Погледнах навън и видях, че слънцето е успяло да проникне през облаците; плажът сякаш грееше.

— Не, искам да дойда — казах аз.

Грабнах пуловера си, нахлузих чифт обувки и тръгнахме надолу по брега. Откакто се помня, Бий винаги е вървяла от лявата страна, а не от дясната. И вече знаех защо. Избягваше къщата на Джак и онова, което се бе случило помежду им, каквото и да бе то.

— Радваш ли се, че дойде? — попита тя.

— Да — отвърнах, посегнах към ръката ѝ и я стиснах.

— Аз също — каза Бий. След това замълча и се наведе да огледа малка оранжева морска звезда, увлечена в игра на война за надмощие между брега и вълните. Внимателно я вдигна и я изпрати по пътя ѝ няколко метра навътре в залива. — Хайде, малко приятелче — каза тя. — Върви си у дома.

Повървахме заедно още малко, после Бий спря и се обърна към мен:

— Много е самотно тук — каза тя.

Никога преди не бях я чувала да говори така. Чичо Бил си бе отишъл най-малко преди двадесет години, може би по-отдавна. Винаги си бях мислила, че уединението ѝ харесва.

— Защо не дойдеш да ми погостуваш в Ню Йорк? — предложих.
— Можеш да прекараш месец април при мен.

Бий поклати глава.

— Мястото ми е тук — каза тя.

Почувствах се леко наранена. Щом се чувства толкова самотна, защо не желае компанията ми?

— Съжалявам, скъпа — каза тя. — Остарявам и... ще разбереш, когато станеш на моите години. Всяко напускане на дома започва да ти се струва като епическо пътешествие, за каквото се боя, че вече нямам енергия.

Кимнах, сякаш разбирах, но всъщност не беше така. Надявах се да не се чувствам така здраво свързана с дома си, когато остарея, но може би беше неизбежно.

— Емили — каза тя, — има нещо, което трябва да те попитам. Мислех си къде си ти в живота и къде съм аз и се запитах дали някога би ти хрумнало да се преместиш тук, да живееш тук с мен на Бейнбридж Айлънд?

Зяпнах. През по-голямата част от живота ми островът беше мое тайно място, лично убежище, но дом?

— О! — казах аз. — Поласкана съм, че ме искаш при себе си...

— Емили — прекъсна ме тя, преди да отхвърля поканата ѝ. — Ще завещая къщата на теб. Къщата, имота, всичко.

Поклатих глава с недоверие.

— Бий — казах аз, внезапно разтревожена. — Всичко наред ли е?

— Само планирам нещата занапред — успокои ме тя. — Исках да знаеш, че къщата е твоя, в случай че решиш някой ден да дойдеш да живееш тук. Може би скоро.

Имаше много за обмисляне.

— Ах, Бий — казах. — Просто...

— Не е нужно да казваш нищо. Само знай, че изборът е твой. Ти си единственият човек, който обича това място. Майка ти би заковала вратите и прозорците. А сестра ти би я продала веднага щом съпругът ѝ намери купувач. Разбира се, и ти можеш да я продадеш, но зная, че я оставям в добри ръце. — Бий замълча и се загледа в орела, който прелетя над нас. — Да, това е твой дом. Гледай на мен само като на старица, живееща в едната от спалните. Можеш да идваш толкова

често, колкото искаш, за толкова дълго, колкото искаш. И не забравяй за поканата ми да се преместиш тук.

Кимнах.

— Ще помисля — отвърнах аз и отново стиснах ръката ѝ.

Чух телефона си да звъни в джоба на пуловера ми и когато погледнах дисплея, видях, че е местен номер.

— Ало? — казах аз.

— Емили? Здравей, обажда се Грег.

Нямах представа откъде е взел номера на мобилния ми телефон, но изведнъж се сетих, че след като бяхме изпили доста вино в ресторанта онази вечер, го бях написала на салфетка, която той бе пхнал в джоба си. Изискано.

— Здравей — казах аз, спомняйки си за Скалата-сърце, целувката и онова, което бе останало незавършено между нас.

— Питам се дали случайно не си свободна някоя вечер. Бих се радвал да дойдеш у дома да пийнем по нещо. Ужасен готвач съм, така че ще си поръчаме или купим нещо готово. Каквото пожелаеш.

— Ммм — отвърнах, изненадана от поканата. — Добре.

— Чудесно — каза той. Представих си усмивката му. — Какво ще кажеш за утре вечер, в седем?

— Да — потвърдих. — Ще бъде... чудесно.

— Добре — каза той. — Можем да си изберем нещо китайско по пътя. До тогава.

Двете с Бий вдигнахме поглед и видяхме Хенри да ни маха от предната тераса на дома си. Димът, който се издигаше от комина, се смесваше с нежната мъгла, дошла със сутрешния прилив, толкова гъста, че човек можеше да се изгуби в нея.

— Добро утро и на двете — извика той.

Бий кимна.

— Тъкмо се прибирахме — каза тя, без да спре.

— Но сигурно можете да се отбиете за по едно кафе — възрази той.

В нощта на пристигането си бях попитала Бий за Хенри. Отговорът ѝ беше пряк, но не особено съдържателен. „Просто много стар приятел“, бе казала тя и думите ѝ бяха задушили пламъчето на интереса в мен.

Бий кимна на Хенри и тръгнах след нея към къщата. Хрумна ми, че биха представлявали много странна двойка. Те се чувстваха ужасно неловко заедно и това разсея каквито и да било съмнения, че някога са имали романтична връзка; не че нисък мъж и висока жена не биха могли да изживеят бурна любов.

— Кафе, с радост.

Настаних се на същото място, където бях седяла, когато Джак се бе появил на прага онази сутрин преди седмица. Изведнъж си спомних за вазата.

— Хенри — казах аз. — Трябва да ти призная нещо. Бялата ваза...

Той ми намигна.

— Зная — каза Хенри и посочи към вече цялата ваза, която в момента стоеше над камината с един-единствен нарцис. — Също като нова — продължи той. — Джак я донесе тази сутрин.

Усмихнах се, преди да попитам плахо:

— Тази сутрин?

Изглеждаше озадачен.

— Да. — Помълча секунда. — Нещо нередно ли има?

— Не, не — отвърнах. — Нищо. Мислех, че е в Сиатъл. Каза, че ще остане там няколко дни.

Джак не каза ли, че заминава за няколко дни? Промяна в плановете? Несъответствието в детайлите ме смущаваше.

Хенри отиде да налее кафе. В това време Бий обходи стаята като детектив, бавно и внимателно оглеждайки всеки предмет.

— Не е голям къщовник, нали? — каза тя.

— Предполагам, че това е проклятието на ергенския живот — отвърнах. Но се сетих за дома на Джак, идеално подреден и чист, изненадващо чист.

Тя кимна и седна на стол до прозореца.

— Женил ли се е някога? — попитах шепнешком, когато си спомних за жената на снимката над камината.

Бий поклати глава, сякаш самата идея Хенри да се ожени беше лудост.

— Не — отвърна тя.

Огледах малкия хол с дървена ламперия и стари дъски на пода, докато очите ми се спряха на лавицата над камината. Плъзнах поглед

по редицата камъчета от плажа и рамки. Снимката липсваше.

— Почакай — казах с недоумение. — Миналата седмица тук имаше снимка на жена, може би стара любов — прошепнах заговорнически. — Знаеш ли за коя снимка говоря?

— Не — разсеяно каза тя. — Не съм идвала тук много отдавна.

— Ще се сетиш, ако я видиш — настоях. — Жената беше руса и красива, застанала пред къщата на Хенри, където е направена снимката.

Бий мълчаливо се загледа през прозореца в залива, както правеше винаги, когато потъваше в размисъл.

— Мина толкова време — каза тя. — Не си спомням.

След няколко минути Хенри се върна с кафето, но Бий изглеждаше смутена и нервна, докато отпиваше от своето. Запитах се какво я безпокои.

Поддържах разговора и заради двете ни и насърчих Хенри да се впусне в монолог за градината си. Бий не срещна погледа му нито веднъж. После, веднага щом изпи последната си глътка кафе, рязко остави чашата върху чинийката и стана.

— Емили, боя се, че имам главоболие — каза тя. — Мисля, че е време да се прибера у дома.

Хенри повдигна ръка, за да възрази.

— Все още не — каза той. — Не и преди да видите градината. Има нещо, което искам да ви покажа.

Бий се съгласи с неохота и тримата тръгнахме през кухнята към вратата, през която се излизаше в задния двор на къщата. Едва бяхме направили три крачки, когато Бий ахна и посочи към градината отдясно.

— Хенри! — възкликна тя, загледана в стотиците нежни зелени листенца, поникнали от пръстта във великолепна фигура, където се открояваше килим от виолетови цветове, тънморави в средата.

Бий изглеждаше изумена.

— Как го направи... откъде се взеха?

Хенри поклати глава.

— Забелязах ги преди две седмици. Просто се появиха.

Бий се обърна към мен и когато видя учуденото ми изражение, обясни:

— Това са горски теменужки — каза тя. — Не съм виждала такива на острова, откакто...

— Редки са — каза Хенри, запълвайки празнотата, когато гласът на Бий пресекна внезапно. — Не можеш да ги посадиш, защото няма да поникнат. Те трябва да те изберат.

Очите на Бий срещнаха погледа на Хенри, с искрена, опрощаваща усмивка, която стопли сърцето ми.

— Ивлин има теория за тези цветя — каза тя и замълча за миг, сякаш измъкваше някакъв пращен спомен от полиците на съзнанието си, докосвайки го много внимателно.

— Да — каза тя, когато споменът бе изваден наяве. — Казваше, че поникват там, където са нужни, че са знак за изцеление и надежда. Глупаво е, нали, Хенри, да мислиш, че теменужките може да знаят — продължи Бий.

Хенри кимна.

— Пълна лудост — съгласи се той.

Бий поклати глава с недоверие.

— А да ги видиш разцъфнали точно през март...

Хенри кимна.

— Знам.

Никой от двамата не откъсна поглед от цветовете пред тях, толкова нежни, но и толкова упорити и издръжливи заедно. Отдръпнах се назад и се загледах в двамата, които стояха един до друг, споделяйки спомен, който за мен си оставаше непонятен. Тогава проумях: тук присъстваше нещо по-значимо от самите цветя.

С Бий изминахме пътя обратно до къщата в пълно мълчание, всяка със своите тайни. А докато тя подремваше, отворих лаптопа и се зарекох, че няма да откъсна поглед, докато не напиша още два абзаца, но само се взирах в часовника в горната част на екрана. След като изминаха осем минути без вдъхновение, позвъних на Анабел.

— Здравей — каза тя малко вяло.

— Какво има?

— Нищо — отвърна Анабел.

Познавах я твърде добре, за да повярвам.

— Кажи ми — настоях. — Познавам по гласа ти. Нещо не е наред.

Тя въздъхна.

— Бях решила да не ти казвам това.

— Кое да не ми казваш?

Последва мълчание.

— Ани?

— Добре. Видях Джоел.

Сърцето ми се разгуптя.

— Къде?

— В кафене на Пето Авеню.

— И?

— Попита за теб.

Буквално затаих дъх.

— Какво каза?

— Знаех си, че не бива да ти казвам.

— Е, започнала си, така че трябва да довършиш.

— Попита къде си.

— Каза ли му, че съм тук?

— Не, разбира се. Но му казах, че излизаш с някого.

— Ани, не е истина!

— Напротив. Хей, щом той може да си играе на семейство с друга жена, заслужава да знае, че и ти продължаваш напред.

— Как реагира?

— Е, ако искаш да ти кажа, че е заридал неудържимо, не мога. Но не се и зарадва. Беше изписано на лицето му.

— Какво беше изписано на лицето му, Ани?

— Че го заболя да чуе, че си имаш друг, глупачке!

Почувствах тръпка дълбоко в сърцето си. Седнах, трябваше да седна. Усещах слабост и лек световъртеж.

— Ем, там ли си?

— Да.

— Виждаш ли, не биваше да ти казвам. Ето как се отразява на изцелението ти. Не забравяй, че Джоел те заряза. Така предателски, бих добавила.

Беше факт, очевиден като луничките на носа ми, но някак ме заболя да го чуя отново от Анабел.

— Зная — казах. — Права си. — Изправих гръб. — Добре съм. Много добре.

— Колко пъти можеш да кажеш „добре“?

Усмигнах се.

— Добре. Имаш ли други бомби за хвърляне?

— Не — отвърна тя. — Но в този апартамент положението е трагично.

— Какво?

— Нямах сладолед.

Спомних си за среднощната си любовна авантюра с „Бен енд Чери Гарсия“, преди да отпътувам за острова.

— Да, истинска трагедия.

— Чао, скъпа — каза тя.

Когато оставих мобилния си телефон на масата, стационарният на Бий зазвъня. След четвъртото позвъняване вдигнах.

— Ало?

— Емили, ти ли си?

— Мамо?

— Здравей, скъпа. Чу ли прекрасната новина?

— Каква новина?

— Даниел — каза тя с приповдигнат тон. — Даниел е бременна!

Би трябвало да кажа: „Колко вълнуващо!“ или „О, чудото на живота!“, но само свих рамене.

— Отново?

Беше третото дете на Даниел. Но ако питаха мен, и тринадесетото да беше, все едно.

— Да, терминът ѝ е през ноември! — извика майка ми. — Чудесно, нали?

Това бяха думите ѝ, но до мен достигна: „Защо не можеш да приличаш поне малко на сестра си?“. Предвидих изблик на обич към Даниел и побързах да сменя темата.

— Е — казах, — Бий спомена, че си се обадила. Това ли искаше да ми кажеш?

— Да, скъпа, но чух за Джоел. Тревожа се за теб. Как си?

Не отговорих на въпроса ѝ.

— Откъде разбра?

— О, скъпа, това няма значение.

— Има, мамо.

— Е — замълча за миг, — сестра ти ми каза, скъпа.

— А Даниел откъде е разбрала? Не съм се чувала с нея от месеци.

— Прочела е в глобалната мрежа, че вече не си омъжена.

Майка ми може би беше единственият човек на планетата, който наричаше интернет така, но това будеше някакво умиление. Казваше и „Гогъл“ вместо „Гугъл“.

Сетих се за страницата си във Фейсбук. Да, бях променила статуса си скоро след като Джоел бе сторил същото, но имаше нещо нередно, в много отношения, родната ти майка да узнае за развода ти от Фейсбук.

— Не знаех, че Даниел изобщо ползва Фейсбук — казах, все още леко смаяна.

— Хм! — каза тя. — Може би го е прочела в Гогъл.

Въздъгнах.

— Важното е, че Даниел знае. Вече и ти знаеш. Всички знаят. Щях да ти кажа, мамо, рано или късно. Мисля, че все още не бях готова да застана пред семейството си. Не исках да тревожа двама ви с татко.

— О, скъпа — каза тя. — Съжалявам, че преживяваш това. Държиш ли се?

— Справям се.

— Добре — каза тя. — Скъпа, друга жена ли има?

Това искаха да узнаят всички, след като чуеха за кончината на брака ми, така че не упреквах майка си за любопитството.

— Не — отвърнах. — Всъщност да, но не желая да говоря за това.

Сведох поглед към телефонния кабел, който по някакъв начин се бе увил толкова плътно около пръста ми, че спираше кръвообращението ми. Не знаех дали съм толкова ядосана заради очевидното ровене в интимния ми живот, или защото Джоел й бе дал повод да се рови. Но пръстът ме болеше и се съсредоточих върху това, докато майка ми продължаваше да бърбори. Сякаш я виждах да стои в кухнята пред онази ужасна стара готварска печка с цвят на авокадо с окачени плетени ръкохватки в цветовете на дъгата.

— Тревожа се да не останеш съвсем сама, скъпа. Нали не искаш да свършиш като леля си?

— Мамо — казах малко по-строго, отколкото бях възнамерявала, — не искам да говоря за това сега.

— Добре, скъпа — отвърна тя малко обидено. — Просто се опитвах да помогна.

Може би наистина се опитваше, по някакъв свой начин.

— Зная — отвърнах. — Е, как разбра, че съм тук?

— Обадох се в апартамента ти. Анабел каза, че си на гости при леля си.

Майка ми никога не наричаше Бий по име. Винаги говореше за „леля ми“.

— Да — казах. — Покани ме да ѝ погостувам за месец. Ще остана до края на март.

— Цял месец?

Гласът ѝ издаде раздражение и скрита завист. Знаех, че и тя би искала да бъде тук, но е твърде горда, за да го признае. Не беше идвала на острова, откакто с Даниел бяхме постъпили в колеж и гостуванията ни бяха престанали.

— Мамо? — казах аз. — Исках да те попитам нещо.

— Какво?

— Относно нещо, за което разговаряхме с Бий — отвърнах и замълчах.

— Какво е то, скъпа?

Поех дълбоко дъх, опасявайки се от емоционалните мини, които може би лежах заровени в тези непознати земи.

— Тя ми каза, че преди време, много отдавна, ти си предприела нещо, което е променило отношенията ти с нея завинаги. — Последва мълчание от другата страна на линията, така че продължих: — Каза, че ти е разкрила истината за баба. Ще ми се да знам за каква истина говори.

Вече не чувах суетенето ѝ с шпатулата и тиганите в кухнята. Настъпи тишина.

— Мамо? Там ли си все още?

— Емили — най-сетне каза тя, — какво ти е казала леля ти?

— Нищо — отвърнах. — Не пожела да ми каже нищо, само дето си решила, че повече няма да бъдеш част от това семейство. И че

оттогава всичко между вас двете се е променило. — Хвърлих поглед назад, за да се уверя, че Бий не е наблизо. Не беше. — Тогава си престанала да й гостуваш. Защо, мамо? Какво се случи?

— Да — каза тя, — боя се, че не мога да си спомня подробностите. И ако Бий се опита да ти каже нещо, няма да повярвам. Годиците й напредват и паметта й изневерява.

— Мамо, просто...

— Емили, съжалявам, не искам да обсъждам това.

— Мамо, заслужавам да узная историята.

— Не — отсече тя.

Намръщих се.

— Скъпа, не се сърди — каза тя, доловила настроението ми, както само майките могат.

— Не съм сърдита.

— Това е минало, скъпа — продължи. — Най-добре е някои неща да останат такива, каквито са.

По тона й пролича, че тази врата е затворена. Бий, Ивлин, а сега и майка ми ясно ми бяха дали да разбера, че няма лесно да достигна до тези тайни. Ако исках да узная каква е историята на всяка от тях, трябваше да положа усилия.

По-късно, след дрямката си, Бий си направи коктейл джин с тоник и предложи един и на мен.

— Добре — казах аз, облегнах се назад на дивана и се насладих на първата тръпчива глътка, която винаги има вкус на борови иглички.

— Обади ли се на майка си? — попита Бий.

— Тя се обади отново преди около час — отвърнах. — Искала да ми каже, че Даниел ще има още едно бебе.

— Още едно?

Бях доволна, че Бий реагира като мен. Може би защото и двете бяхме бездетни, споделяхме мнението, че всеки, пожелал да има повече от две деца, трябва да бъде освидетелстван.

Отпих още една глътка от питието си и зарових глава по-дълбоко в синята кадифена тапицерия на дивана.

— Бий, мислиш ли, че Джоел ме заряза, защото никога не му готвех?

— Глупости, скъпа — каза тя и остави кръстословицата си.

Свих крака пред тялото си и плътно ги притиснах с ръце.

— Майка ми е толкова...

— Имала е по-труден живот, отколкото мислиш, Емили — прекъсна ме Бий.

Твърдението ѝ ме изненада.

— За какво говориш?

Бий стана.

— Ела, нека ти покажа нещо.

Тръгна по коридора и я последвах. През две врати от стаята, в която се бях настанила, тя се спря пред друга врата. Посегна към дръжката, а след това към джоба си, издърпа малко златно ключче и го пъхна в ключалката.

Вратата проскърца и влязохме вътре. Отстраних паяжина от лицето си.

— Съжалявам — каза тя. — Не съм влизала в тази стая много отдавна.

До малката бяла тоалетка имаше детска масичка, върху която бяха подредени две розови чаени чашки и чинийки и викторианска къщичка за кукли. Наведох се и вдигнах порцеланова кукла от пода. Лицето беше изтрито, а кафявите коси — сплъстени. Изглеждаше сякаш малко момиче я е оставило там, просто така.

— Каква е тази стая? — попитах, озадачена.

— Беше стаята на майка ти — каза тя. — Живя тук с мен известно време, когато беше много малка.

— Защо? А баба и дядо?

— Случи се нещо — просто каза Бий. — Баба ти и дядо ти... преживяваха трудности и предложих майка ти да остане при мен за малко. — Тя въздъхна, усмихвайки се на себе си. — Беше толкова сладко момиченце. Много се забавлявахме заедно двете с майка ти.

Когато Бий отвори вратата на гардероба, се замислих за баба си и дядо си и се запитах какво може да ги е накарало да оставят детето си при нея. Тя посегна към най-горния рафт и свали кутия за обувки. Издуха пласт прах, преди да ми я подаде.

— Ето. Може би това ще ти разкрие нещо за майка ти.

Бий извади ключовете от джоба си и те прозвъннаха в ръцете ѝ, което беше знак да се върна обратно в коридора.

— Благодаря — казах аз и с очакване вперих поглед в кутията.
Бий сви към своята стая и каза:
— Ще се видим на вечеря.

Оставих кутията на леглото в стаята. *Какво може да има вътре?
Дали майка ми би одобрила да ровя из нещата ѝ?*

Повдигнах капака и надникнах вътре. Най-отгоре имаше три изсушени рози, вързани с лъскава червена панделка. Когато повдигнах малкия букет, три нежни венчелистчета паднаха на пода. След това извадих детска книжка с картинки; дълго сиво перо, навярно от чайка; барета; чифт бели ръкавички; малък том с кожена подвързия. Едва когато излязох на светло, видях какво е: албум с изрезки. Отворих го и в тялото ми нахлуха вълни от емоции. На първата страница бе написана думата „Мама“, а около нея — миниатюрни цветчета. Упорито примигнах и когато отгърнах на следващата страница, намерих някакви колажи. Имаше изрезки от списания на жени с безупречни прически и идеално прилепнали рокли. Имаше изсушени цветя и черно-бели снимки — една на бебе и една на къща, малка и скромна, със стара кола, паркирана отпред. *Какво е това? Защо майка ми е събирала тези изрезки и защо Бий иска да ги видя?*

Мълчанието на Бий на вечеря издаде, че не желае да обсъжда мистериозната стая и кутията със скрити съкровища, затова реших да не подлагам късмета си на изпитание. Разчистих съдовете и точно преди да започна да ги зареждам в съдомиялната, телефонът звънна.

— Ти вдигни, скъпа — каза Бий от коридора. — Аз ще си лягам. Изтощена съм.

— Добре — казах и вдигнах телефона. — Ало?

— Емили?

— Да?

— Ивлин е.

— О, здравей, Ив...

— Не, не, скъпа, Бий не трябва да разбере, че съм ти се обадила.

— Добре — плахо казах аз. — Какво има?

— Нуждая се от помощта ти.

— За какво? Добре ли си?

— Да... всъщност, не. Трябва да поговоря с теб. Лично.

Замълчах за секунда.

— Искаш ли да дойда?

— Да — отвърна тя. — Близко до плажа съм, скъпа. Голямата къща с беседката, обрасла с глицинии отпред, около шест къщи след тази на Хенри. Навън е малко хладно, скъпа, облечи палто.

Не казах на Бий, че излизам, решение, за което съжалих веднага щом стигнах до плажа. Приливът се задаваше, заради което вълните изглеждаха страховити, сякаш ме дебнеха и протягаха примки от пяна към брега, прицелвайки се в краката ми. Струваше ми се, че над мен летят прилепи, но най-вероятно бяха просто чайки, отпразнили се към дърветата да пренощуват. Затворих ципа на якето си и си казах да гледам право напред. Минах покрай къщата на Хенри, която беше тъмна, и започнах да броя. *Една, две, три.* Жилищата изглеждаха уютно сгущени в подножието на хълма. *Четири, пет, шест, седем.* Запитах се дали съм разбрала правилно указанията ѝ. *Осем, девет.* Вдигнах поглед и видях къщата на Ивлин в далечината. Глициниите изглеждаха голи и уязвими, вкопчени в беседката, но някъде дълбоко в клоните им се криеше обещание за пролет и когато се вгледах поотблизо, видях няколко бледозелени издънки, поникнали от стъблото. Свих, за да изкача стъпалата, и тогава видях Ивлин на предната тераса, седнала на люлеещ се стол. Беше по нощница. Косите ѝ, обикновено старателно оформени, изглеждаха сплъстени и разрошени.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя и посегна към ръката ми.

— Разбира се — отвърнах и стиснах нейната в отговор.

Лицето ѝ изглеждаше посивяло. Стори ми се по-слаба, по-крехка, отколкото преди няколко дни.

— Явно е ракът — казах. — Толкова си...

— Прекрасна вечер, нали?

Кимнах.

Посочи към другия люлеещ се стол до своя и седнах.

— Островът ще ми липсва.

Гласът ѝ беше тих, далечен.

Мъчително преглътнах.

Тя се загледа в брега.

— Знаеш ли, че някога с леля ти Бий се къпехме голи там? Просто се събличахме и влизахме. — Обърна се към мен. — Трябва да опиташ. Абсолютно нищо не може да се сравни с ласките на стария Пъджет Саунд върху всеки сантиметър от кожата ти.

Уместната реакция би била смях, но едва успях да отвърна с полуусмивка. Какво да кажеш на жена, която си спомня живота си може би за последен път?

— Ще се погрижиш за нея, нали, Емили?

— Разбира се — уверих я, гледайки я право в очите. — Обещавам.

Ивлин кимна.

— Бий не е лесен човек за общуване, нали знаеш. Но ми е толкова скъпа, колкото и островът.

Видях как очите ѝ се насълзиха.

— След смъртта на съпруга ми тя ми каза, че не съм сама и че никога няма да бъда. И откакто Бий е в живота ми, това винаги е било истина.

Кимнах.

— Не е честно да я оставя така. Просто не е честно.

Ивлин стана и отиде до края на терасата, размахвайки немощните си юмруци в хладния въздух, сякаш заплашваше острова, отправяше му предизвикателство.

Скочих и обвих ръце около нея, а тя се обърна и притисна лице към рамото ми.

Изтри сълзите от бузите си и отново седна.

— Не мога да понеса мисълта, че я оставям.

Наведох се към нея, за да види лицето ми по-добре.

— Ще бъда до нея. Не се тревожи.

Въздъхна.

— Ще влезеш ли за момент? Трябва да ти дам нещо.

Кимнах и я последвах.

Топлият въздух вътре погали лицето ми.

Всекидневната на Ивлин изглеждаше като жилище на болен, както очаквах. Списания, книги, поща и купчини вестници стояха струпани върху масичката до колекция от стъклени чаши и съдове със засъхнала храна.

— Съжалявам за всичко това — тихо каза тя.

Поклатих глава.

— Моля те, не се извинявай.

— Мисля, че съм го оставила в другата стая. Идвам след минута.

Не бях сигурна за какво говори, но изглеждаше така, сякаш животът ѝ зависеше от откриването му.

— Спокойно — отвърнах аз. — Ще почакам тук.

Знаех, че нямам много време, и действах бързо. Първо събрах мръсните съдове и ги пъхнах в съдомиялната. Изхвърлих купчината салфетки и след като преместих множество писма на кухненската маса за сортиране, бързо забърсах тази. Готово. Седнах на дивана до прозореца. Погледът ми се спря на близката етажерка, върху рафтовете на която бяха подредени дребни сувенири и снимки в рамки.

До стъклена ваза, пълна с морски таралежи, имаше снимка на Ивлин в деня на сватбата ѝ — толкова красива и елегантна, с високия младоженец до нея. Запитах се какъв човек е бил и защо нямат деца. Имаше снимка на кучета — Джак Ръсел и дакел, които изглеждаха хранени с пай за вечеря всяка вечер. Но забелязах портрет на жена, която мигновено познах. Беше жената от снимката в къщата на Хенри. На тази се усмихваше, застанала до друга жена. Присвих очи да видя по-ясно. Стоеше до Бий.

Чух звук зад себе си, обърнах се и видях Ивлин. Не бях я чула да влиза в стаята.

— Коя е тя, Ивлин? — попитах, сочейки снимката. — Видях я на снимка в къщата на Хенри. Бий не иска да ми каже. Трябва да узная.

Ивлин седна, стискайки нещо в ръцете си.

— Някога беше годеница на Хенри — каза тя.

— И твоя приятелка?

— Да — отвърна тя, — много близка приятелка.

Въздъхна, тръгна към мен и видях крайното изтощение, обречеността, изписана на лицето ѝ.

— Ето — каза Ивлин и ми подаде плик, внимателно сгънат надве. — Искам да дадеш това на Бий.

— Сега ли?

— Не — отвърна. — Когато си отида.

Кимнах.

— Разбира се.

— Благодаря ти, Емили — каза тя и отново стисна ръката ми. — Ти си много специална, знаеш ли. Всичко това... — Замълча за миг, сочейки с широк жест залива. — Всичко това е писано да се случи. Писано е да бъдеш тук. Ти имаш мисия, скъпа. Важна мисия.

Прегърнах я, питайки се дали не е за последен път.

— Ще отидеш ли? — попита ме Роуз, когато се върнах на масата и ѝ казах за двете възможности, очертани в писмото на Елиът: да се срещнем тази вечер и да заживеем заедно или да му кажа сбогом завинаги.

И двамата знаехме, че залогът е висок. Притиснах плика, сякаш беше ръката му. Виждах побелелите си кокалчета и ноктите ми се впиваха в дланта ми. Сякаш ако го пусна, това би означавало да се откажа от Елиът, а не можех да понеса да го видя да си отива. Не отново. Не и още веднъж.

— Не зная — казах. И наистина не знаех. Как щях да се измъкна? Бебето заспиваше едва след осем, а и как щях да обясня на Боби, че трябва да изляза? Магазините не бяха отворени толкова късно и не можех да излъжа, че отивам за яйца или мляко. Освен това, дори и да намерех начин, какво щях да кажа, когато стигна там и заста на лице в лице с Елиът? И какво щях да направя? Тази част ме плашеше най-много. Какво щях да направя, за бога?

— Естер — каза Роуз с делови тон. — Искам да знаеш, че ще те подкрепя, какъвто и избор да направиш.

Боби се прибра с ранен ферибот и ме изненада в пет часа с букет нарциси от пазара на Пайк Плейс.

— Помислих си, че ще ти харесат — каза той. — Спомних си, че нарцисите са любимите ти цветя.

Не му казах, че греша, че любимите ми цветя са лалетата. Вместо това го прегърнах и му благодарих за подаръка.

— Сигурно си забравила — каза той. — Толкова си заета покрай бебето и всичко останало, но аз не съм.

Изгледах го с недоумение. Не беше рожденият ми ден или Денят на майката.

— Какво да съм забравила, Боби?

— Честита годишнина! — каза той. — Е, искам да кажа, с един ден по-рано. Толкова се вълнувах, че не можах да дочакам. Ще те заведа на ресторант тази вечер, да я отпразнуваме както подобава.

От всички вечери, в които би могъл да ме изненада, защо избра точно тази? Съдбата, тази коварна кучка, току-що ми бе зашлевила плесница с жестоката си, студена ръка.

— А бебето? — попитах аз, опитвайки се да намеря пробойна в плана му. Тя протегна ръчичка към медальона ми, сграбчи морската звезда на верижката и загука. Възнаградих я с целувка по бузата.

— Вече уредих това — каза той. — Майка ми ще дойде.

Моментът не можеше да бъде по-неподходящ. Елиът щеше да ме чака тази вечер, а аз щях да бъда с Боби.

Боби ме заведе в „Кроус Нест“ — прекрасен ресторант, разположен високо на скалите, с изглед към залива. С Елиът бяхме вечеряли там много пъти, но за първи път идвах тук с Боби. Както навярно разбирате, Боби беше пестелив. Харченето на пари за ресторанти не беше нещо обичайно за него. Затова когато отвори големите чамови врати на ресторанта, в жеста му имаше известна гордост.

— Само най-доброто за моята Естер — каза той, докато влизахме.

Седнахме в шест, но порциите ни пристигнаха едва към седем и половина. Колкото и бързо да тактувах с крак, колкото и да стисках зъби и колкото и пъти да поглеждах към часовника, вечерта едва се влачеше.

Боби не забеляза настроението ми. Беше твърде зает да пита сервитьора:

— Патешкото във винен сос ли е приготвено? Пресни ли са стридите? Картофите на пюре ли ще бъдат? Може ли да заменим супата със салата?

Барабанях с пръсти под масата, опитвайки се да прикрия раздразнението си, и с крайчеца на окоето си забелязах, че някой ме гледа. Вдигнах поглед към бара, където Били, бившият ми приятел от гимназията, седеше с питие в ръка и изглеждаше с леко премрежен поглед. Били ми бе направил предложение малко преди завършването на първи курс. Даде ми пръстен и аз казах „да“ ... е, всъщност „може би“. Обичах Били и бяхме преживели незабравими мигове заедно, но това беше преди Елиът да се появи в живота ми. Франсис винаги казваше, че Били така и не ме е прежалил, и изразът на очите му тази вечер ме караше да мисля, че е права. Но не ме бе намразил заради решението ми нито за миг. В онази вечер дори имах чувството, че ме съжалява.

Махна ми от бара, където седеше с друг мъж. И двамата бяха с костюми. Отвърнах на поздрава.

— Кой е този? — попита Боби.

— Просто Били — казах аз и помахах към бара.

Боби се обърна и също му се усмихна, жест с една-единствена цел: да изтъкне факта, че съм негова. Понякога ми се струваше, че е влюбен не в мен, а по-скоро в представата за мен. Бях негов трофей, който обичаше да лъска и извежда, за да пародира с него, от време на време.

— Естер — каза той, след като вечерята ни пристигна и след като бе пресушил две чаши бира, — мислех си, че може би... — Сниши глас: — Може би е време да започнем опити за второ бебе.

Разлях водата в скута си само като чух думата „бебе“.

— Какво говориш, скъпи? Не е ли малко рано? — попитах. — Искам да кажа, тя е само на четири месеца.

— Помисли си — каза той.

Кимнах.

Довършихме вечерята си и Боби предложи десерт:

— Хапва ми се баклава, откакто Джанис донесе малко в офиса ми миналата седмица — каза той.

— Защо е идвала в офиса ти?

— Имала среща на долния етаж. — Изтри няколко трохи от устните си. — Намина да ми се обади. — Взе менюто и спусна очилата ниско над носа си. — Ти искаш ли десерт, скъпа?

Не, не исках нищо, освен да си тръгна. Погледнах часовника си — приближаваше девет и половина. Елиът не беше уточнил час, но ставаше късно, почти прекалено късно.

Ако ще ходя, трябваше да тръгна скоро.

— Не — отвърнах. — Всъщност съм малко уморена. Мисля, че трябва да се прибираме.

Боби плати сметката и докато ставахме, нарочно изпуснах чантата си под масата. Това щеше да бъде алибито ми.

Най-сетне бяхме у дома. Боби благодари на майка си и я изпрати до вратата, докато аз нагледах бебето, дълбоко заспало в креватчето си. Усецах изнизването на всяка минута, всяка секунда. След това Боби се съблече и си легна, очаквайки и аз да направя същото.

— По дяволите! — казах. — Забравила съм чантата си в ресторанта.

— О, не! — каза той и посегна към панталоните, които бе окачил на стола. — Ще отида да я взема.

— Не, не — възразих. — Ти трябва да ставаш толкова рано сутринта. Аз ще отида. Забравих да оставя нещо у Франсис и мога да го свърша на връщане.

Гениално, помислих си, докато сърцето ми препускаше. Току-що си бях осигурила още тридесет минути.

— Но, Естер, толкова е късно — каза той. — Една жена не бива да ходи по пътищата по това време.

Боби вярваше, че смисълът на живота му е да ме закриля, а на моя живот — да бъда закриляна.

— Няма страшно — уверих го.

Прозина се и пропълзя обратно в леглото.

— Добре — каза той, — но не се бави много. Събуди ме, когато се прибереш, за да знам, че всичко е наред.

— Разбира се — отвърнах.

Но знаех, че няма да му се обадя. Щях да се забавя твърде дълго и докато затварях вратата на къщата, чувах похъркването му от другия край на коридора.

Карах буика твърде бързо в онази вечер, покрай ресторанта, покрай къщата на Франсис и по дългото шосе, което водеше до дома на Елиът. Няколко пъти погледнах в огледалото за задно виждане само за да се уверя, че никой не ме следи.

Минаваше единадесет, когато паркирах на улицата пред имота на Елиът. Пригладих вълнения си костюм, прокарах пръсти през косите си и се упрекнах, че не ги бях сресала, преди да тръгна, и дори не се бях погледнала в огледалото. Пътеката, която водеше до брега, беше тъмна, но бях запомнила всяка стъпка.

Пълната луна осветяваше небето и плажа долу, който познавах толкова добре — плажа, където бяхме правили любов за първи и последен път. Огледах се наоколо, очаквайки да го видя седнал на някой дънер или легнал на одеяло на пясъка, както ме чакаше преди толкова години. Подаряваше ми стъкълце или красива раковина, която е намерил за колекцията ми, и се вкопчвахме в прегръдка.

Но не беше там. Бях закъсняла.

Прозорците на къщата бяха тъмни. Дали вече си бе отишъл? Дъхът ми секна при тази мисъл. Времето винаги си бе правило лоши шеги с нас, така че защо очаквах, че тази вечер ще е нещо различно? Но болката изригна от сърцето ми като електрошок. Обърнах се обратно към пътеката, канейки се да тръгна по крайбрежната алея към колата си, когато зърнах проблясващите светлолилави венчелистчета под краката си. Поклатих глава. Горски теменужки? Не бях виждала такива от детството си, когато едно лято се бяха появили в градината на баба ми. Никога не ги бях забелязвала в имота на Елиът. Какво правеха тук?

Много хора на острова, включително и аз, вярвахме, че тези цветя имат митична сила, че могат да лекуват наранено сърце и тяло, да възстановяват разрушени

приятелства и дори да носят късмет. Коленичих и прокарах ръка по килима от прашни лилави цветове, сгушени сред светлозелени листа.

Изведнъж се изправих, когато чух далечна музика да се носи из нощния въздух. Веднага познах мелодията. Не можех да сбъркам гласа на Били Холидей. „Тяло и душа“.

Очите ми потърсиха Елиът с поглед на предната тераса, но различих само въдица, подпряна на парапета. Сцената беше както в спомените ми — видение, застинало във времето.

И тогава внезапно нечий ръце ме обгърнаха. Не трепнах и не се отдръпнах; познавах докосването му, познавах аромата на кожата му, дишането му — всичко това ми беше дълбоко познато.

— Ти дойде — прошепна той до шията ми.

— Как бих могла да не дойда? — попитах и се обърнах с лице към него.

— Мислеше ли за мен?

— През всяка секунда от всеки ден — казах аз и си позволих напълно да се отпусна в обятията му. Привличаше ме като магнит.

Целуна ме със същия огън, със същата ярост, както преди години. Знаех, че всичко, което е било помежду ни, все още е тук, също толкова силно, колкото някога. Също толкова реално.

Чух шумолене между дърветата до пътеката, която се виеше нагоре към шосето. Но не спрях да се огледам и не изпитах тревога — не и тази вечер, не и когато Елиът хвана ръката ми и ме поведе към къщата.

Влязохме през вратата в хола. Той отмести един стол встрани, след това масичката за кафе и ме положи върху мечата кожа пред камината.

Докато разкопчаваше роклята ми, не мислех нито за Боби, мъжа, с когото би трябвало да бъда в деня на годишнината от сватбата ни, нито за своето бебе, заспало в креватчето си, или за лъжата, с която се бях измъкнала, за да дойда тук. Усещах само топлината на огъня върху

лицето си и дъха на Елиът върху кожата си. Това беше всичко, което исках да усещам.

Осми март

Опитах се да не мисля твърде много за думите на Джак. Но нали каза, че днес се връща от Сиатъл? Десетки пъти се взрях в часовника сутринта преди закуска. Мислех си как Елиът е целувал Естер. Исках да бъда обичана със същата страст, същия огън, който Елиът е излъчвал толкова естествено, толкова съвършено.

Телефонът не звънна нито в единадесет, нито в дванадесет на обяд. *Защо не се обажда?*

В два излязох да се поразходя по брега, но единственият звук от телефона ми беше сигналът за две съобщения от Анабел.

В пет Бий започна да забърква коктейл и попита дали и аз искам. Оставих телефона и казах:

— Направи ми двоен.

След около час Бий отново беше на верандата и сътворяваше своите вълшебства от бутилките с алкохол, но този път не ми предложи коктейл.

— Облечи се, скъпа — каза тя. — Грег ще дойде след малко.

Почти бях забравила за плановете си с Грег. Побързах да отида в стаята си, за да се облека, избрах синя плетена рокля с дълъг ръкав и дълбоко остро деколте. Харесваше ми допирът ѝ до кожата ми.

Грег пристигна в седем, точно когато бе казал, издокаран с чисти дънки и изгладена бяла риза. Златистата му кожа почти сияеше на фона ѝ.

— Здравей — каза той, докато вървах към колата му. — Готова ли си за нещо китайско?

— Звучи чудесно — отвърнах. — Ужасно съм гладна.

Влязохме в града, минахме покрай Градския фермерски пазар и паркирахме близо до няколкото ресторанта и кафенета край главната улица. Беше топла вечер, поне по стандартите на Бейнбридж Айлънд, и няколко души бяха седнали отвън да хапнат на чист въздух.

В ресторанта Грег махна на управителката. Приличаше ми на едно момиче, което познавах от гимназията: Минди Алмвиг, с обичите с висулки и накъдрените коси.

— Обадих се да поръчам преди около четиридесет и пет минути.

— Да — каза тя, мляскайки с дъвката си. — Готова е.

В заведението се носеха апетитни аромати на сечуански сос и прясно изпържени пролетни рулца.

Той плати и взе доста обемист хартиен плик. Качихме се в колата и забелязах малък ресторант наблизно. Клиентите седяха отвън под халогенни лампи. Тогава видях *Джаск*.

Беше с жена, това беше ясно. Не виждах лицето ѝ от мястото си, само *краката ѝ*, едва покрити от късата черна рокля, прилепнала към бедрата ѝ. Пиеха вино и се смееха, и когато Джаск се обърна към колата ни, спуснах сенника и извърнах глава.

Коя е тя? Защо той не спомена, че има връзка? Може би е просто приятелка. Но ако е приятелка, защо не ми каза нищо за нея?

Грег измина около километър, преди да спре на чакълената алея. Домът му, жълта фермерска къща с типичната бяла дървена ограда, искрено ме смая. Грег с дървена ограда?

— Стигнахме — каза той.

— Толкова съм изненадана — споделих.

— Изненадана?

— Искам да кажа, много е сладко. Като къщата на Марта Стюарт и Олд Макдоналд. Просто никога не съм си представяла дома ти такъв.

Грег се усмихна и извади ключа от стартера. Зърнах края на татуировка, която досега не бях забелязала, да се подава изпод ръкава му.

Интериорът на къщата изглеждаше твърде добре проектиран, за да е дело на самия Грег. Всичко беше добре съчетано — възглавниците и диванът, постелката и цветът на стените. Имаше венец на входната врата. Венец. Това бе женска идея. Кой мъж би избрал канапе с калъф от зелен памучен плат?

Все пак, при по-внимателно вглеждане, забелязах, че ако е имало жена в живота му, тя отдавна не е идвала тук.

Имаше съдове, струпани в мивката. Плотовете не бяха забърсани и до стълбите имаше кош с мръсно пране.

— Е, това е — каза Грег, малко засрамен, сякаш в мое присъствие видя жилището си в нова светлина.

Вратата на банята беше отворена и бързо надникнах вътре: седалката на тоалетната чиния бе вдигната и имаше руло хартия на пода, а не на поставката, предназначена за това. Беше дом на необвързан мъж.

— Ето. — Грег сложи две салфетки, чинии и комплекти китайски клечки за хранене на масичката до виното, което бе налял за двама ни. — Вечерята е сервирана.

Не беше точно като вечерята у Джак — нямаше ленени салфетки или гурме кухня — но беше в стила на Грег и след сцената в града бях склонна да оценя Грег малко по-високо от преди. Той поне беше истински.

— Откога живееш тук?

Нямах търпение да задоволя любопитството си по отношение на женското присъствие в живота му — или предишния му живот.

Вдигна поглед към тавана, сякаш се опитваше да пресметне годините.

— Около девет години — каза той.

— Ау, толкова дълго? През цялото време ли си бил сам?

— Не, няколко години делях къщата с друг — отвърна той.

Не уточни дали този друг е от мъжки или женски пол.

— Е, наистина си свършил добра работа в къщата. Прекрасна е.

Грег си сипа още Чоу Мейн.

— Не преставам да си мисля как те срещнах отново онзи ден на пазара, беше толкова неочаквано.

Преглътнах хапка Дим Сум.

— Аз също. Честно казано, ти беше последният човек, когото очаквах да срещна онази сутрин.

Обърна се с лице към мен:

— Винаги съм се надявал да се видим отново.

— Аз също — казах аз. — Бях си измислила малка игра. Винаги когато се натъкна на някоя от онези магически броеници, я разклащах и питах: *Ще целуна ли Грег някога отново?* И знаеш ли какво? Нито веднъж не получих отговор „не“.

Грег ме погледна предизвикателно.

— За какво друго си се консултирала с магическа броеница?

Усмихнах се и захапах поредното пролетно рулце. Реших да не му казвам, че всъщност се бях допитала до броещата в апартамента на Анабел в деня преди подписването на документите за развода си.

Приключихме с вечерята и Грег така умело доливаше чашата ми, че загубих броя на питиетата, които бях изпила.

Навън беше тъмно, но на лунната светлина различих някакви цветя през френските прозорци отзад.

— Искам да видя градината ти — казах. — Можеш ли да ме разведеш из нея?

— Разбира се — отвърна Грег. — Тя е малкото ми късче от рая.

Почувствах се леко замаяна, докато ставах, и навярно Грег забеляза, защото ме хвана под ръка, докато пристъпвах по каменните плочи на терасата.

— Ето там са хортензиите — каза той и посочи към далечния ляв ъгъл на двора. — А тук са новите резници. Тази година ще разцъфнат лилии, божури и далии.

Но не гледах резниците. Точно под прозореца на кухнята имаше ред лалета — бели, с поразителна червена ивица по края. Сякаш грееха до жълтата стена на къщата и тръгнах към тях, за да ги видя отблизо. Не ги бях виждала преди, разбира се, но ми се струваха познати. Бяха същите като онова лале, което Елиът бе подарил на Естер в дневника.

— Тези лалета — казах с удивление, — прекрасни са.

— Нали? — съгласи се Грег.

— Ти ли ги засади? — попитах почти с укор, сякаш очаквах да държи Елиът на горния етаж, вързан и със запушена уста, в гардероба в спалнята.

— Ще ми се да можех да си припиша заслугата — каза той. — Но си бяха тук, когато купих къщата. Стават все повече с годините. Сигурно вече са най-малко тридесет.

Спомних си, че дневникът, който чета, може би е просто измислена история, а не реалност. И все пак не можех да не се запитам дали някога Елиът и Естер не са вървели по този остров, може би точно на това място.

— От кого купи къщата? — попитах.

Замълча и се замисли.

— Не си спомням името ѝ — каза той. — Беше възрастна жена, чиито деца смятаха да я настанят в пенсионерско селище.

— Къде? Тук, на острова?

— Не, мисля, че беше в Сиатъл.

Кимнах и отново сведох поглед към лалетата. Бяха изумителни.

— Хей — каза Грег, — защо толкова искаш да знаеш?

— Не зная — казах и посегнах да откъсна едно от цветята. —

Предполагам, че просто имам слабост към нещата от миналото.

Хвърли ми онзи поглед, който някога ме бе подлудявал.

— Искане ми се нашата история да бе имала различен край.

Дъхът му докосна кожата ми, примамлив, изкусителен, но отново се прокрадна онова предупредително гласче.

— Да отворим бисквитките с късметчета — казах аз, откъсвайки поглед от очите му.

— Не, мразя бисквитки с късметчета.

— Хайде — казах, посягайки към ръката му.

Когато седнахме на дивана, подадох бисквитка на Грег и запазих една за себе си.

— Отвори я.

Той разчупи своята и прочете малката бележка в ръцете си.

— *Ще намериш отговора, който търсиш.* Виждаш ли? — каза Грег. — Напълно безсмислено. Може да се прочете по милион различни начина.

Отворих своята и с недоумение вперих поглед в думите: *Ще откриеш истинската любов в настоящето, като се вгледаш в миналото.*

— Какво пише на твоето? — попита Грег.

— Нищо съществено — отвърнах. — Прав си. Пълна безсмислица.

Внимателно пъгнах листчето в джоба си.

Грег леко се приближи.

— А ако не е безсмислица? А ако означава нещо? За нас?

Останах неподвижна, докато ръцете му докосваха лицето ми, и притворих очи, когато се спуснаха по шията и раменете ми към талията ми.

— Не — възразих, отворих очи и се отскубнах от ръцете му. — Не мога, Грег. Толкова съжалявам.

— Какво има?

Изглеждаше засегнат.

— Не зная — казах объркана. — Но мисля, че сърцето ми е другаде.

Премълчах какво имам предвид под „другаде“. Просто и ясно, Джак.

— Няма проблем — каза той, свел поглед към краката си.

— Мисля, че е най-добре да тръгвам — казах смутено, когато той стана да вземе ключовете си. Преди да се кача в колата, изтичах обратно в градината и взех лалето, което бях откъснала.

Грег ме откара обратно до къщата на Бий и преди да слеза от колата, каза:

— Той е щастливец, който и да е.

— Кой е щастливец?

— Онзи, който ще бъде с теб накрая.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Девети март

Следващата сутрин чух телефонът да звъни в хола така упорито и настойчиво, че ме изтръгна от съвършено приятен сън. *Бий няма ли да вдигне?*

На десетото позвъняване станах и сънена, тръгнах към хола.

— Ало? — казах с тон, който трябваше да даде ясна представа как се чувствам на онзи, който звънеше в седем и четиридесет и пет сутринта.

— Емили, Джак се обажда.

Широко отворих очи. Ясно си спомнях, че му бях написала номера на мобилния си телефон на парче хартия вечерта, когато му гостувах за вечеря. Тогава защо звъни на стационарния?

— Извинявай, че звъня толкова рано — каза той. — Търсих те на мобилния, но попадам директно на гласова поща. Впрочем не е твърде рано и...

— Не — запелтечих. — Не е.

Гласът ми прозвуча по-нетърпеливо, отколкото очаквах.

— Добре — каза той, — защото се питах дали не искаш да се поразходим из плажа тази сутрин.

— Сега?

— Да — отвърна той. — Трябва да видиш каква гледка се разкрива от брега точно сега. Може ли да се срещнем след десет минути?

Запътих се към плажа и отдалеч видях Джак — е, точицата, която беше Джак. Махнахме си за поздрав, когато наближих.

— Добро утро — извика той от мястото си, на няколкостотин метра от мен.

— Здравей! — извиках в отговор.

Когато най-сетне се срещнахме, посочи напред.

— Това, което искам да ти покажа, е зад завоя.

— Какво е то?

— Ще видиш.

— Как мина пътуването до Сиатъл?

— Добре — каза той и това беше всичко. — Извинявай, че не се обадох по-рано — добави, без да даде обяснение.

Заобиколихме малкия нос и продължихме по плажната ивица, която се виеше покрай хълма. Джак се спря за миг, загледан напред към залива.

— Ето там — тихо каза той.

— Къде? — попитах аз и тогава я видях — струя вода, бликаща високо във въздуха, и нещо огромно и заоблено под водата.

Усмихнах се като дете, изненадано от клоун на пружина.

— Какво е това?

— Косатка — гордо каза Джак.

Бий често говореше, че тук има косатки, но през всички онези лета на острова аз не бях виждала нито една.

— Виж! — възкликна Джак. Вече бяха две и плуваха съвсем близо една до друга.

— Идват всяка година по това време — каза той. — Обичам да ги гледам. Като дете сядах тук, точно тук... — Замълча и посочи към голям камък, наподобяващ дънер, вкоренен в пясъка. — И гледах преминаващите китове.

Не можех да откъсна очи от водата.

— Великолепни са — казах. — Виж как плуват, с такава сила и устрем. Знаят къде ще ги отведе пътуването им без карта, която да ги води. — Изведнъж замълчах, поразена. — Джак?

— А?

— Казваш, че си идвал като малък. Прекарвал ли си някога лятото тук?

— Да — каза той с характерната си усмивка. — Всяко лято. Къщата, в която живея сега, беше старата крайморска вила на семейството ми.

— Тогава защо никога не сме се срещали през онези лета?

— Не ми позволяваха да ходя нататък — каза той и направи дълга пауза. — Към къщата на леля ти.

Усмихнах се.

— И на мен не ми позволяваха да идвам насам. Иначе сигурно щяхме да се видим поне веднъж.

Очите му срещнаха моите.

— Не помниш, нали?

— Какво да помня?

Закачливо поклати глава.

— Съжалявам. — Разрових паметта си и се опитах да си спомня нещо, каквото и да е. — Не помня.

— Беше на четиринадесет. И прелестна, бих добавил — каза той. — Кучето ми се беше отскубнало от каишката си и бе побягнало пред къщата на леля ти. Ти лежеше на плажна кърпа с още едно момиче. Беше по бански. Розов бански. И Макс, кучето ми по онова време, дотича право при теб и те близна по лицето.

— Ти ли беше?

— Да.

— Не вярвам.

— Повярвай.

— О, господи! — казах. — Помня как ме близна онова куче.

— Да. Не изглеждаше особено доволна.

— А, и после избяга със сандала ми в устата.

Докато изричах това, спомените изведнъж нахлуха.

— Страхотен начин да впечатлиш момиче, а?

Наклоних глава вдясно и го видях в нова светлина.

— Господи, спомням си те — казах. — Беше страшно кльоцав, нали?

— Да.

— Със скоби?

Кимна.

— Това си бил ти?

— Да, от плът и кръв.

Не можах да сдържа смеха си.

— Какво? — Джак се престори на обиден. — Искаш да кажеш, че високият, хилав хлапак със скоби и акне не ти се струваше привлекателен?

— Не — отвърнах. — Искам да кажа, не е така, просто сега си толкова различен.

— Всъщност не съм — каза той. — Съвсем същият съм. Като изключим това, че акнето изчезна. И ти не си се променила много.

Като изключим това, че си по-красива, отколкото си представях, че можеш да бъдеш.

Не знаех какво да кажа и отвърнах само с усмивка, която тръгна отвътре и премина по лицето ми, където остана през цялата сутрин.

— Хей, искаш ли да дойдеш у дома? Ще ти приготвя закуска.

— С удоволствие — отвърнах. Без да мисля, хванах ръката му и той в същия миг преплете пръсти с моите, сякаш бяхме правили това стотици пъти. Какво като бе излязъл на среща снощи? Аз също. Бяхме квит. Важното беше, че сега сме заедно.

Седнах на табуретката до кухненския плот в къщата на Джак и гледах, докато той смели кафе, срязва пет портокала на половини и ги прекара през цитрус пресата. След това извади купа и започна да чупи яйца. Седях там, хипнотизирана от движенията му в кухнята. Беше бърз и въпреки това — прецизен. Питях се дали някога Елиът е приготвял закуска за Естер.

— Дано обичаш пържени филийки — каза той.

— Дали ги обичам? Меко казано. Обожавам ги.

Джак се усмихна и продължи да разбива.

— Е — заговори той, — леля ти разказваше ли ти гадни истории за моето семейство?

— Не. Не иска да ми каже никакви подробности. Има ли шанс да ме осведомиш?

— Всъщност аз съм последният, който знае нещо за скелетите в гардероба на семейството ти. Помня само, че баща ми отрано ме предупреди, че не сме добре дошли в къщата на Бий Ларсън. И това адски ме плашеше като дете. Въобразявах си, че тя е вещицата от приказката за Хензел и Гретел. Със сестра ми бяхме сигурни, че ако стъпим в имота ѝ, ще ни хване и ще ни заключи в тъмницата си.

Засмях се при мисълта за това.

Джак кимна.

— Мислехме, че къщата ѝ е обитавана от призраци.

— Е, не е трудно да стигнеш до това заключение — отбелязах аз, мислейки за стаите на втория етаж на старата къща, повечето от които стояха заключени, и онези скърцащи дъски на пода. — Понякога и аз си мисля, че е обитавана от призраци.

Джак кимна, отмери една лъжичка канела и я добави към яйчената смес.

— Иска ми се да знаех повече за обстоятелствата, които се крият зад всичко това — каза той. — Трябваше да попитам дядо си.

— А, видял си се с него?

— Да — каза той. — Живее в Сиатъл. Вчера бях при него. Отивам поне веднъж в месеца и оставам там няколко дни.

— Можеш да го попиташ следващия път, когато разговаряте — предложих аз. — Бог знае защо не постигам никакъв напредък с Бий.

— Ще го попитам — каза той.

Споменаването на дядото на Джак ме накара да се замисля за своя. Като дете обичах да прекарвам часове, сгушена в кабинета му. Седнала зад импровизираното си картонено бюро, с обожание гледах как той работи на голямото си истинско дъбово бюро, където пресмяташе сложните си сметки, и си представях, че печатам писма. Дядо винаги ми даваше да близвам пликете за залепване, преди да ги отнесе до пощата.

Баба Джейн си бе отишла бързо и внезапно от сърдечен удар и на погребението, когато майка ми ме помоли да споделя спомен за нея от подиума в църквата, й казах, че се смущавам да говоря пред публика. Но истината беше по-сложна. Вдигнах очи от ковчега и се огледах наоколо. Мама плачеше. Даниел също. Защо аз не изпитвах нищо? Защо не можех да изживея мъката, която заслужаваше починалата ми баба?

— Късметлия си — казах на Джак.

— Защо?

— Защото си близък с дядо си.

— О, зная — каза той, потапяйки дебели филии хляб в яйчената смес. Чувах цвърченето на филиите в горещата мазнина, когато пускаше всяка от тях в чугунения тиган. — И ти истински би го харесала. Голям чешит е. Може да ви запозная някога. Знам, че ще полудее по теб.

Усмихнах се.

— Откъде знаеш?

— Просто знам.

Кафемашината запиука и Джак ми наля чаша.

— Сметана или захар?

— Само сметана — казах аз и погледнах да видя дали налива и на себе си, но той посегна към портокаловия сок.

Анабел правеше ненаучни проучвания за двойките и предпочитанията им по отношение на кафето. Според неокончателните ѝ открития, ако можеха да се нарекат открития, хората, които пият кафе, приготвено по сходен начин, имат по-голям успех в брака.

Отпих от кафето си и влязох в хола, където Ръс стоеше сгушен пред камината. Изглеждаше спокоен и добродушен като всички голдън ретривъри. Приклекнах да го погаля и забелязах зелена хартийка в крайчеца на устата му. Остатъците от нещо, което приличаше на сдъвкана зелена папка, лежаха вдясно от него. Наоколо имаше и разпилени листове.

— Ръс — казах аз, — непослушно куче. Какво си докопал?

Той се претърколи и се прозина и видях още смачкани листове под него, вероятно хартийки, които бе възнамерявал да похапне. Повдигнах олигавена страница и направих гримаса. Повечето от напечатаното на страницата беше размазано и скъсано, но най-отгоре се четяха думите: „Сиатълска полиция, Бюро за изчезнали лица“. Оставих я, леко стресната, и взех друга, която беше ксерокопие на изрезка от вестник „Бейнбридж Айлънд“. Изглеждаше стара — личеше си по шрифта — и също почти спасяема.

— Емили? — извика Джак от кухнята.

Смутено изпуснах страницата в ръката си.

— А, тук съм, с Ръс. Очевидно е докопал нещо.

Джак се показва иззад ъгъла с чиния пържени филийки в ръце, но бързо я остави.

— Ръс, върви си в леглото! — извика той.

— Дай да ти помогна — казах.

— Не — възрази той, с един децибел по-ниско от вик. — Искам да кажа, не, извинявай, не се занимавай с тази мръсотия. Ще се справя.

Отдръпнах се крачка назад, питайки се дали съм видяла нещо, което не бива. Джак пхна папката и оръфаното ѝ и олигавено съдържание под купчина списания на масичката.

— Съжалявам за това — добави той. — Искях тази закуска да бъде свършена.

— Нищо особено — казах. — Кучетата са си кучета.

Гледах как Джак подреди пържените филийки една върху друга и поръси платото с пудра захар.

— Ето — каза той и ми подаде чинията. — Закуската ти.

Посегнах към вилицата си и в този миг телефонът в кухнята иззвъня.

— Ще оставя секретарят да се включи — каза той.

Отхапах и почти издадох стон на блаженство, но вниманието ми бързо се пренесе другаде, когато чух женски глас на телефонния секретар.

— Джак — започна гласът, — Лана е. Толкова ми хареса вечерята с теб снощи. Исках да...

Джак скочи от стола си и изключи устройството, преди жената да продължи.

— Извинявай — каза той малко глуповато. — Беше... ъъ, клиентка. Срецнахме се снощи да поговорим за една картина.

Не ми хареса тонът ѝ. Звучеше твърде лично, твърде интимно. Искаше ми се да му задам десетки въпроси. Не, стотици. Вместо това учтиво се усмигнах и продължих да се храня. Не се съмнявах, че е клиентка, но щом беше само това, защо бе толкова притеснен? Какво се опитваше да скрие?

Тъкмо седна и отхапа, когато телефонът звънна отново.

— Няма да ме оставят на мира.

Хвърлих му поглед, който казваше: „Няма проблем, вдигни“, но всъщност исках да изтръгна кабела от стената, та която и да е онази жена, да не може да се обади отново.

— Извинявай — каза Джак и отиде в кухнята да вдигне телефона.

— Ало?

Замълча за няколко секунди.

— О, не — каза той. Последва дълга пауза, преди да заговори отново: — Разбира се. Тук е. Ще я повикам. — Дотича обратно в трапезарията и ми даде знак да отида до телефона. — Леля ти е.

Сърцето ми едва не изскочи, когато хванах слушалката.

— Емили?

Гласът на Бий звучеше тревожно и объркано.

— Да — казах. — Бий, какво има? Наред ли е всичко?

— Извинявай за безпокойството, но Хенри излязъл на плажа тази сутрин и те видял да вървиш към Джак и...

Гласът ѝ трепереше.

— Бий, какво има?

— Ивлин — едва промълви тя. — Беше тук на закуска тази сутрин и... колабира. Обадох се на 911. В момента е на път за болницата.

Не се поколебах:

— Идвам веднага.

— Не, не, няма време. Аз тръгвам.

— Разбирам — казах. — Върви. Ще ви намеря там.

Не беше нужно да питам дали на Ивлин ѝ остават часове или минути. Вече знаех. И усещах, че Бий също знае, инстинктивно, както само близнаците, сродните души и дългогодишните приятели знаят.

Затворих.

— Ивлин е в болница — казах аз, клатейки глава с недоумение.

— Ще те откарам — каза Джак.

Хвърлих поглед към масата и чиниите, пълни със съвършени пържени филийки, за които внезапно бях изгубила апетит.

— Просто остави всичко. Ако тръгнем сега, може да стигнем за по-малко от половин час.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Най-близката болница беше на тридесет минути път, в Бримъртън — малко градче в западна посока. Препорачихме по моста на полуострова и внезапно почувствах изчезването на аурата на Бейнбридж Айлънд, сякаш се приземявах след полет в някаква неземна стратосфера.

Когато пристигнахме, Джек изтича до рецепцията и попита за номера на стаята на Ивлин.

Белокосата служителка го търси толкова дълго, че ми се прииска да скоча отвъд бюрото, да я избутам от компютъра и сама да намеря информацията. Потупването с пръсти по плота вероятно ѝ подейства като подканване.

— Ето я — каза тя, — шести етаж.

Когато стигнахме до стаята, Джек се отдръпна назад.

— Ще почакам отвън — каза той.

Поклатих глава.

— Не, влез.

Нямаше да позволя да се чувства като аутсайдер, като изгонен. Вече не. Каквито и скрупули да имаше Бий за семейството му, те щяха да изчезнат с това поколение, реших.

— Не — каза той. — Всичко е наред. Ще бъда тук, когато се нуждаеш от мен.

Не настоявах. Отворих вратата на стаята и видях Бий, която седеше до леглото на Ивлин и държеше ръката ѝ.

— Емили — промълви тя, — не ни остава много време.

— О, стига, Бий — каза Ивлин. Зарадвах се да доловя отново живецата, искрата в гласа ѝ. — Няма да ти позволя да продължаваш в този дух и да хленчиш като бебе. Няма ли някой да ме измъкне от тази ужасна нощница и да ме облече в нещо прилично, за бога, някой да ми донесе коктейл?

Разбрах защо Бий я обича толкова много. Аз също я бях обикнала.

— Здравей, Ивлин — казах.

Усмихна се и тогава долових изтощението в очите ѝ.

— Здравей, скъпа — отвърна тя. — Съжалявам, че застаряващата ти приятелка навярно те е откъснала от вълнуваща среща с някого.

Усмихнах се.

— Всъщност го доведох със себе си.

Бий вдигна поглед към мен, загрижена, сякаш мисълта, че Джек може да е толкова близо до нея, ѝ причиняваше голямо безпокойство.

Ивлин не обърна внимание на настроението ѝ.

— Засияваш, когато говориш за него.

Никой не бе казвал, че засиявам в присъствието на Джоел. Всъщност точно обратното. Хората ми казваха, че изглеждам уморена, изтощена, когато сме заедно.

— Стига толкова за мен — казах. — Как се чувстваш?

— Като старица, болна от рак — каза тя. — Но едно мартини би помогнало.

Бий изправи гръб, сякаш знаеше точно какво трябва да направи.

— Тогава ще получиш мартини — каза тя и стана. — Емили, ще постоиш ли при Ивлин? Връщам се веднага.

— Няма да мръдна отгук — уверих я. Стори ми се много мило, че иска да изпълни желанието на умиращата си приятелка, но не бях сигурна как ще се справи. Ще отиде с колата до магазин за алкохол? Ще купи шейкър? Оставаше и въпросът как ще се промъкне със съставките покрай сестрите.

След като Бий излезе, Ивлин се наведе към мен:

— Как върви четенето? — попита тя. Беше свързана с толкова много кабели към толкова много монитори, че ми се струваше странно да говорим за нещо друго, освен за болестта ѝ, но усещах, че никак не иска това.

— Абсолютно съм запленена — отвърнах аз.

— Докъде навлезе в историята?

— Дълбоко — казах аз. — Естер тъкмо отиде да се срещне с Елиът в къщата му.

Ивлин затвори очи, стисна ги и отново ги отвори.

— Да.

Една от сестрите влезе и се засуети със системата ѝ.

— Време е за още морфин — каза тя на Ивлин.

Ивлин не ѝ обърна внимание и продължи съсредоточено да се взира в мен.

— Е, какво мислиш?

— За кое?

— За историята, скъпа. Любовната история.

— А ти откъде знаеш тази история, Ивлин?

Замълча и се усмихна, загледана в тавана, преди клепачите ѝ да натезжат.

— Тя винаги е била такава загадка.

Затаих дъх.

— Коя тя, Ивлин?

Дишането ѝ беше тежко и бавно и реших, че интравенозното лекарство е подействало.

— Естер — тихо каза Ивлин. — О, толкова я обичахме. Всички я обичахме.

Очевидно заспиваше и импулсивното ми желание да продължа да я разпитвам.

— Ти ще изгладиш нещата, скъпа, зная, че ще успееш — едва промълви тя, завалено. — Ще се погрижиш всичко да завърши по най-добрия начин, за Естер, за всички нас.

Хванах ръката ѝ и допрях чело до нейното, гледайки как гърдите ѝ се повдигат и спускат при всяко мъчително вдишване.

— Не се тревожи, Ивлин — казах аз. — Няма за какво повече да се тревожиш. Само си почивай.

Бий се върна след около тридесет минути, видимо изтощена, с кафяв хартиен плик в ръка.

— Ивлин, мартинито ти, сега ще го приготвя.

— Шшт! — казах. — Заспа.

Оставих Бий да заеме полагащото ѝ се място до леглото на Ивлин, да се наслади на всяка от последните секунди с най-добрата си приятелка.

Джак бе стоял в чакалнята най-малко половин час и когато отидох при него, смутено се изправи.

— Вече...

— Не — отвърнах. — Все още не. Бий е при нея. Но не ѝ остава много време.

— Мога ли да помогна с нещо?

Пристъпи към мен и очите му се взряха в моите. Там, в чакалнята, обви ръце около мен и ме притисна по-силно от който и да било досега. Загледах се през прозореца, над рамото му. Гледката не беше нищо особено — дълги асфалтирани алеи, с по някоя туфа глухарчета тук-там, смело подаващи главици през настилката, — но вниманието ми бе привлечено от запечатано кино. На плаката над входа се четеше „Извънземното“ и се запитах дали стои така от осемдесетте години на миналия век.

Вдигнах лице към Джак и този път го погледнах право в очите. Той ме притегли към себе си и ме целуна. Въпреки че всичко изглеждаше объркано и неясно в онзи миг, не можех да отрека, че ми се струва съвършен.

Ивлин почина няколко часа след като излязох от стаята, но не преди Бий да ѝ приготви онова мартини. Само минути по-рано ѝ бе забъркала джин и вермут с лед, гарнирани с нечетен брой маслини за късмет. Ивлин бе отворила очи за кратко и бе споделила последно питие с най-добрата си приятелка. Това бе ритуалът за сбогуване, който им подхождаше най-много, и когато се прибра у дома вечерта, Бий приготви по още едно и вдигнахме тост в памет на Ивлин.

Попитах я дали иска да остана будна с нея, да поплаче на нечие рамо, но отказа, нуждаела се само от малко сън.

Аз също се опитах да заспя, но думите на Ивлин отекваха в съзнанието ми и не ми даваха мира. „Откъде е познавала Естер? Как дневникът ѝ е попаднал тук, в спалнята за гости на Бий? И защо Ивлин мислеше, че е било писано тези страници да бъдат намерени... намерени точно от мен?“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Десети март

Не ми се ставаше от леглото на следващия ден, но не можех и да спя, затова се вгълбих в дневника.

Боби спеше, когато се прибрах у дома след срещата с Елиът. Разбрах това, когато влязох през входната врата, защото чух как похърква, точно както и на излизане. Съблякох се и повдигнах завивката сантиметър по сантиметър, молейки се да не го събудя. Дълго се вирах в тавана и мислих за онова, което бях направила, накъде щях да поема оттук нататък, но не стигнах до никакви отговори. После Боби се обърна, прехвърли ръка върху мен и ме притегли по-близо до себе си. Знаех какво му се иска, когато потърка нос в шията ми, но се обърнах на другата страна и се престорих, че спя.

На сутринта, когато Боби тръгна за работа, ми се прииска да се обадя на Франсис и да ѝ разкажа всичко. Копнеех да чуя гласа ѝ, одобрението ѝ. Вместо това се обадох на Роуз в Сиатъл.

— Видях се с него снощи — казах аз.

— О, Естер! — промълви тя. Тонът ѝ не беше нито укорителен, нито насърчителен. Отразяваше моята тревога, вълнение и ужас относно решенията, които трябваше да взема.

— Какво ще правиш?

— Не зная.

Роуз замълча за минута.

— Какво ти казва сърцето?

— Сърцето ми е с Елиът. Винаги ще бъде с Елиът.

— Тогава знаеш какво трябва да направиш — просто каза тя.

Боби се прибра в онази вечер и му приготвих любимото ястие: месно руло, варени картофи и зелен фасул с масло и мащерка. Привидно нищо не се бе променило. Бяхме щастлива брачна двойка, отбелязващи годишнината си със специална вечеря. Но аз носех тежко бреме върху плещите си, тежестта на голяма вина.

При всеки поглед на Боби, всеки въпрос, всяко докосване сърцето ми щеше да се пръсне.

— Каква е тази промяна в теб? — попита той на вечеря.

— Никаква — побързах да отвърна, тревожейки се, че е доловил нещо.

— Просто... изглеждаш различна — продължи той. — По-красива от всякога. Март ти подхожда.

Не можех да издържам повече. Реших, че трябва да отида на църква и да споделя тайната си в изповедалня.

Затова облякох малката с празничните ѝ дрешки и отидохме с колата до Сейнт Мери. Токчетата ми зачаткаха по дървения под, докато вървах през църквата към редицата изповедални покрай дясната стена. Влязох в първата от тях и седнах, подрусвайки бебето в скута си.

— Отче — казах, — съгреших.

— Какво си сторила, детето ми?

Предположих, че очаква да кажа нещо от рода „клюкарствах“ или „пожелах съседа“ или нещо невинно. Вместо това отворих уста и изрекох немислимото.

— Преспях с мъж, който не е съпругът ми.

Последва мълчание от другата страна на преградата, неловко мълчание, и отново заговорих:

— Отче, обичам Елиът Хартли, а не съпруга си Боби. Ужасна жена съм.

Заслушах се за знак, че свещеникът е там, че слуша. Исках да каже, че ми е простено. Исках да ме накара да кажа хиляда „Аве Марии“. Исках да повдигне бремето от плещите ми, защото ставаше твърде непосилно за мен.

Вместо това той прочисти гърлото си и каза:

— Извършила си прелюбодеяние, а Църквата не толерира такова поведение. Съветвам те да се прибереш у дома, да признаеш пред мъжа си и да се молиш да ти прости и ако той не може — Бог да ти прости.

Нали всички грехове са еднакви в Божиите очи? Нали това е посланието, което слушам още от неделното училище? Вместо това се чувствах обречена, неспособна да заслужа отново мястото си в рая.

Кимнах и се изправих. Притиснах бебето до рамото си и излязох от църквата дълбоко засрамена, с още по-тежко бреме. Големите метални врати шумно се затръшваха зад мен.

— Здравей, Естер — каза женски глас зад мен на паркинга. Обърнах се и видях Джанис, която вървеше към мен със странна самодоволна усмивка, но просто продължих.

Мина още един ден. Боби се прибра от работа и мислех да му кажа, но не намерих сили да изрека вулгарните думи, с които трябваше да му обясня какво съм сторила. Както и да го кажа, истината бе, че съм се отдала на друг. Боби винаги беше толкова слънчев, толкова весел, дори когато не му е весело. Беше твърде добър човек. Сърце не ми даваше да го нараня. Той не би го направил.

А на следващата сутрин, скоро след като Боби отиде на работа, дойде обаждането — онова обаждане, което ме накара да поставя под съмнение всеки избор, който бях направила до този момент, всяка емоция, която бях изживяла.

— Госпожа Литълтън? — каза женският глас от другата страна на линията.

— Да — казах.

— Обажда се Сюзън от болница Харисън Мемориъл; обаждам се за съпруга ви. Той е в болницата.

Каза ми, че Боби е припаднал точно преди да се качи на ферибота тази сутрин и спешно е бил откаран в болницата в Бримъртън. Когато я чух да изрича думите „сърдечен удар“, моето сърце се сви — сви се от угризения, както се свива сърцето ви, когато сте проявили жестокост към човек, когото би трябвало да обичате. Боби не заслужаваше това. Никак не го заслужаваше и реших да се реванширам.

Какво щях да правя с бебето? Не можех да я заведа при него в болницата, не днес, не при тези обстоятелства. Затова почуках на вратата на Джанис, като единствена възможност, и ѝ подадох бебето, увито в розово одеялце. Не ми хареса как я гледа Джанис, имах натрапчивото чувство, че би ми отнела детето, дома и мястото в леглото на Боби, ако може.

— Къде отиваш? — попита тя с онзи познат израз на неодобрение в очите.

— Изникна нещо много важно — казах. — Спешно е.

Не посмях да ѝ кажа за случилото се с Боби. Щеше да дотича до леглото му, преди да мигна.

— Разбира се — каза тя. — А Боби кога ще се прибере?

— Няма да е скоро — отвърнах аз и побягнах към колата. — Благодаря ти, че ще погледаш бебето. Много съм ти признателна.

Шофирах до болницата и когато пристигнах, ударих друга кола на заден ход на паркинга, но не спрях да огледам за щети. Нищо друго нямаше значение. Боби се нуждаеше от мен.

— Търся Боби Литълтън — буквално изръмжах срещу администраторката. Насочи ме към шестия етаж, където подготвиха Боби за операция; стигнах до стаята тъкмо навреме.

— О, Боби! — извиках аз. — Когато ми се обадиха, не бях на себе си.

— Казват, че ще оживея — успокои ме той с намигване.

Наведох се над леглото и обвих ръце около него. Останах така, докато сестрите ме потупаха по рамото и казаха:

— Време е.

Не исках да го пусна и докато гледах как го откарват, ме обзе страх, че аз съм причината за всичко това.

Чакането пред операционната беше агония. Кречех неспокойно; бях сигурна, че съм изминала поне пет километра. Понякога гледах през прозореца към киното долу. Плакатът над входа беше за „Сини небеса“ с Бинг Кросби. Виждах двойки, главно младежи, да вървят хванати под ръка и ми се искаше да съм сред тях. Искаше ми се да върна времето назад и да оправя всичко, без угризенията, без болката.

Взирах се през прозореца още малко, гледайки как двойките влизат за прожекцията.

И тогава видях Елиът.

Високата му фигура се открояваше сред тълпата, както винаги. И не беше сам. До него беше Франсис.

— Госпожо Литълтън — каза сестрата от прага.

— Да? — отвърнах, намирайки сили да извърна глава от прозореца. Чувствах се в капан между два свята. — Добре ли е? Кажете ми, че е добре.

Тя се усмихна.

— Съпругът ви е боец. Издържа операцията без проблем. Но възстановяването ще бъде трудно. Ще се нуждае от денонощните ви грижи.

Кимнах.

— Като заговорихме за това — каза тя, — ще трябва само да видя личната ви карта, за документите по изписването.

Посегнах към мястото, където чантата ми винаги висеше на рамото ми, но не беше там. Тогава си спомних, че така и не бях я взела от ресторанта в нощта на срещата си с Елиът. Сега всичко това ми се струваше невъобразимо далечно.

— Съжалявам, сигурно съм оставила чантата си у дома — излъгах.

— Нищо, скъпа — усмихна се тя. — Можем да минем и без това.

— Благодаря — казах. — Сега мога ли да го видя?

— Да. Но все още е замаян. Имайте го предвид.

Влязох след нея в постоперативната зона, където той лежеше със затворени очи.

— Здравей, Боби — казах аз и го погалих по ръката.

Отвори очи и ми се усмихна.

— Казах ти, че ще оживея.

За разлика от мен, Боби никога не нарушаваше обещанията си.

Беше не по-рано от десет, когато с Бий седнахме на масата за закуска. Във въздуха витаеше тъга.

— Добро утро — едва промълви тя. Все още беше по нощница и халат. Никога не бях я виждала по пижама и внезапно ми се стори състарена.

— Ще ти донеса вестника — казах аз, излязох на площадката отпред и намерих „Сиатъл Таймс“ в калта под розовия храст до къщата. Слава богу, че беше в найлонов джоб.

— Погребението е вдругиден — каза Бий, без да ме погледне. Имах чувството, че изрича думите на глас, за да усети тежестта им, може би да провери дали смъртта на Ивлин не бе просто лош сън.

— Мога ли да помогна с нещо? — попитах.

Бий поклати глава.

— Не. Роднините на съпруга й ще се погрижат за всичко.

Приготвих бъркани яйца, докато Бий седеше загледана във водата. Тогава се сетих за Джоел и сутринта, когато ми бе казал за Стефани. Бях изпуснала една чиния, подробност, която бях забравила до този момент. Беше част от сватбения ни сервиз „Уотърфорд“ — бели, с голяма сребърна ивица по ръба, толкова скъпи, че продавачката в „Мейсис“ леко изпищя, когато добавихме дванадесет места към списъка си. Онова, което някога е било съкровище, лежеше на пода, разбито на назъбени парчета.

— Смешно — казах на Бий, докато обръщах яйцата с шпатула.

— Кое, скъпа? — тихо отвърна тя.

— Счупих чиния.

— Счупила си чиния?

— Да, у дома, когато Джоел ми каза, че ме напуска.

Бий само се взираше пред себе си, неподвижна.

— И не ме беше грижа. Сега, като се замисля за онази сутрин, повече съжалявам за чинията, отколкото за Джоел.

Краищата на устните ѝ се извиха нагоре съвсем леко в едва забележима усмивка.

— Напредък.

Усмихнах се на себе си и поднесох чинията на Бий.

— Яйца и препечени филийки.

— Благодаря — каза тя. Но не хапна нищо в онази сутрин. Нито хапка. — Съжалявам. Не е заради готвенето ти, просто...

— Не се тревожи — отвърнах. — Зная.

— Връщам се в стаята си да полежа.

Кимнах и почувствах буца в гърлото си, докато гледах как се отдалечава по коридора, стъпка по стъпка.

Реших да се облека и да разтребя къщата за Бий. Няма нищо по-депресиращо от неизмити съдове или купчини вестници в хола. До единнадесет всичко блестеше. Телефонът звънна, докато лъсках кухнята, и се спрях да огледам делото си, преди да вдигна.

— Ало?

— Здравей, Емили, Джак се обажда.

— Здравей — казах, наслаждавайки се на гласа му.

— Просто исках да узная какво е положението там. Как е леля ти?

— Държи се — отвърнах.

— А ти?

— Добре съм.

— Ще се радвам да се видим отново. Когато решиш, че можеш да се измъкнеш.

— Е, сега Бий спи. Мисля, че можеш да наминеш.

— Сигурна ли си?

— Да — отвърнах.

Джак пристигна половин час по-късно. Изглеждаше впечатлен от къщата и изпълнен със страхопочитание.

— Толкова е красива — каза той, докато се оглеждаше наоколо.

— Никога не съм влизал. Винаги съм се питал каква ли е отвътре.

— Сигурно си си представял чудовища и призраци — казах.

— И гноми — добави той.

Отидохме на верандата и затворих вратата, за да не смутим Бий или по-скоро за да не се стресне, когато види Джак, ако случайно излезе от спалнята си.

— Може би е най-добре да се скрием в шкафа — каза той с дяволита усмивка.

— Може би — закачливо повторих, когато седнахме на малкия диван с лице към залива.

Джак хвана ръката ми и отпуснах глава на гърдите му. Поседяхме така около минута, мълчаливо, гледайки как червеношийка с пухкаво бяло коремче грабна клечка от тревата и я отнесе до върха на близко дърво.

— Тук, на този остров, е идеално място за писане, нали? — отбеляза той.

Кимнах.

— Определено крие много истории.

— Мислех си — продължи Джак, — щом казваш, че търсиш вдъхновение за следващата си книга... мислила ли си да напишеш книга за острова? Събития, които се развиват тук, на Бейнбридж?

Надигнах се и го погледнах в лицето. Беше замислено, съзерцателно. Той обичаше острова колкото мен; картините му го доказваха. Но имаше нещо по-дълбоко, нещо неизказано, което се прокрадна в думите му, и изпитателно се вгледах в очите му за някакъв знак.

— Има една история в сърцето ми — доверих аз, загледана в старата череша, брулена от северния вятър, и възхитителната ѝ съпротива. Някога се катерех до най-високите клони на това дърво, седях там с часове, ядейки едновременно и от сладките, и от тръпчивите череша „Райниер“, и си съчинявах истории за други

момичета, които са седели сред клоните ѝ години преди мен. Поклатих глава.

— Мисля, че се страхувам.

Джак извърна глава към мен.

— От какво?

— Че няма да мога да разкажа историята така красиво и убедително, както заслужава — продължих. — Първата ми книга... беше различна. Не че не се гордеех с нея, но...

Погледна ме, сякаш знаеше точно какво се опитвам да кажа.

— Не беше дошла от сърцето ти, нали?

— Точно така — потвърдих.

— Откри ли онова, което търсеше тук? — попита Джак, докато следеше с поглед птиците отвъд прозореца.

Сетих се за дневника в чекмеджето в спалнята и осъзнах, че може би не бях намерила точно онова, което търсех, но бях открила нещо по-добро и върху страниците му, и в прегръдките на Джак.

Преплетох пръсти с неговите.

— Мисля, че да — тихо отвърнах.

— Не искам да си тръгваш оттук — каза той. Гласът му звучеше силно и уверено.

— И аз не искам — отвърнах.

Дълго седяхме така, загледани през прозореца, докато вълните се разбиваха в брега.

Джак ме покани на вечеря в едно кафене в града. Исках да отида, но не можех да оставя Бий. Не и тази вечер. Той прояви разбиране.

— Бих предложила да стотвя — казах на Бий, когато се показа от спалнята си, — но не съм благословена с кулинарен ген.

— Глупости — възрази тя, — аз се научих да готвя едва на шестдесет. Това идва по-късно в живота.

Кимнах, доволна да чуя, че някои неща стават по-добри с възрастта.

— Какво ще кажеш за нещо готово? — предложих. — Мога да отида да взема.

— Е, добре — склони тя. — С Ивлин обичахме онова малко бистро срещу пазара. Тя обожаваше печеното им пиле.

— Отивам — казах аз. Радвах се, че възвръща апетита си и че мога да помогна с нещо.

Докато карах към града, държах стъклото спуснато, за да усещам острова: зеления му балдахин и влажния хладен въздух, изпълнен с аромат на морска вода и ели. Паркирах пред бистрото и влязох вътре.

Беше приятно заведение, с изумруденозелени стени и тъмна махагонова ламперия. Всяка маса изглеждаше примамливо, сякаш беше място, където човек би си поръчал бутилка вино и би й се наслаждавал бавно, докато затворят. Питях се дали Естер е вечеряла тук.

— Искам да поръчам за вкъщи — казах на сервитьорката. Подаде ми меню и бързо направих избора.

— Ще бъде готово след около тридесет минути — каза тя.

— Добре — отвърнах.

Излязох навън, пресякох улицата и седнах на пейка с изглед към залива. От тази височина се виждаха пристигащите фериботи, а в далечината — небостъргачите на Сиатъл.

Изпитах поразителното усещане, че гледката ми е дълбоко позната, и ми бяха нужни само няколко секунди, за да събера парчетата: бях седяла тук веднъж, с Грег. Беше ме завел на мексикански ресторант през онова последно лято, когато бях на шестнадесет, а по-късно бяхме пресекли улицата и бяхме седнали точно тук. Вече беше тъмно и на това уединено място се целувахме цяла вечност, преди той да ме откара у Бий. Майка ми ме нахока за десетминутното закъснение, а Бий само се усмихна и попита дали съм се забавлявала. Бях.

Когато тридесетте минути изминаха, се върнах в бистрото да взема поръчката си.

— Заповядайте — каза сервитьорката и ми подаде голям хартиен плик. Носеше годежен пръстен на ръката си — диамант, лъскав и нов. Напомни ми за моя, годежния пръстен на бабата на Джоел. Хвърлих го по него седмица след като ми каза за връзката си, когато дойде да вземе част от вещите си. И в онзи момент ми хрумна, че може би пръстенът все още е там, на паркета под тоалетката в спалнята. Не знаех дали е така и не ме интересуваше.

— Благодаря — казах аз и пяхнах лявата ръка в джоба си.

— Джак се обади, докато те нямаше — каза Бий. Гласът ѝ не издаде нито одобрение, нито неодобрение.

Усмигнах се и сервирах вечерята за двете ни. Нахранихме се мълчаливо, слушайки прашенето на огъня.

— Ще си лягам — каза Бий няколко минути преди девет.

— Добре — отвърнах.

Тя се върна в спалнята си и затвори вратата, а аз взех телефона.

— Здравей — казах на Джак.

— Искаш ли да дойдеш?

— Да — отвърнах.

Откъснах лист от тетрадка и надрасках кратка бележка за Бий:

Отивам у Джак. Ще се прибера късно.

С обич,
Ем

Видях го от плажа, облегнат на касата на вратата отпред по бяла тениска и дънки.

— Благодаря ти, че дойде — каза той с усмивка, докато се изкачвах по стъпалата.

Изпитвах някакъв свян и мисля, че той също.

Влязохме и Джак ми помогна да разкопча якетото си. Докато се суетеше с копчетата, усетих как дишането ми се учести. Докосването му ме наелектризира.

Посочи към хола, където две чаши вино чакаха на ниската масичка.

Отпуснах се на дивана и той се настани точно до мен.

— Емили — заговори, прокарвайки пръсти през косите ми, ласкаво, хипнотизиращо, — искам да ти кажа нещо.

Рязко изправих гръб.

— Какво?

Джак огледа стаята, сякаш имаше нужда от няколко мига да събере мислите си.

— Преди четири години — започна той — бях женен. Тя се казваше Алисън.

Вгледах се в лицето му.

— Загина три дни преди Коледа. Автомобилна катастрофа. Минаваше покрай пазара, когато ми се обади от мобилния си телефон по пътя. Попита дали се нуждая от нещо. Казах не. Дълго се измъчвах от мисълта, че ако бях я помолил да купи ябълки, хляб, бутилка вино, каквото и да е, щях да я забавя с няколко секунди. Това би спасило живота ѝ.

— О, Джак, толкова съжалявам.

Той сложи пръст на устните ми.

— Не е нужно да казваш нищо. Вече съм го приел. Просто си помислих, че трябва да знаеш. Това е част от мен.

Вдигнах поглед към камината, където беше снимката на онази жена.

— Това тя ли е?

Сърцето ми се сви. „Дали наистина е готов отново да обича?“

Кимна.

— Онзи ден у Хенри — каза той — изпитах нещо, което не бях изпитвал, откакто...

Стиснах ръката му в своята.

— Аз също.

Единадесети март

На следващата сутрин се събудих с ясното чувство, че нечий очи се взират в мен. Вдигнах поглед и видях, че са на Джак.

— Добро утро — каза той.

Огледах се и осъзнах, че съм в неговия дом. Навярно бях заспала на рамото му.

— Бих могъл да те гледам как спиш цяла вечност — каза той и прокара нос по шията ми.

Потърках очи, нежно го целунах и трескаво се огледах за часовник.

— Колко е часът?

— Седем и половина — отвърна той.

Сетих се за Бий и знаех, че не мога да остана повече. Сигурно вече се питаше къде съм и се тревожеше.

Джак посегна към якето си и аз намерих своето.

— Нека те изпратя — каза Джак и хвана ръката ми.

— Не искам да тръгвам — казах и отново го притеглих към себе си.

Той се усмихна.

— Тогава остани.

За първи път от много време имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне. В най-прекрасен смисъл.

Час по-късно безшумно се промъкнах през входната врата на Бий. Вратата на спалнята ѝ все още беше затворена и бележката, която ѝ бях оставила, стоеше на масата, така че я прибрах в джоба си. Набрах още няколко абзаца на лаптопа си, в най-добрия случай — посредствени. Загубила желание да пиша, аз потънах в четене.

Боби не искаше да ми бъде в тежест, но беше. Ден след ден го хранех с лъжица, къпех го и дори му помагах да ходи до тоалетната. А една сутрин не успя да ме събуди навреме, за да го заведе до там. Случило се ужасно бързо.

— Толкова съжалявам — почти проплака той, умирайки от срам.

— Няма нищо — казах. — Да отидем да те измием и ще сменя чаршафите.

Това беше наказанието ми, казвах си, цената, която щях да платя за избора си. Знаех, че заслужавам всяка секунда от това, всяка мъчителна секунда.

Все още не бях казала на Боби и реших, че ще отнеса тайната си в гроба. Колкото и силно да чувствах, че сърцето ми принадлежи на Елиът, нашата любов беше за друго време, в друг живот.

Сутринта бях чула песента на Вера Лин „Ще се срещнем отново“ по радиото и думите не преставаха да ме

преследват. Бях сигурна, че ще се срещнем отново, че отново ще се обичаме... но кога? След месеци? Години?

Когато чух почукване на вратата един следобед, скоро след като Боби се бе прибрал у дома от болницата, Елиът беше последният човек, когото очаквах да видя. Стоеше там, пред прага ми — прага на дома, който делях с Боби. Колкото и да бях бленувала да го видя, колкото и да бях копняла за този миг, да го видя там ми се струваше странно и нередно. Потръпнах при вида му, определено странен: необръснат, блед, с нервно блуждаещ поглед.

— Чух за Боби — каза той. — Съжалявам.

— Как можеш да го кажеш? — попитах и се огледах да не би някой съсед да е свидетел на сцената. — След онова, което направи? — Снизих гласа си до шепот: — След онова, което направихме ние двамата? — Изведнъж бях завладяна от емоции. Гняв. Мъка. Разкаяние. Нямах смисъл да обвинявам Елиът за нещастieto с Боби, а го обвинявах.

Елиът само сведе поглед към краката си.

— Защо си дошъл? — прошепнах, съжалявайки за думите си, и за миг ми се прииска да можех да го прегърна.

— Трябваше да те видя — каза той. — Мина много време.

— Елиът, не можеш просто да се появиш така.

Изглеждаше слаб, по-слаб, отколкото си спомнях да е бил някога, и уморен. Имаше ситни бръчици от крайчеца на очите до скулите.

— Естер, нима мислиш, че на мен ми е лесно?

Това не ми бе хрумвало. Винаги бях мислила, че той е свободният, а аз съм в капан. Вдигнах глава, когато чух гласа на Боби, който викаше отвътре.

— Естер, пощальонът ли е? — попита той. — Ще му дадеш ли писмата, които са тук, до леглото ми?

— Не... съседката. Идвам веднага. — Отново се обърнах към прага: — Елиът, трябва да вървя — казах припряно.

Изглеждаше отчаян.

— Но кога ще те видя отново?

— Не зная дали изобщо трябва да се виждаме — казах аз. Беше най-трудното нещо, което някога ми се е налагало да изрека, но още по-тежко бе да видя въздействието на тези думи върху него. Бяха като ножове, които се забиваха дълбоко в сърцето му.

— Не е възможно наистина да искаш това, Естер — каза той. — Избягай с мен. Можем да започнем нов живот заедно. Можеш да вземеш бебето. Ще я обичам като свое дете. Кажи ми, че ще дойдеш с мен. Просто трябва да дойдеш с мен.

Чух Джанис в съседната къща да отваря вратата си и когато погледнах към предната ѝ тераса, видях, че е подала глава навън и наблюдава сцената между мен и Елиът.

Поклатих глава.

— Не — казах аз и изтрих сълза от окото си. — Елиът, просто не мога.

Той отстъпи крачка назад и ме загледа така, сякаш се опитваше да запомни лицето ми за последен път, преди да се обърне към улицата. Не ме интересуваше, че Джанис зяпа. Гледах Елиът, докато изчезна от погледа ми. Не можех да си наложа да откъсна очи от него.

Дните минаваха, а Боби все още беше на легло и аз продължавах да се грижа за него. Но една сутрин, когато се събудих, се почувствах много зле. Имах треска и гадене, изтичах в банята и повърнах. През следващите два дни лежах, а на третия Боби настоя да отида на лекар.

След преглед и няколко изследвания доктор Ларимър се върна с широка усмивка на лицето.

— Госпожо Литълтън — каза той, — изглежда, сте поредната жертва на грипа, който върлува в града.

Кимнах.

— Добре, значи не е нищо сериозно, нали?

— Да, госпожо — каза той. — Но има и още нещо. — Посегна към напечатана страница в медицинския ми картон. — Това са резултатите, които пристигнаха от

лабораторията. Имам удоволствието да ви съобщя, че очаквате дете.

— Какво? — извиках. Дори за миг не ми бе минавало през ум, че може да съм бременна. — Не е възможно — ужасено промълвих.

— Напротив — каза докторът.

Поклатих глава.

— В коя седмица съм?

— Съвсем в началото — отвърна той, все още усмихнат. — Но сте бременна. Сега най-добре се приберете у дома и съобщете добрата новина на съпруга си. Това със сигурност ще повдигне духа на човек в неговото състояние.

Всичко, което можех да сторя, бе да се вирам неотклонно напред.

— Госпожо Литълтън — каза най-сетне докторът. — Нещо не е наред ли?

— Добре съм — отвърнах и се усмихнах насила, докато вървах към вратата. Но не бях добре. От сега нататък нищо не можеше да е наред поради един прост факт: това бебе не беше на Боби; не би могло да е негово. Беше на Елиът.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дванадесети март

Реших да се обадя на Анабел, преди с Бий да тръгнем за погребението на Ивлин. Толкова неща се бяха случили тук, че бях забравила за всичко, което бях оставила в Ню Йорк, включително и за Анабел.

— Анабел?

— Здравсти, Ем!

— Липсваш ми — казах. — Извинявай, че не се обаждам. Тук се случват толкова много неща.

— Наред ли е всичко?

— Донякъде — отвърнах. — Но първо ми кажи ти как си?

— Добре — каза тя без особено въодушевление, а след това хвърли бомбата: — Официално е. Най-сетне съм готова да се изправа срещу нарцистичната си романтична натура и да призная: отново хлътвам по Ивън.

— Анабел, наистина ли?

— Да — каза тя. — Вечеряхме заедно и си поговорихме и мисля, че отново сме там, докъдето бяхме стигнали.

— Много се радвам да чуя това — уверих я. Анабел заслужаваше да открие любовта повече от всеки, когото познавах, може би дори повече от самата мен.

— А онази работа с джаза?

Тя се засмя.

— Работя по въпроса.

Разказах ѝ за Грег, за Джак и за Ивлин.

Новината за Ивлин доста я натъжи, но Анабел плаче дори и на рекламите на „Клийнекс“.

Бий посочи часовника. Беше време да тръгваме. Тя щеше да е един от хората, придружаващи ковчега, и не искахме да закъснеем, което означаваше, че трябва да пристигнем час по-рано, за да избегнем

евентуални задръствания, въпреки че движението на Бейнбридж Айлънд никога не беше натоварено.

— Извинявай, Ани, трябва да затварям — казах. — Тръгваме за погребението.

— Не се тревожи — каза тя. — Обади ми се когато можеш.

Поклонението щеше да бъде в църквата „Сейнт Мери“, което ме подсети за злополучната изповед на Естер. „Сейнт Мери“ е по-скоро катедрала, с изящните си орнаменти, позлата и тавана, изрисуван с херувими. На острова има доста пари и това си личи.

Бий ми каза да седна, тя щяла да дойде при мен по-късно, след като помогне да положат ковчега на Ивлин в предната част на църквата. Видях сълзи в очите ѝ, докато оглеждаше олтара, но погледът ѝ застина, когато видя Джак да придружава възрастен мъж в църквата.

Махнах за поздрав, но Бий бързо извърна глава и се присъедини към хората, които придружаваха ковчега.

Ивлин бе избрала да бъде погребана в малко гробище в тихо кътче на острова и когато пристигнахме, разбрах защо. Мястото нямаше траурна атмосфера. Повече приличаше на парк, където човек би поискал да дойде отново, може би с одеяло за пикник и хубава книга или на среща, с бутилка вино. Тънка ивица от най-високите части на сиатълските небостъргачи, включително и Спейс Нийдъл, допълваше изгледа.

На поклонението дойдоха най-малко двеста души, но само шепа най-близки приятели и роднини присъстваха на погребението, с рози и кърпички в ръце. И Хенри беше там, както и близките на покойния съпруг на Ивлин и някои от племенниците ѝ.

Свещеникът каза няколко думи преди гробарите бавно да спуснат ковчега в земята. Всички се събраха, за да хвърлят по една-две рози и да кажат своето последно сбогом, и тогава забелязах Джак в далечината. Не беше сред множеството около гроба на Ивлин, а стоеше до паметна плоча на няколкостотин метра от нас. Там беше и възрастният мъж, с когото го бях видяла да влиза в църквата. Дядо му?

Не можех да различа чертите на лицето му, за да потърся семейна прилика. Видях как възрастният човек подаде нещо на Джак. Присвих очи, опитвайки се да различа формата в ръцете му, и видях, че е черна кутийка, достатъчно малка, за да я пъхне в джоба на сакото си, както и направи. Джак погледна към мен и аз побързах да извърна глава обратно към гроба на Ивлин. В същия миг осъзнах, че Бий не стои до мен, където беше преди малко. Разтревожена, на пръсти се отдалечих от опечалените и я открих в колата ѝ, приведена на предната седалка.

— Бий? — повиках я и почуках на стъклото. Спусна го. На лицето ѝ имаше нови сълзи.

— Съжалявам, скъпа — каза тя. — Просто не мога. Не мога.

— Зная — отвърнах. — Не е нужно да бъдеш смела. Ивлин би искала просто да бъдеш себе си.

Пъхнах ръка в джоба на якето си и извадих плика, който Ивлин ме бе помолила да предам на Бий.

— Заповядай — казах. — Това е от Ивлин.

Влажните очи на Бий светнаха за миг, когато притисна писмото към гърдите си. Знаех, че ще изчака, докато остане сама, преди да го отвори.

— Дай ми ключовете си — казах. — Аз ще карам до дома.

Бий се облегна назад на седалката, докато карах до кръстовището и надясно към главния път, който свързваше северната и южната част на острова. Днес имаше малко коли и тази пустота беше в синхрон със самотата на деня, но чух полицейска сирена зад нас, след това втора. Забавих и спрях, когато колите една по една, заедно с линейка, свиха към входа на Фей парк.

— Какво ли става? — казах, обръщайки се към Бий. Не си спомнях да съм виждала линейка или полицейска кола на острова.

Бий мълчаливо се загледа през прозореца.

Отново излязох на пътя, но един полицаи ни даде знак да спрем и спуснах стъклото.

— Съжалявам, госпожо, пренасочваме движението. Обиколният маршрут е по Дей Роуд. Просто обърнете и завийте надясно. В момента тече разследване.

Кимнах.

— Какво се е случило?

— Самоубийство — каза той. — Млада жена. Вероятно на не повече от двадесет. Скочила е от онези скали в парка.

Затаих дъх.

— Толкова е жалко — казах, преди да обърна колата. Изминахме няколко километра в мълчание. Замислих се за жената, сложила край на живота си мигове по-рано. *От какво ли е избягала и кого ли е оставила след себе си?* Когато най-сетне свихме по Хидън Коув Роуд, Бий се раздвижи на седалката си.

— Все млади жени — разсеяно каза тя с поглед, вперен в страничното стъкло.

Следобед се разходихме по плажа, послушахме музика, разгледахме стари снимки на Ивлин. Поседяхме умърлушени. Беше ден за спомени, а за мен — и за четене. На следващата сутрин и двете щяхме да бъдем готови отново да застанем пред света, всяка по свой собствен начин. Запитах се дали и Естер ще е готова.

— Нуждаеш се от почивка — каза Боби един ден. — С тези постоянни грижи за мен през последните седмици си като мъченица. Защо не се обадиш на Франсис и Роуз, за да се уговорите да обядват навън или да пообикаляте по магазините в Сиатъл? Мога да повикам майка си за бебето.

Беше щедро предложение, което с радост приех. Обадох се на Роуз.

— Здравей — казах. — Какво ще правиш днес?

— Нищо — отвърна тя. — Искаш ли да дойда със следващия ферибот?

— Бих се радвала. Боби ми дава ден почивка, предлага да го прекараме по женски. Мислех си да обядваме заедно. Има и уличен панаир на Главната.

— Не можем да пропуснем панаира — каза Роуз. — Ще се обадя и на Франсис да дойде.

— Не зная — поколебах се аз. — Не сме се чували от доста време.

— Е — каза тя, — каквото било, било. Ще ѝ се обадя.
И двете ще оставите всичко това зад гърба си.

Надявах се да е права.

Бях доволна, че Роуз пристигна първа в ресторанта.
Не мислех, че бих понесла да бъда насаме с Франсис.

Още не бях казала на Роуз за бременността си,
всъщност не бях казала на никого. Но скоро състоянието
ми щеше да стане очевидно.

Франсис влезе и седна на масата.

— Здравейте — поздрави безлично и двете ни. След
това се обърна към мен: — Съжалявам за Боби.

— Благодаря — отвърнах. Не можах да кажа нищо
повече.

— Вижте! — заговори Роуз, нарушавайки
мълчанието на масата. Посочи през прозореца към две
ученички с изрисувани лица, които си поделяха хартиено
пликче с печени фъстъци. Вървяха хванати под ръка с
игрива походка по тротоара покрай ресторанта.

— Панаирът! Да отидем да се позабавляваме. Като в
доброто старо време.

Пътуващият панаир идваше в града всяка година,
обикновено през април, когато зимният студ е далечен
спомен, но тази година бе пристигнал рано, за изненада на
всички ни. Още от деца трите имахме своя традиция —
ядяхме захарен памук, возехме се на виенското колело и
ходехме да ни гледат на ръка. Тази година пропуснахме
виенското колело и захарния памук и тръгнахме право към
шатрата на врачката.

Но нещо или по-скоро някой ни спря по пътя.

— Естер — извика мъжки глас от тълпата зад нас.
Обърнах се. Беше Били.

— О, здравей — казах.

— Здравей — усмихна се той и остана загледан в
очите ми за миг. — Чантата ти. — Подаде ми я. — Забрави

я в ресторанта преди време. Надявах се да те срещна, за да ти я върна.

Изглеждаше наранен, но не бях сигурна защо.

— Благодаря, Били — казах с гузна нотка в гласа. Бяха минали години, откакто бяхме излизали заедно, но винаги когато го видя, си спомнях за нещо, което Франсис бе казала: че всеки път, когато ме види, отново разбивам сърцето му.

— Идваш ли, Естер? — извика Роуз. Двете с Франсис стояха пред шатрата. Кимнах и казах довиждане на Били.

В шатрата с екзотични килими по стените към нас се приближи около петдесетгодишна жена с тъмни коси и мургава кожа. Нея познавах от предишни години.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя с чуждестранен акцент.

— Искаме да ни гледате — отвърнах.

Кимна и ни поведе през преддверие, окичено с нанизи мъниста.

— По петдесет цента за всяка, ако обичате — каза тя. Винаги ни се струваха много пари, но година след година плащахме с надеждата да си тръгнем със зрънце истина.

Трите седнахме на възглавничките, разпилени по пода. Жената разпери три карти пред нас.

— Коя иска да бъде първа?

Роуз повдигна ръка.

— Добре — каза жената. — Избери си карта, ако обичаш.

Роуз избра карта с изображение на слон. Жената й даде знак да подаде ръката си и съсредоточено се взира в нея поне минута. След това вдигна поглед, усмихна се и каза просто:

— Да. — Добави картата на Роуз към купчина от дясната си страна и избра още три. — Аха — каза врачката. — Точно както очаквах. Щастлив живот, благополучие и радост. Не виждам никакви дъждовни облаци в твоето бъдеще, всъщност нито капка дъжд.

Роуз се усмихна разбиращо.

— Благодаря — каза тя.

— Следващата?

Франсис кимна.

— Нека бъда аз. Да приключим с това час по-скоро.

Винаги бе приемала идеята за предсказване на бъдещето с известно безпокойство, но идваше с нас година след година.

— Избери си карта, скъпа — каза жената.

Франсис посегна към лилава карта с птица отпред.

— Тази — плахо каза тя.

— Да — каза жената и огледа ръката ѝ. Прокара пръст по дължината на дланта ѝ.

— Какво има? — нетърпеливо попита Франсис и отдръпна ръката си. — Какво виждаш?

— Не виждам ясно — отвърна врачката. — Трябва да се посъветвам с картите, за да съм сигурна.

Добави ги към тестето, както бе сторила с тези на Роуз, и подреди още три пред Франсис.

След като ги обърна, изражението ѝ помръкна.

— Ще имаш дълъг и пълноценен живот — каза тя. — Но при линията на любовта, там има проблеми. Не съм виждала нищо подобно.

— За какво говориш? — попита Франсис.

— Изглежда, че в живота ти ще има две големи любви.

Лицето на Франсис поруменя. Ние с Роуз се заподсмихвахме.

— Почакай — продължи тя, — има и дълбока скръб. И някой в центъра на тази скръб.

— Стига — каза Франсис. — Достатъчно. Не искам да слушам повече.

— Добре ли си, скъпа? — попита Роуз.

— Да — безизразно отвърна тя и потърка дланта си, сякаш за да изтрие току-що прочетената съдба.

— Мисля, че е мой ред — обърнах се аз към ясновидката.

Преди да ми предложи карта, тя ме погледна в очите и се намръщи.

— Избирам ето тази — казах аз и посочих към розова карта с дракон отпред.

Жената изглеждаше разтревожена, сякаш току-що бях извършила смъртен грях, но все пак посегна към ръката ми.

Разчитането на моята съдба продължи най-дълго. Търпеливо изчаках, докато тя проследяваше линиите на ръката ми отново и отново, сякаш се опитваше да разгадае някаква загадка. След няколко минути изведнъж пусна ръката ми, сякаш сепната. След това се посъветва с картите, като подреди три пред нас.

Дълго се взира в тях и накрая отвори уста:

— Съжалявам — каза тя. — Ще ти върна парите.

— Не — възразих. — Не разбирам. Защо не можеш да ми кажеш какво виждаш?

Поколеба се и каза:

— Не мога.

Наведох се към нея и сграбчих ръката ѝ.

— Трябва да узная — казах така настойчиво, че навярно изплаших Роуз и Франсис. — Трябва да узная.

— Добре — отвърна жената, — но може би онова, което ще ти кажа, няма да ти хареса.

Не казах нищо и само изчаках да изрече онова ужасно предсказание, което криеше моята съдба.

— Имаш много малко време — каза тя. — Трябва да последваш сърцето си. — Замълча, за да намери точните думи. — Преди да е станало твърде късно.

— Как така, преди да е станало твърде късно?

— Очаква те нещастие. Прекъсване на линията на живота ти.

Всички знаехме какво има предвид. Но единствено Франсис реагира.

— Достатъчно — каза тя. — Тръгваме си оттук.

— Почакай — казах. — Искам да чуя останалото.

Жената погледна Франсис, след това отново мен.

— Трябва да напишеш.

— Какво да напиша?

— Историята си.

Франсис тръсна ръце, излезе от шатрата и остави двете ни с Роуз да умуваме върху загадъчното послание на тази жена.

— Каква история?

— Историята на живота ти — отвърна тя.

Поклатих глава.

— Защо?

Кимна.

— Трябва да бъде написана. Ти трябва да я напишеш. Твоите думи, скъпа, ще се окажа много важни за... бъдещето.

Надигнах се в леглото и прочетох последния ред още веднъж.

„Дали това има нещо общо със загадъчния намек на Ивлин... че е писано тези страници да попаднат в моите ръце? Но каква връзка може да има тази история с реалността тук и сега? Как е възможно история от четиридесетте години на миналия век, написана от жена, за която не зная нищо, да е свързана с живота ми? Как е възможно?“ Не виждах смисъл, но някъде дълбоко в сърцето си започвах да го предусещам.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тринадесети март

На следващия ден Бий вече беше по-добре. Спеше по-малко, ядеше повече и дори малко се посмя. А когато предложих да изиграем една игра на „Скрабъл“, каза не просто „да“, а:

— И си мислиш, че можеш да ме биеш?

Радвах се да видя отново искрата в очите ѝ, дори когато ме победи с думата „тенекеджийство“. Твърдых, че е измислена дума, а тя се кълнеше, че не е.

Възразих.

— Готварство, стъklarство, златарство, истински думи. Но „тенекеджийство“?

Бий извади речник и безспорно ми помогна да обогатя речника си.

— Искаш ли още една игра? — попитах.

— Не. Отново ще те бия.

— Радвам се да видя, че се усмихваш.

Тя кимна.

— Ивлин не би искала да продължавам повече така. Сякаш я чувам да казва: „За бога, изпълзи от леглото, облечи се и престани да се самосъжаляваш“.

— Да — отбелязах. — Звучи типично за нея.

Бий свали очилата си за четене и посегна към чекмеджето на масичката в хола.

— Докато не съм забравила — каза тя, — имам нещо за теб. От Ивлин.

— Какво искаш да кажеш? — попитах. — Дала ти е нещо, което да ми дадеш?

Бий поклати глава.

— Тази сутрин наминах край нейната къща — каза тя. — Роднините ѝ разчистват вещите ѝ. Намерили са това.

Подаде ми кафяв хартиен плик петнадесет на двадесет сантиметра с моето име върху него. Беше запечатан със сребристо тиксо.

Погледнах Бий, озадачена.

— Какво е това?

Бий сви рамене.

— Не зная, скъпа. Защо не го отвориш?

Тръгна по коридора към спалнята си и затвори вратата. Вътре имаше позната снимка. Черно-бялото изображение беше почти същото като онова, което висеше в коридора у дома в детството ми — Бий върху одеяло на плажа, заобиколена от приятелки. Но очевидно снимката бе направена след онази, която познавах толкова добре. Образът бе уловен секунди по-късно, защото жената до Бий, която преди миг бе шепнала в ухото ѝ, сега беше с лице към фотоапарата. Виждаше се лицето ѝ, усмивката ѝ, онези красиви, проницателни очи. Мигновено разбрах, че е същата жена от портретите у Хенри и Ивлин. С кламер беше прикрепена бележка, която внимателно разгънах:

Скъпа Емили, помислих си, че би искала да имаш снимка на Естер.

С много обич, Ивлин

Дълбоко си поех дъх и примигнах, докато вървях обратно към спалнята си. „Знаех си, че е тя.“ Оставих плика, но усетих, че вътре има още нещо. Пъхнах ръка и издърпах изящна златна верижка със семпла златна морска звезда в средата. „Медальонът на Естер.“ Сърцето ме заболя, докато го държах в ръце.

След онзи ден не говорехме за посещението при врачката — нито аз, нито Роуз и разбира се, Франсис. Но се вслушах в съвета ѝ и написах историята си, всяка дума от нея.

За известно време нещата отново станаха нормални. Здравето на Боби се подобри, моето чувство за вина се уталожих и ако не можех да си заповядам да престана да

обичам Елиът, можех да си заповядам да престана да мисля за него. Това и направих. Може би Франсис също. Предложи ми стая в дома си, ако поискам да напусна Боби и да започна начисто. Но казах, че ще се справя. Мислех, че съм взела правилното решение — до вечерта, когато всичко се промени.

Боби не ми бе казал, че ще дойде отец О'Райли. И когато отворих вратата, усетих как по дланите ми изби пот. При последния ни разговор му бях казала за изневярата си и той ме бе посъветвал да кажа на Боби, което не бях направила.

— Здравейте, госпожо Литълтън — отчетливо каза отецът. — Идвам при съпруга ви.

Исках да му кажа да си върви у дома, обратно в енорията, но вместо това го пуснах вътре, треперейки от страх какво може да каже, когато влезе вътре.

— Отец О'Райли — каза Боби от дивана. — Толкова се радвам, че дойдохте.

Боби ми обясни, че свещеникът обещал да се моли за него Бог да благослови изцелението му.

— Да, толкова е хубаво, че сте решили да наминете — казах аз и се усмихнах насила.

— Естер — каза свещеникът, — ако нямаш нищо против, искам да остана насаме с Боби за малко.

Кимнах и неохотно тръгнах по коридора към спалнята.

След няколко минути чух входната врата да се затваря и двигател на кола. Дълбоко си поех дъх и се върнах в хола, готова да се изправа срещу съпруга си, срещу изневярата си.

— Боби?

Той вдигна поглед от дивана и ми се усмихна.

— Здравей, любов моя. — Даде ми знак да седна до него. — Отец О'Райли току-що си тръгна. Толкова мил човек, да дойде у дома и да се помоли с мен.

— Да — отвърнах с облекчение.

Последва почукване на вратата.

— Аз ще отворя — казах. Погледнах часовника. — Кой може да идва след осем? — казах на Боби, когато отместих резето на вратата. Отворих и видях Джанис, съседката, застанала на площадката. Очите ѝ бяха зачервени. Беше плакала.

Тя поклати глава.

— Не му е казал, нали?

Гласът ѝ звучеше отчаяно, необичайно.

Сърцето ми се разтуптя. Спомних си, че бях видяла Джанис в църквата. Дали по някакъв начин бе чула изповедта ми? Не. Невъзможно.

— Не зная за какво говориш, Джанис.

— Разбира се, че знаеш — каза тя. Очите ѝ вече бяха широко отворени, гласът ѝ звучеше по-силно. — Не стой така с това красиво лице и не се прави на слабоумна. Ти изневери на съпруга си. Зная, защото те видях в онази нощ на плажа до къщата на Елиът Хартли. Ръцете му те докосваха навсякъде. Беше толкова греховно.

Обърнах се и погледнах Боби, който слушаше целия разговор от дивана, на няколко крачки разстояние. Беше се изправил.

— Естер, какви ги говори Джанис? Каж ми, че не е вярно.

Наведох глава.

— Боби — промълвих, — аз...

— Как можа? — попита той. Изглеждаше потресен.

Изтичах при него.

— Искях да ти кажа, но ти се разболя и... Боби, никога не съм искала да те нараня.

— След като ти дадох цялата си любов, всичко, което би могла да поискаш, ти отиваш и се отдаваш като евтина уличница?

Думите жилеха, но тонът му, гневен и отчаян, нараняваше повече.

Пристъпих към дивана и протегнах ръка към него, но той я отблъсна.

— Исках само да ме обичаш, както аз теб. Как можа да ме предадеш така, Естер? Как можа?

Боби седна и сложи глава в скута ми. Започнах да го галя по врата, но той застина при допира ми.

— Не! — гневно отсече изведнъж. — Не приемам съжалението ти. Щом искаш да бъдеш с онзи кучи син, върви, махай се оттук! Не искам да бъда женен за уличница! Лъжлива уличница!

Ръцете ми трепереха и осъзнах, че Джанис все още стои там, на вратата, и наблюдава сцената в цялата ѝ грозота.

Боби се изправи и закрачи из стаята. За първи път изпитах страх от него, страхувах се какво може да направи. Сграбчи ме за лакътя и ме повлече към спалнята ни. Силно стиснах юмруци, когато ме повали на леглото. Гледах как стовари куфар на пода, отвори гардероба ми и струпа част от роклите ми в него.

— Ще ти трябват — каза той, — за да се издокарваш за него. — Отиде до тоалетката и извади нощниците ми. — И тези, за романтични нощи. — Затвори куфара, пристъпи към мен и го хвърли така, че падна почти върху краката ми. — Ето. Върви!

— Но, Боби — проплаках аз, — никога не съм казвала, че ще те напусна. Не съм казвала, че искам да те напусна.

— Направила си го, когато си преспала с Елиът Хартли — каза той.

— А бебето! — извиках. — Нашето бебе? Няма да я оставя.

— Сам ще я отгледам — заяви той — и когато порасне достатъчно, за да разбере, ще ѝ кажа, че майка ѝ е била уличница, която е изоставила съпруга си и детето си заради друг мъж.

Ето отново тази дума — тази ужасна дума.

— Не, Боби! — заплаках, но той ме сграбчи за ръката, задърпа мен и куфара към входната врата. Посегнах към чантата си, където дневникът ми беше на сигурно

място, и успях да я грабна, преди Боби да ме изрита на площадката.

— Сбогом, Естер — каза той. След това затръшна вратата и я заключи.

Видях как Джанис гледаше от къщата ми, докато вървях по алеята, но въпреки че треперех, не ѝ доставих удоволствието да заплача пред нея. Щях да запазя това за по-късно. Можех да мисля само за следващия си ход. Къде да отида? Какво да направя? Погледнах пустото шосе. Дали да се върна обратно и да помоля Боби да ме приеме отново? Да го умолявам на колене за втори шанс? Когато го видях отпуснал глава на рамото на Джанис, знаех, че отговорът е не. Затова отворих вратата на буика, хвърлих куфара си на задната седалка и запалих. Сърцето ми тъгуваше — за дъщеря ми, за Боби, за живота, който бях провалила. Можех само да карам напред. И когато дадох газ и излязох на пътя, хвърлих поглед в огледалото за задно виждане и знаех, че за последен път виждам малката синя къща, където едно бебе спи дълбоко, а един съпруг, който ме бе обичал, се разкъсва от мъка до топлото огнище. Чувствах се опозорена и изгубена.

Оставаше само едно място, където можех да отида. Надявах се само Елиът да ме чака, когато пристигна.

Носех се с бясна скорост по пътя, без да обръщам внимание на светофари и пътни знаци, покрай Фей парк, покрай винарната и по шосето, което водеше до къщата на Елиът. Паркирах, спуснах се пеша по алеята и когато стигнах до прага, почуках. Макар и да го бях отпратила, сигурно все още ме обичаше, казах си аз. Сигурно щеше да ме приеме с отворени обятия, когато му кажа, че нося неговото дете?

Но нямаше отговор. Изчаках там известно време, в случай че говори по телефона или е заспал. Нямаше следа от Елиът, само вятърът отваряше мрежестата врата и отново я затваряше с такъв трясък, че ме плашеше.

Хрумна ми да спя в колата, тук, на неговата алея, да чакам да се прибере, но беше студено, а нямаше одеяло.

Спомних си за предложението на Франсис да се настаня при нея и отново запалих двигателя.

Тя живееше малко по-надолу, до плажа. Можех да отида пеша, но не и с този куфар. А и вятърът беше твърде студен. Карах по дългата алея и изпитах облекчение, щом видях, че прозорците ѝ светят, а когато слязох от колата, чух музика да звучи отвътре.

Оставих куфара в колата и тръгнах към входната врата. Когато надникнах през прозореца, чух Франсис да разговаря с някого в хола. Изглеждаше развълнувана, въодушевена, повече отколкото беше обичайно за нея. И изведнъж разбрах защо: Елиът беше при нея.

Франсис се суетеше с грамофона, когато той се приближи и ѝ подаде ръка. Стоях на студа, гледах през прозореца, докато двамата танцуваха, смееха се и отпиваха мартини. Потърках очи с надеждата, че просто ми се привижда. Разбира се, дълбоко в себе си бях подозирала нещо, но когато го видях с очите си, премигнах невярващо. Това не беше възможно.

Част от мен искаше да отворя вратата, да връхлетя в къщата и да ги накарам да изживеят срама и отчаянието, които аз преживявах. Прокарах пръсти по медната брава и бавно открянах вратата, но отново я затворих, малко пошумно, отколкото възнамерявах. Не. Беше твърде много за мен. Време бе да отида... някъде далеч оттук. Изтичах обратно до колата и потеглих толкова бързо, че гумите изскърцаха. Хвърлих последен поглед назад и видях Франсис и Елиът отвън пред къщата да ми махат да спра, да се върна. Но беше твърде късно. Твърде късно за всичко.

Карах до Фей парк, паркирах колата и зарिдах както никога преди. За една нощ бях изгубила съпруг, дете, любовник и приятелка. Имах само куфар, пълен с неподходящи дрехи, и бебе, което растеше в мен.

Сетих се за дневника си, книгата, която пишех по съвета на една врачка. Но за кого? И за какво? И след като прелистих страниците, какво научих? Че съм се провалила в любовта и в живота? Изпитах желание да драсна клечка и

да го запаля. Но се спрях. Може би наистина имаше някаква стойност, както бе обяснила ясновидката.

Знаех, че в тази нощ трябва да взема важни решения. Едното бе свързано с Боби и бебето. Нямах да има прощална сцена с Боби, беше го показал достатъчно ясно, но копнеех да прегърна сладката си дъщеричка още веднъж, да ѝ кажа, че я обичам, и да я уверя, че не е имало друга възможност.

Тук историята ми свършва. Обичах и загубих. Но поне обичах. И в тази тъмна, самотна нощ, когато всичко се срива, този малък факт ми носи утеха.

Какво следва за мен? В сърцето си зная какво трябва да сторя.

Обърнах страницата, но беше празна, както и следващата.

Какво? Защо свършва така внезапно? Не бива да свърши така. Всъщност това не беше никакъв край. Историята беше незавършена. Отворих чекмеджето на нощното шкафче с надеждата, че някакъв лист може да се е откъснал, но вътре имаше само прах.

Обзе ме отчаяние, когато затворих дневника и още веднъж погладих изтърканата кадифена подвързия, преди внимателно да го прибера в чекмеджето, където го бях намерила. Животът ми бе станал много по-самотен без Естер.

Четиринадесети март

— Липсваш ми — каза Джак по телефона на следващата сутрин.

— И ти на мен — отвърнах и усухах кабела на телефона между пръстите си, копнеейки да преплета пръсти с неговите. — Бях толкова заета с Бий и загубата на Ивлин.

— Няма проблем — каза той. — Хрумна ми да те попитам дали ти се ходи на пикник днес. Има едно място, което искам да ти покажа.

Пикник. Беше мило. Никой мъж досега не ме бе канил на пикник. Погледнах навън към надвисналите сиви облаци и развълнуваните води, които изглеждаха доста гневни, кипяха и

блъскаха по дигите. Времето определено не беше подходящо за пикник, но не ме интересуваше.

— Какво да донеса? — попитах.

— Само себе си.

След закуска отново седнах на верандата с лаптопа си, по-близо до началото на нещо — история, искра, — отколкото от години. Дълго се вирах в екрана и мислите ми се устремиха към Естер, където постоянно беше умът ми. „Дали е тръгнала към залеза, за да започне нов живот в Сиатъл и никога да не се върне на Бейнбридж Айлънд? Дали е обърнала колата, изминала е пътя обратно и е застанала лице в лице с Франсис и Елиът? И дали им е простила? Дали е простила на него? А на Франсис?“ Колкото и да ми се искаше тази история да е имала щастлив край, нещо в мен се боеше, че не е. В онази последна нощ се спотайваше мрак. Той лъхаше от страниците.

Не написах нито дума онази сутрин, но не се ядосвах. В сърцето ми оживяваше история, която знаех, че има нужда от време, за да узрее. Щях да я чакам. Щях да бъда търпелива.

Преди пладнe се облякох за пикника с Джак. Той не каза къде да се чакаме на плажа или откъде ще ме вземе, но чух позвъняване на входната врата, след което Бий почука на моята.

— Джак е тук — каза тя, без да срещне погледа ми.

— Благодаря. Идвам веднага.

Облякох пуловер, грабнах якето си за всеки случай и отидох в хола, където ме чакаше Джак. Не изглеждаше неспокоен в компанията на Бий и бях доволна.

— Здравей — казах и грабнах чантата си от масичката.

Джак посегна към ръката ми.

— Готова ли си?

— Да — отвърнах.

— Ох! — Извади нещо, което бе носил под мишница. Беше пакет, увит в амбалажна хартия и вързан с канап, като колетите в старите черно-бели филми. Вече никой не използва канап. — Почти забравих. — Погледна Бий. — Дядо ми поиска да ти дам това.

Бий изглеждаше стресната, дори засрамена, когато Джак ѝ подаде пакета. Задържа го в ръце, сякаш имаше голяма вероятност да

съдържа експлозиви.

Отчаяно исках да разбера какво има вътре, но Бий решително го остави на масичката и каза:

— Е, няма да ви задържам.

В колата попитах Джак за пакета.

— Имаш ли представа какво е изпратил дядо ти на Бий?

— Не — отвърна. — Искаше да ѝ го даде лично, в деня на погребението, но не намери удобен момент да поговори с нея.

— Беше тежък ден за нея — казах аз и си спомних как се бе усамотила в колата си на гробището. — Съжалявам, че не успях да се запозная с дядо ти.

— И той искаше да се запознае с теб — усмихна се Джак. — По пътя към къщи разговаряхме само за теб. Намира те за много красива. Ще се радвам да те заведе да ви запозная.

— Страхотно, но кога?

— Утре имам среща с клиент, но какво ще кажеш за вдругиден? Ще ме очаква следобед. Можеш да дойдеш с мен.

— Да — усмихнах се. — Дадено.

Джак кара до далечния западен край на острова, където не бях ходила никога досега, дори при летните си гостувания. Сви към нещо, което приличаше на паркинг, но от всички страни имаше къпинови храсти и достатъчно чакъл само за паркиране на две-три коли. Извади кошница за пикник от багажника. Беше от старомодните плетени кошници, с подплата на червени и бели карета и тъмночервени ръбове. Идеално.

— Ще се опиташ ли да отгатнеш къде ще те заведе? — попита той със закачлива усмивка.

— Честна дума — отвърнах, — нямам представа.

Клони се закачаха за дрехите ми, докато минавахме през храсталак.

— Трябваше да взема мачетето си — пошегува се Джак. — Явно вече никой не идва тук, долу.

— Къде долу?

— Ще видиш.

Здрачи се, докато вървахме под гъст балдахин от дървета. Но тогава, точно пред нас, видях светлина.

— Почти стигнахме — каза Джак, обърна се към мен и се усмихна, сякаш за да ме увери, че броденето ни през джунглата скоро ще свърши. Но всъщност нямах нищо против. Беше прекрасно място, достойно за картина — недокоснати стари дървета с дълбоки корени под килима от светлозелен мъх. Той отмести встрани вейките на някакви храсти и ми даде знак с ръка да мина пред него. — Първо ти.

Проврях се през малкия отвор, който Джак бе направил за мен, и се озовах пред лагуна, заобиколена от скалисти склонове. Водата беше с цвят на изумруд и се запитах как е възможно, предвид неизменната сивота на залива. Малко поточе, водопад, но не шумен и мощен, само тънка струйка се виеше по едната страна на склона и се спускаше до езерото долу. Чуруликането на птиците звучеше като от стереоуредба.

Имаше малка ивица пясък между покритите с лишей скали, като плажа пред къщата на Бий. Джак разстла одеялото точно там.

— Какво мислиш? — гордо попита той.

— Невероятно е — отвърнах и поклатих глава. — Как е възможно водата да има такъв цвят?

— От минералите в скалите е — отвърна Джак.

— Как откри това място?

— Дядо ми е водел момичетата до тази лагуна — засмя се той. — Доведе ме тук, когато бях на шестнадесет, приемственост между поколенията. Накара ме да се закълна да не казвам за него на никого, освен ако не е жена.

— Защо е тази тайнственост? — попитах.

Сви рамене.

— С негов приятел открили мястото като малки и не казали на никого. Искали да го запазят за себе си.

Кимнах и хвърлих поглед назад към удивителната вода.

— Разбирам защо.

Джак надникна в кошницата за пикник, а аз се настаних до него.

— Обожавам семейните ти истории — казах. — Ще ми се моите близки да не бяха толкова потайни.

— О, и моите имат тайни — бързо каза той. — Всъщност има нещо, което се опитвам да открия.

— Какво е то? — озадачено попитах.

— Малко преди баба ми да почине, намерих няколко изрезки от вестници на тавана — отвърна Джак.

— Какви изрезки?

Спомних си за папката, която кучето на Джак бе отмъкнало.

— Погледни — каза той и посочи към небето, очевидно за да смени темата. Не възразих. Каквото и да имаше в семейната му история, имах чувството, че след време ще ми каже.

Навсякъде около нас бяха надвиснали облаци, но през тях проникваше слънчев лъч, сякаш специално за нашия пикник.

— Гладна ли си? — попита той и се обърна към кошницата.

Огледах постелката.

— Да!

Джак сложи две чинии, вилици и ножове и салфетки и извади няколко пластмасови кутии.

— Добре, ще хапнем картофена салата, пържено пиле, зеле с майонеза и плодова салата с дива мента от градината — о, и царевичен хляб.

Беше цяло пиршество. Ядох ненаситно, пълнех чинията си отново и отново, докато най-сетне се отпуснах върху одеялото и въздъхнах доволно.

Джак наля вино, розе, и за двама ни. Надигнах се и опрях гръб на корема му, сякаш седях във фотьойл.

— Джак? — казах аз, след като останахме така няколко минути.

Леко дръпна косите ми назад и ме целуна по шията.

— Да?

Обърнах се с лице към него.

— Онзи ден бях в града и те видях с жена.

Усмивката му изчезна.

Прочистих гърлото си:

— В бистрото. Вечерта, когато каза, че ще ми се обадиш.

Джак не каза нищо и аз сведох поглед към ръцете си.

— Извинявай, беше неуместно. Говоря като ревнива съпруга.

Посегна към ръцете ми.

— Слушай — каза той, — нищо подобно. И те уверявам, че няма друга.

Кимнах, но лицето ми издаваше, че обяснението не ми е достатъчно.

— Беше клиентка. Поръча картина за майка си. Това е всичко.

Спомних си за жената, която бе оставила съобщение на телефонния му секретар, и държанието му след това. Джак определено имаше свои тайни. Но реших въпреки това да му повярвам. Когато отново понечи да заговори, сложих пръст на устните му, побутнах го надолу към одеялото, плъзнах се върху него и го целунах както отдавна исках.

Ръцете му посегнаха към копчетата на ризата ми и докато тя се свличаше по раменете ми, почувствах допира на топлите му длани до тялото си, пръстите му се засуетиха с ципа на дънките ми и го плъзнаха надолу.

— Да поплуваме — прошепна той в ухото ми.

— Сега? — попитах и почувствах студ дори при мисълта за това.

— Хайде — настоя Джак, — аз ще те стопля.

Усмихнах се и гледах как се съблече по боксерки, докато аз свалях дънките си. Сграбчи ръката ми и ме поведе към водата, където плахо потопих пръстите на крака си.

— Бррр — промърморих. — Твърде студена е. Не може да говориш сериозно.

Но Джак само обви ръце около мен, застана плътно зад гърба ми и бавно тръгнахме заедно. С всяка стъпка ставаше все по-малко студено и по-примамливо и когато водата стигна до гърдите ми и до кръста му, изведнъж ме завъртя и ме притисна към тялото си, за да усетя всяка част от него, а той — всяка част от мен.

— Студено ли ти е? — попита тихо.

— Идеално е.

Стъмняваше се, когато Джак ме откара у дома. Косите ми все още бяха мокри и сплъстени от солената вода, когато прекрачих прага. Бий вдигна поглед от книгата си.

— Завел те е на лагуната, нали? — Тонът ѝ не звучеше сърдито или разтревожено, а леко нехайно, сякаш каза просто „Студен ден беше, нали?“.

— Да — отвърнах. — Откъде знаеш?

Бий само се усмихна и остави книгата си.

— Сигурно имаш нужда от гореща вана. Ела, ще я напълня за теб.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Петнадесети март

Все още бях на масата в кухнята, четях вестника и хапвах гофрети, които бях поляла твърде обилно с кленов сироп, когато Бий влезе от градината с бузи, зачервени от хладния въздух, и китка прясно набран градински чай в ръка.

— Добро утро — каза тя.

Бях решила, че тази сутрин е моментът да сваля картите — да ѝ кажа за книгата. Да я попитам какво знае за Естер.

— Бий — казах плахо, — има нещо, за което трябва да поговорим.

Тя остави градинския чай до мивката и пусна водата.

— Да, скъпа?

— Искам да те попитам нещо за някого — казах аз, — за една жена. — Замълчах, за да събера мислите си. — Жена, която е живяла на острова през 1943-та. Казвала се е Естер.

Наблюдавах Бий до мивката. Не вдигна глава, продължи да трие ритмично ръцете си с лавандуловия сапун, който държеше до батерията. Няколко минути преобръща сапуна отново и отново като в транс.

— Бий? — настоях. — Познаваше ли я?

Тя остави сапуна и бавно плъзна пръсти под топлата струя, плакна ги цяла вечност, докато накрая спря водата и ги повдигна срещу светлината.

— Все не мога да намеря ръкавици, които да не пропускат кал под ноктите ми — промърмори Бий.

— Бий — казах, докато излизаше от кухнята, — чу ли какво те попитах?

Хвърли поглед назад към мен, преди да свие по коридора.

— Напомни ми да си купя нови ръкавици следващия път, когато отидем в града, скъпа.

По-късно същата сутрин чух почукване на вратата. Погледнах през прозореца и видях, че е Грег.

— Здравей — невинно каза той. — Извинявай, че идвам, без да се обадя, но просто минавах оттук и... — Замълча и извади нещо от кафявия хартиен плик в ръцете си. Били. Изведнъж се сетих за ученическата любов на Естер и ми хрумна, че чувствата ми към Грег са също като нейните към Били от страниците на дневника.

— Искях да ти дам това — продължи той и ми подаде картонена папка без етикет.

— Какво е? — озадачено попитах.

— Ти прояви интерес към предишната собственица на къщата ми, а снощи, докато разчиствах разни хартии, намерих тези стари книжа. Копирах всичко за теб.

— Грег, невероятно е, че си се сетил — усмихнах се аз. — Благодаря.

— Няма проблем — отвърна той, обърна се към вратата и погледна назад, преди да излезе. — Надявам се да намериш онова, което търсиш тук.

— Аз също — отвърнах.

Отворих папката и прелистих документите. Вътре беше договорът за продажбата на къщата на Грег. Прегледах страниците за най-важните факти: беше построена през 1901-ва и продадена през 1941-ва на жена на име Елза Хартли. „Хартли, помислих си, това е фамилията на Елиът. Дали е била негова съпруга? Дали любовта между Елиът и Естер е останала неосъществена?“

Обърнах на следващата страница и видях, че жилището не е било продавано отново до 1998-а, когато го е купил Грег. А името на продавача беше Уилям Милър. Бях разочарована. Тогава какво се бе случило с Елза Хартли?

Изтичах до вратата и видях колата на Грег да потегля по дългата алея.

— Почакай! — извиках аз и му магнах.

Той свали стъклото и аз изтичах до колата.

— Можеш ли да ме откараш до града?

— Разбира се.

— Благодаря — казах аз и се качих. — Трябва да направя малко проучване.

Грег ме остави до сградата на общината, съвсем близо до главната улица. На рецепцията заварих възрастна жена, може би на седемдесет и повече, която ме погледна над очилата си с тъмни рамки.

— Да? — каза тя почти машинално.

— Здравейте — казах аз. — Опитвам се да открия сведения за един човек, който може би е живял на този остров.

Изгледа ме любопитно, сякаш се чудеше дали не съм малко луда и дали зная, че информация за жителите на острова не се предоставя на хора с психични проблеми.

— Какво точно търсите? — подозрително попита тя.

Самата аз не бях сигурна.

— Е — казах аз, — това, което искам да разбера, е дали въпросният човек все още е жив.

Когато чух думите, изречени на глас, кожата на ръцете ми настръхна.

— Попълнете този формуляр — въздъхна тя — и ще ви изпратят документите, които успеем да открием, в срок от шест до осем седмици.

Сърцето ми се сви на топка и почти тупна на пода.

— От шест до осем седмици? Не мога да чакам толкова дълго. Трябва да има друг начин.

Жената сви рамене. Беше непоклатима като стена.

— Такава е политиката ни — каза тя.

Въздъгнах и реших, че е по-добре да чакам, отколкото никога да не узная, така че написах имената Елиът Хартли и Естер Литълтън и оставих адреса си в Ню Йорк, за да ми изпратят документите.

— Благодаря — казах аз и тръгнах към вратата.

Жената само кимна.

Изминах няколко крачки и чух сподавен вик зад гърба си.

— Почакайте! — почти изпищя тя. — Госпожице, почакайте! — отново викна жената. Обърнах се и видях, че размахва ръце към мен зад бюрото. — Мисля, че мога да ви помогна.

Широко отворих очи и оставих чантата си върху бюрото.

— Съжалявам — гузно каза тя. — Прочетох формуляра и... всъщност познавах един Елиът Хартли.

Приблжих се.

— Така ли?

— Да — потвърди жената с носталгия. — Голям чаровник беше. Всички момичета на острова смятаха така. Всички се надявахме Елиът Хартли да ни забележи.

— Вас забеляза ли ви? — попитах. — Излизахте ли с него?

Тя поклати глава.

— Искаше ми се, но в сърцето на Елиът имаше само една жена. Всички го знаеха. Но си имаха проблеми и...

— Какви проблеми?

— Не зная точно, но често се караха. Все скъсваха и отново се събираха. Докато окончателно се разделиха. Елиът беше съкрушен. Пропадна. Започна да се среща с много жени. Дори веднъж танцувах с него. О, каква нощ беше! Но после замина на война.

— Върна ли се?

Жената замълча, сякаш дълбоко се замисли. Молях се да каже „да, върна се“, както сочеше историята, че най-накрая се е събрал с Естер и че последната част е вярна.

— Да, върна се, но вече не беше същият, главно защото жената, която обичаше, беше омъжена за друг.

— А тази жена — казах, — която той обичаше, се казваше Естер, нали?

Поклати глава.

— Съжалявам, скъпа. Просто не помня. Може да е била Естер, но мина толкова време. Паметта ми не е както някога.

Кимнах.

— Спомняте ли си нещо за нея, за любимата на Елиът? Каквото и да е?

Жената се облегна назад на стола си и се загледа в тавана, сякаш напругаше ума си да си спомни момент, мисъл, разговор от толкова отдавна.

— Беше красавица — каза тя. — Това си спомням. Будеше завист у всяка жена на острова.

— Знаете ли какво е станало с нея?

Жената поклати глава.

— Не, за съжаление. С родителите ми се преместихме в Мидуест скоро след като завърших гимназия. Върнах се тук едва преди

петнадесет години. Толкова много неща са се променили оттогава. Знаете ли, че са отворили „Макдоналдс“ на острова?

Нервно задърпах дръжките на чантата си, нетърпелива да се върнем обратно на темата за Естер и Елиът.

— Ужасно — казах аз и си спомних, че бях видяла логото със златистите дъги, докато Бий караше към дома си в онази първа вечер. Беше изненада за мен.

Прочистих гласа си:

— А случайно да знаете с кого мога да поговоря? Има ли някой все още жив, който може да знае нещо повече за тези хора?

— Можете да прегледате материали от вестници в архива на обществената библиотека — каза тя. — Трябва да е запазено нещо за Елиът.

— Благодаря — казах, малко разочарована. Ровенето в обществен архив определено не беше най-бързият начин да стигнеш от точка А до точка В.

— А — казах аз, припомняйки си книгата за къщата на Грег. — Случайно да познавате жена на име Елза Хартли?

— Да — отвърна тя. — Беше сестрата на Елиът.

Логично, помислих си. Отишъл е до къщата на сестра си, откъснал е лалето за Естер от нейната градина. Реших да се опитам да намеря адреса ѝ и да я посетя.

— Почакайте, казахте „беше“ сестрата на Елиът?

Жената кимна.

— Почина преди няколко години, както и съпругът ѝ Уилям. Внукът ми косеше тревата в градината им.

— Добре — въздъхнах. *Отново задънена улица.* — Още веднъж ви благодаря.

— Моля — замислено отвърна тя. — Толкова отдавна не бях чувала нищо за Елиът Хартли — продължи жената, поклащайки глава с усмивка като при спомен за хубаво вино. — Но ще се поровя. Бихте ли ми дали номер, на който да ви се обадя, в случай че открия нещо?

Написах номера на мобилния си телефон на лист хартия.

— Впрочем — попита жената — откъде казахте, че сте познавали Елиът?

— Дълга история — отвърнах аз, преди да се отправя към вратата.

Бейнбридж Айлънд има само една библиотека — голяма и красива библиотека, построена в началото на двадесети век. Когато отворих вратата, през нея се втурнаха три малки деца, които едва не събориха чантата от рамото ми.

— Фини, казах ли ти да чакаш мама? — извика доста изнервена жена на моите години след буйния си четиригодишен син.

Усмихнах се, но всъщност си помислих: *Моля някой да ме застреля, ако някога нарека детето си Фини.* Продължих навътре, където махнах на една библиотекарка.

— Здравейте — казах, — търся мястото, където съхранявате вестници на микрофиш.

— Имате късмет — каза тя. — Тъкмо този месец въведохме отново сиатълските вестници и местния „Бейнбридж Айлънд Дайджест“. Вече ги има онлайн. Коя година търсите?

— Не съм съвсем сигурна — отвърнах. — Но мисля да започна от 1943-та.

Изглеждаше впечатлена.

— Ау, какво ви интересува за острова през четиридесетте?

— А — казах, — просто събирам парчетата от една мистерия, на която се натъкнах.

Широко отвори очи.

— Писател сте, нали?

— Всъщност, да — отвърнах — но... — Понечих да кажа, че това няма нищо общо с писането ми, че е личен проект, но тя ме прекъсна.

— Почакайте, как се казвате? Познавам лицето ви. Сигурна съм, че съм го виждала на гърба на книга.

— Мм, Емили Уилсън.

— Ааа! — извика тя — Самата Емили Уилсън, авторката на „Търся Али Ларсън“?

Кимнах. Мразех, когато се случи това, макар и да беше доста рядко.

— О, господи, не мога да повярвам. Вие?! Тук. На Бейнбридж Айлънд! Това е събитие. Ще повикам главната библиотекарка да се срещне с вас и може би да организираме импровизирано четене.

Смутено пригладих пуловера си, но тя, изглежда, не забеляза.

— Вижте кой е тук — каза тя на един мъж, седнал на маса вдясно от нас. — Известна писателка от Ню Йорк!

Буквално викаше от задоволство и не исках да разваля забавлението ѝ, но литературно четене не влизаше в плановете ми. И честно казано, не се чувствах като Емили Уилсън, авторката на „Търся Али Ларсън“, вече не. Времето, прекарано на Бейнбридж Айлънд, напълно бе променило това. Написването на онази книга не беше върхът в кариерата ми. Предстояха ми по-големи неща, чувствах го.

— Съжалявам — казах. — Истински оценявам това, но моментът не е подходящ. Трябва да напредна с проучването си. Може би друг път?

Усмихна се.

— Разбира се, напълно разбирам. Ще ви покажа къде са компютрите.

Придружи ме по старо стълбище до най-долния етаж. Стените бяха облицовани с дървена ламперия, където мирисът на книги във въздуха беше примесен с мирис на мухъл. Посочи към компютърен терминал и ми показа как да търся в базата данни онова, с което е свързано проучването ми.

— Благодаря — отвърнах.

— Повикайте ме, ако се нуждаете от помощ.

Два пъти погледнах назад и ръцете ми почти затрепериха от нетърпение, докато въвеждах името на Елиът. Едва не нададох радостен вик, когато излязоха шест съвпадения. Първата статия, от „Бейнбридж Айлънд Сън“, беше за победния му тъчдаун във футболен мач на ученическото първенство на Бейнбридж Айлънд. Имаше дори снимка на Елиът с футболен екип, заобиколен от съотборници и една мажоретка, която го гледаше с обожание. Беше красив, точно както го бе описала Естер, личеше дори на неясната вестникарска снимка.

Преминах към следващия материал, който беше само кратка бележка за дипломирането му във Вашингтонския университет, и на по-следващия: името му в дългия списък на завърналите се американски войници.

Имаше още една статия. *Дано да е това, казах си, дано това тук да е следата, от която се нуждая.*

Беше следа, да: съобщение за сватба с дата 2 юни 1949-а.

„Елиът Хартли се ожени за Лилиан Епълтън на скромна церемония в Сиатъл в присъствието на приятели и роднини. Булката, дъщеря на Сюзън и Тиъдор Епълтън, е възпитаница на колежа «Сара Лорънс». Младоженецът е син на Адам и Сузан Хартли, възпитаник на Вашингтонския университет и служител на инвестиционна компания «Хадли, Банкс и Морган». Двойката ще се установи в Сиатъл.“

Какво? Няма никакъв смисъл. Как е възможно да се е оженил за друга? Не бива всичко да свършва така. Не е редно. Как може да се е оженил за друга, а не за Естер? Нейната съдба започваше да изглежда все по-неясна. Отново погледнах годината на сватбата — 1949-а, и потръпнах. Какво е станало за тези шест години, след като Естер е написала историята си? Дали я е чакал? Дори и така да е, къде е отишла?

С надеждата да намеря някакво, каквото и да е сведение за Естер въведох за търсене „Естер Литълтън“, но не излезе нищо. *А може би името ѝ е различно от това в дневника? Тогава защо името на Елиът е истинско, а на Естер — измислено?* Прокарах пръсти през косите си, както когато съм нервна или спирах да пиша по средата на изречението, което в писателския ми живот напоследък се случваше на всеки няколко минути.

Изведнъж ми просветна. Сетих се за снимката на Елиът на футболния мач. Там беше онази мажоретка обожателка. *Възможно ли е това да е Естер? Има ли текст към снимката?*

Отново въведох името на Елиът и щракнах на футболната статия. Надписът под снимката гласеше: Отляво надясно: членовете на футболния отбор Боби Макфарланд, Били Хинсън, Елиът Хартли и мажоретката Естер Джонсън.

Косите ми настръхнаха. Естер. Това трябва да е тя. И докато се вирах в неясната снимка, в сърцето си знаех, че гледам авторката на историята в червения кадифен дневник.

Но коя беше тя?

Заредих ново търсене за „Естер Джонсън“ и излязоха поне десет статии: „Жена от Бейнбридж Айлънд изчезва безследно. Полицията

претърсва къщата, колата, не откриват нищо. Съпругът на изчезналата жена е повикан за разпит. Организирана е възпоменателна служба за изчезналата жена“.

Прочетох всичките. Всяка дума. Естер бе изчезнала мистериозно в нощта на 30 март 1943 година. Колата ѝ била открита смачкана в парк на острова, с куфар в нея. Нямамо никакви свидетели, никакви улики и тялото ѝ не било намерено.

Но колкото и разтърсващи да бяха тези подробности, една от тях смрази кръвта ми. Съпругът на Естер, пишеше в една от статиите, се казвал Робърт Хансън, което случайно беше името на... *дядо ми*.

Изтичах навън, за да си поема свеж въздух, а и за да предотвратя евентуален изблик на чувства в библиотеката. Чувствах остра нужда да поговоря с някого. Обадих се на Анабел.

Телефонът звънна няколко пъти. *Моля те, вдигни; моля те, вдигни*. Попаднах на гласова поща.

Набрах отново. *Анабел, отговори. Моля те, отговори*. И двете следвахме правилото за двете позвънявания: повторно набиране означава, че е важно. Вдигна, както очаквах.

— Здравей — каза тя. — Какво става?

— Извинявай, но трябваше да говоря с някого — казах задъхано. — Прекъсвам ли нещо?

Леко сниши глас, преди да каже:

— С Ивън съм.

— Съжалявам, Ани. Просто мисля, че току-що се натъкнах на дълбока, мрачна семейна тайна.

— Ох, по-бавно, скъпа. За какво говориш?

— Дядо ми — казах — е бил женен за друга, преди да се ожени за баба ми Джейн и...

Господи... Нима бе възможно тя да е... Джанис?

Дъхът ми секна, когато се сетих за съседката на Естер и си позволих да погадая за момент.

— Предполагам, че тя е била истинската майка на майка ми. И господи, Ани, мисля, че може да е била убита!

— Емили, сигурна ли си? Откъде ти хрумна подобно нещо?

Вече си обяснявах всичко. Истинската ми баба не беше баба Джейн; беше Естер. А онова, което Бий бе казала на майка ми... може би беше, че баба Джейн не е нейната истинска майка? А дали не бе

стигнала още по-далеч и не бе приписала убийството на Естер на дядо ми? Дали това не бе причината, поради която той и съпругата му са напуснали острова преди толкова години?

— Ами... — отвърнах, все още леко задъхано, — нали ти казах за книгата, която намерих в спалнята за гости?

— Да.

— Е, мисля, че току-що разбрах коя е авторката.

— Коя?

— Моята баба, която никога не съм познавала.

— Ем, това е лудост.

— Зная.

— Какво ще направиш?

Разказах ѝ за книгата, доколкото можах, и за парчетата, които бях успяла да събера, за жената в сградата на общината и за вестникарските статии.

— А онзи чешит Елиът? — попита тя. — Възможно ли е да е бил замесен в нещо нечисто?

— Не, не — отвърнах. — Няма начин. Твърде много я е обичал. Освен това е носела детето му.

Но тогава си спомних много важна подробност: той не е знаел, че Естер очаква дете от него.

— Толкова е объркано — казах аз и седнах на тревата пред библиотеката, без да зная, че е мокра, но дори и да знаех, в онзи момент не ме беше грижа. — Какво трябва да направя?

Тя прочисти гърлото си:

— Ще направиш онова, за което отиде там.

Прокарах пръсти през косите си.

— Дори не помня за какво дойдох тук.

— За изцеление, Ем.

Кимнах.

— А всичко това? Може би си пъхам носа в неща, с които не бива да си играя. Може би трябва да се откажа?

Анабел остана мълчалива няколко мига.

— Това ли ти казва сърцето?

Поклатих глава и си спомних за ясновидката в историята, жената, която бе предупредила Естер, че написаното от нея ще се окаже важно за бъдещето.

— Не — отвърнах. — И, Ани, за първи път от години зная какво ми казва сърцето.

Никога не съм искала толкова отчаяно да поговоря с Бий. Сега, когато имах суровите факти, копнеех за подробностите, за да сглобя цялата история. Ивлин ме бе предупредила да не споменавам пред Бий за книгата, преди да настъпи подходящият момент, и реших, че този момент е сега.

Хванах такси обратно до къщата на Бий и след като платих, буквално спринтирах до вратата, която Бий никога не заключваше.

— Бий?

Гласът ми звучеше силно, решително.

Погледнах в кухнята, но не я открих нито там, нито в хола. Тръгнах по коридора към спалнята ѝ и почуках, но нямаше отговор, така че открях вратата и надникнах вътре. Не беше и в стаята си.

— Бий — извиках отново, този път по-силно, надявайки се да е на своята веранда.

Когато не отговори, забелязах бележка на масата в кухнята:

Скъпа Емили,

Стара приятелка на двете ни с Ивлин се обади и ме покани да ѝ погостувам в Сиатъл тази вечер. Мислим да поразглеждаме стари снимки и да се отдадем на спомени. Опитах се да се обадя на мобилния ти, но изглежда, не приемаш обаждания. Исках да дойдеш с мен, но не успях да се свържа навреме. Дано нямаш нищо против да останеш сама тази нощ. Хладилникът е зареден. Ще се прибера утре.

С обич,
Бий

Пуснах телевизора. Послушах музика, отговорих на няколко имейла. Но нищо не можа да заглуши мислите, които изпълваха съзнанието ми. Бяха като безкрайно повтаряща се песен. Много лоша песен.

Беше ужасна нощ за прекарване в самота. Затова, когато слънцето залезе и къщата започна да проскърцва, както се случва със старите къщи, когато човек е сам във ветровита нощ, вдигнах телефона и позвъних на Джак.

Не очаквах да си е у дома. Бе казал, че днес ще е зает, спомням си. Но явно беше там... или поне тя беше там. Жената, която вдигна. Преди да чуя гласа ѝ, чух мъжки смях отдалеч — смеха на Джак. Имаше и музика. Нещо нежно и романтично.

— Ало, домът на Джак — каза жената. Говореше уверено, като че ли и по-рано е вдигала телефона в къщата. Погледнах часовника. Беше 21:47. Какво правеше там в 21:47?

— О, извинявайте — смутено казах. — Търсех Джак.

Тя се закикоти.

— Е, точно сега е малко зает. Да предам ли нещо?

— Не — отвърнах. — Всичко е наред. Няма проблем.

В този момент изпитах гнева на Естер към Елиът и яростта, която Андре бе събудил у Джейн в „Години на благочестие“. Сега разбрах защо Естер е хвърлила пръстена. Разбрах защо се е омъжила за друг. Гневът забушува в сърцето ми като бурните води навън. Не исках да свърша като Естер, но проклета да съм, ако стоя безучастно, докато още един мъж ме мами.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Шестнадесети март

Събудих се рано сутринта, много по-рано, отколкото можеше да се очаква, след като будувах половината нощ, питайки се дали в къщата не витае призрак. Когато телефонът звънна малко след осем, едва не получих сърдечен удар.

— Ало? — казах.

Беше мъжки глас, плътен и леко дрезгав... глас на човек в напреднала възраст, който не звучеше познато.

— Кой се обажда? — попитах. Винаги ми се е струвало изнервящо онзи, който се обажда, да пита коя съм, преди самият той да се представи. Е, не толкова изнервящо, а ужасно неуважително.

— Търся госпожица Емили Уилсън — каза той.

— Разговаряте с нея. А вие сте...?

Прочисти гласа си:

— Елиът Хартли.

Едва не изпуснах телефона. Но стиснах слушалката като спасителна сламка, сякаш се страхувах, че ако я пусна, той отново ще изчезне между страниците на книгата и ще остане там завинаги.

— Да — казах. — Емили е на телефона.

— Не искам да ви безпокоя, но...

— Не, не — прекъснах го, — нищо подобно.

— Добре — каза той. — Обаждам се да ви попитам дали можем да се срещнем. Бих искал да поговоря с вас лично.

Как ме е открил? И къде се намира? А дали Естер все още е жива? Дали по някакъв начин е узнал, че чета книгата ѝ? Дали Ивлин му е казала?

Стори ми се неуместно да му задавам тези въпроси по телефона.

— Добре — казах. — Искам да кажа, бих се радвала. Надявах се пътищата ни да се пресекат.

— Възможно ли е да се видим днес? — попита той. — Има някои неща, които много искам да обсъдя с вас.

— Да — бързо отговорих.

Даде ми адрес в Сиатъл.

— Ще хвана следващия ферибот — казах аз.

— Емили, почакай. Знаеш кой съм, нали?

— Да, Елиът. Ти си мъжът, когото баба ми е обичала.

Таксито ме остави до терминала на ферибота и едва преди да се кача, се сетих, че не съм се обадила на Джак да го предупредя, че днес няма да мога да отида с него при дядо му. Но след онова, което бях чула по телефона предишната вечер, вече нямаше значение.

На ферибота дълго мислих за Естер. *Може би просто е избягала? Но в такъв случай къде е? А ако не е така, ако смъртта ѝ... — преглътнах, — ако смъртта ѝ е била насилствена, защо никой не е намерил тялото?*

Прехвърлих списъка на хората в живота на Естер. Дядо ми определено имаше мотив: гняв, отмъщение, ревност може би. Но както и да преподреждах уликите, реших, че няма начин той да го е извършил. А бебето, вероятно майка ми? Нима я е оставил сама, когато е хукнал да гони Естер? Изглеждаше малко вероятно, но не и невъзможно.

Франсис и Роуз бяха извън подозрение, а може би не. Имаше нещо обезпокоително в отношенията между Естер и Франсис накрая и в онази последна нощ, когато Естер бе видяла Франсис с Елиът — може би нещо ужасно се бе случило там, под лунната светлина. *Да не би Франсис да е превъртяла?*, питах се аз.

Фериботът пристигна в Сиатъл и аз се слях с тълпата пътници, бързащи да стъпят на твърда земя. А когато слязох, усетих свиване под лъжичката, защото знаех, че съм с крачка по-близо до Елиът.

Повиках такси и казах адреса на шофьора. Елиът бе казал, че домът за възрастни хора „Кралица Анна“ е близо до центъра, и наистина бе така. След по-малко от пет минути платих и застанах пред входа на сградата. Кварталът бе недалеч от мястото, където Грег ме водеше понякога през лятото. За първи път ме бе почерпил с капучино в кафене на една пряка оттук.

— Идвам при господин Елиът Хартли — казах на мъжа, който седеше на рецепцията във фойето.

Той се наведе над регистъра и ме изгледа с недоумение.

— Съжалявам, госпожо, тук няма човек с това име.

По дланите ми изби пот и сърцето ми започна да бие по-бързо.

— Какво искате да кажете? Сигурно има някаква грешка. Преди малко разговарях с него и каза, че живее тук, в... — Замълчах и погледнах номера на стаята, който бях записала на листче хартия. — Стая 308.

Мъжът само сви рамене.

— Искане ми се да можех да ви помогна — каза той. — Но името не е в списъка.

Да не би някой да си прави жестока шега с мен? запитах се аз.

— Почакайте — казах аз. Все още отказвах да се предам. — Бихте ли проверили още веднъж?

В този момент иззад преградата се показа една жена.

— Ед — каза тя, — някакъв проблем ли има?

Мъжът отново сви рамене.

— Госпожицата търси човек, който не е настанен тук.

Жената дойде до рецепцията и ме изгледа въпросително.

— Кого търсиш, скъпа?

— Казва се Елиът Хартли — отвърнах.

— Добре, нека проверя. — Взех регистъра от ръцете на Ед и се взира в него няколко секунди, след което смръщи вежди. — Ох — каза тя, — ето го проблема! Някой отново е ровил в Ексел файла ми. Въвели са това неправилно. И последната страница липсва. Сигурно все още е в принтера.

Въздъгнах с облекчение, че все още има надежда.

— Ще ви бъда благодарна, ако проверите — казах аз.

Върна се след секунди с лист хартия в ръка и широка усмивка.

— Да, тук е — потвърди жената. — Стая 308. Ед е нов тук и все още не познава обитателите по име. Но и на мен господин Хартли не ми говореше нищо, може би защото почти всички тук го наричат Бъд.

— Бъд?

— Една от сестрите се обръща към него с това име и така си остана — каза тя.

— Мога да ви придружа до апартамента му, ако желаете — каза Ед, навярно защото се чувстваше виновен за грешката.

— Чудесно.

Тръгнахме по дълъг коридор, в края на който имаше асансьор. Еднатисна бутон 3 и старият асансьор се понесе, потраквайки, към третия етаж. Когато вратата се отвори, той излезе, а аз не помръднах от мястото си.

— Госпожо, това е вашият етаж.

— Зная — казах. — Просто съм малко нервна.

Изглеждаше озадачен.

— Защо сте нервна преди среща с дядо си?

Поклатих глава и плахо запристъпвах по третия етаж, сякаш криеше някаква опасност. В коридора се носеше мирис на стари книги и загоряло печено.

— Не ми е дядо, но мисля, че е могъл да бъде.

Ед отново сви рамене, както и долу. Предположих, че ме смята за луда. По дяволите, самата аз се питах дали не съм луда.

— Триста и осем — посочи той вратата. — Късмет.

Постоях малко пред апартамент 308 и не се решавах да почукам. Мислех само за това, че се намирам тук, пред прага на Елиът Хартли. Как ли изглежда? Затворих очи за миг и осъзнах, че през цялото време, докато четях дневника, си представях Елиът с лицето на Джак. Леко потреперих и вдигнах ръка, за да почукам на вратата.

Чух шумолене отвътре и усетих как някой се приближава. Вратата бавно се отвори и на прага застана мъж. Беше красавец, не просто добре изглеждащ за осемдесетгодишен, а истински красив, макар и с оредяващи побелели коси и бръчки по лицето.

— Толкова се радвам, че дойде — каза той. Облегна се на касата и ме погледна с топлите си тъмни очи, както навярно е гледал баба ми. — Още когато те видях на погребението, разбрах, че си нейна внучка — каза той. — Не беше нужно Джак да ми казва коя си. Знаех.

Лицето ми пламна. Разбира се, Елиът беше дядото на Джак. Как не бях направила връзката? Толкова бе странно, прекрасно и смуцаващо.

— Приликата е удивителна — каза той и замълча за няколко секунди. — Сякаш гледам нея.

Смутено се усмихнах, но не казах нищо.

— Стига съм те държал тук — каза той. — Заповядай.

Апартаментът му беше малък и чист. Имаше кухненски бокс и трапезария до хола, в който едва се побираха малък диван и два стола.

Зад ъгъл бяха спалнята и банята.

— Чувствай се като у дома си — каза той и посочи стола до прозореца.

Вместо това пристъпих към стена с множество снимки в рамки, главно бебешки снимки и семейни портрети, но вниманието ми бе привлечено от черно-бяла сватбена снимка на Елиът и съпругата му. Младоженката очевидно не беше Естер.

— Жена ти — казах. — Жива ли е все още?

Поклати глава.

— Почина преди единадесет години.

Не долових нищо в гласа му, което да издава, че е държал на нея или че му липсва, но това все пак беше просто въпрос и той просто бе отбелязал един факт.

— Сигурно се питаш дали съм я обичал — каза Елиът, — съпругата ми. Дали съм я обичал като баба ти.

Точно това се питах, но не дръзвах да попитам.

Той кимна.

— Обичах Лилиан, наистина. Но с нея беше различно. Беше моя спътница. Баба ти беше сродната ми душа.

Струваше ми се нередно, дори кощунствено да говори за покойна съпруга по този начин. Запитах се дали Лилиан е приела факта, че е на второ място, след спомена за Естер. Ако не бях прочела дневника и не бях видяла с очите си колко силна е била тази любов, предполагам, че нямаше да разбере.

Преди да седна, нещо на етажерката за книги привлече погледа ми. Между Библията и роман на Том Кланси беше притисната една книга с тъмносин гръб. Сърцето ми се разтуптя, когато протегнах ръка към рафта.

— Имаш ли нещо против? — попитах аз и погледнах назад към Елиът за позволение.

— Не — отвърна той.

Знаех, че е „Години на благочестие“, още преди да видя златистите букви на заглавието на гръба.

— Тя обожаваше тази книга — каза Елиът и гласът му прозвуча някак далечно. — След... след всичко, което се случи, я препрочетох много пъти. Мислех си, че ако успея да разбере героите, може би ще разбере Естер. — Въздъхна. — Но накрая всичко започна да става

смътно, както когато човек е прочел една история твърде много пъти за един живот.

— Елиът — казах аз и седнах на дивана. — Какво се случи? Какво всъщност се случи с баба ми?

— Зная, че искаш да разбереш — каза той. — И затова пожела да дойдеш тук днес. — Стана и тръгна към кухнята.

— Чай?

— Да — казах.

Наля вода в една от онези електрически кани и я включи в контакта.

— Нека започна с това, че никой не можеше да разубеди баба ти за нищо. Беше страстна и със силна воля. Решителна. Науми ли си нещо, край.

Изправих гръб на стола си. Помислих си за Джак за част от секундата и се запитах дали не съм преценила погрешно сценария миналата вечер. Дали не направих прибързано заключение като Естер? Дали не съм генетично предразположена да повторя историята?

— Бяхме сгодени — продължи Елиът, — баба ти и аз. Бях живял в лишения и бях пестил, за да ѝ купя онзи пръстен. Но стана недоразумение. Тя си помисли, че се виждам с друга жена в Сиатъл.

— Имаше ли нещо вярно?

Изглеждаше потресен.

— Абсолютно нищо. Жената, с която ме видя, беше стара приятелка, собственик на апартамент в града. Самата тя беше сгодена и щеше да ми го продаде на цена, доста по-ниска от пазарната. Баба ти винаги бе искала апартамент на Марион стрийт, с големи прозорци и кухненски асансьор. Беше прекрасно жилище. Искях да я изненадам в деня на сватбата ни, но тя ми нанесе съкрушителен удар.

— Защо не ѝ обясни? Защо не ѝ каза за изненадата?

— Опитах — отвърна той. — Но нямаше начин човек да вразуми Естер.

Спомних си онази сцена в книгата, гнева в гласа на Естер. Отчаянието в очите ѝ, докато бе стояла на тротоара — поне както си го представях.

— Значи, тя развали годежа ви и край?

— Да, общо взето.

Изглеждаше сломен, сякаш раната все още не беше зараснала и дори след шестдесет и пет години не можеше да проумее какво се е объркало и защо, дали би могъл да постъпи различно и да промени хода на събитията.

— И се омъжи за друг?

— Да — потвърди той и сведе поглед към ръцете си, отпуснати една върху друга в скута му. — Дълго време ѝ бях сърдит и я накарах да си плати. Излизах с половината жени в Сиатъл и ги водех на острова, за да се перча с тях, надявайки се Естер да забележи. Но тя не забеляза и заминах на война. Дори тогава не можех да избягам от нея. Терзаеше сърцето ми в Южния Пасифик. Мислех само за нея и я сънувах. Беше във всяка частица от мен.

— Но си ѝ изпращал писма от фронта, нали?

— Само веднъж — каза той с треперещ от вълнение глас. — Безпокоях се, че съпругът ѝ ще ги намери. Трябваше да ѝ разкрия чувствата си, в случай че не се върна.

— Зная какво се е случило след завръщането ти — казах.

— Така ли?

— Да — отвърнах. — Прочетох историята.

Изглеждаше озадачен.

— Историята на живота ѝ, написана от самата нея в червения ѝ кадифен дневник. Не знаеш ли за него?

— Не — отвърна той. — Но не съм изненадан. Естер винаги пишеше прекрасни разкази. Искаше да стане писателка. Професионална. — Замълча за миг. — Тази история — продължи Елиът, — може ли да я видя?

— Не я нося — казах аз, — но мога да ти изпратя копие.

— Би ли ми я изпратила?

— Разбира се. Не виждам причина да не е искала да я прочетеш. Обичала те е дори след... — Поколебах се, несигурна в намерението си да го разпитам за подробностите от историята. — Може би ще ми помогнеш да разпозная хората в нея.

— Ще се опитам, Естер.

Потръпнах.

— Елиът, нарече ме Естер. Аз съм Емили.

Поклати глава, сякаш с укор към себе си.

— Съжалявам — каза той. — Но всички тези спомени...

— Нищо — отвърнах. — В дневника тя нарича най-добрите си приятелки Франсис и Роуз. Възможно ли е те да са...?

— Роуз е Ивлин — каза Елиът без съмнение. — Не видя ли в програмата за поклонението ѝ? Второто ѝ име е Роуз. По онова време всички я наричаха така.

Кимнах.

— А Франсис е...

— Леля ми — казах. — Тя е леля ми, нали?

— Да — каза той. — Тогава се представяше с кръщелното си име. Много години по-късно започнаха да я наричат Бий.

— Значи, вие с леля ми някога сте били... — Замълчах и се замислих какво съм на път да изрека. — Били сте...?

Знаеше точно какво имам предвид и не направи опит да отхвърли идеята. Следващите няколко мига мълчание, докато събере мислите си, ми разкриха, че има нещо сложно в тяхната история. Започнах да разбирам, в известен смисъл, емоционалното бreme, което леля ми бе носила през всичките тези години; видях го отразено в очите на Елиът.

Въздъхна, сякаш се бе надявал да не засегнем темата за Бий, но сега щеше да се наложи да ми разкаже цялата история.

— За мен никога не е имало друга жена, освен Естер. Всички други бяха само някакъв фон. Но Франсис... — Направи дълга пауза. — Франсис беше различна. Никак не приличаше на Естер и за известно време това беше утеха за мен. Леля ти не беше възнамерявала да се влюбва в мен, нито пък аз в нея. Сто пъти ми каза, че се чувства ужасно заради чувствата, които е започнала да изпитва към бившия приятел на най-добрата си приятелка. Толкова много обичаше баба ти — продължи той и на лицето му се изписа тъга. — И двамата я обичахме. — Замълча и погледна към ръцете си, след това отново вдигна очи към мен. — Леля ти изживяваше с нас радостите и страданията и винаги бе желала само щастието на двама ни с Естер. Беше загърбила собственото си щастие. Такава беше леля ти. Но имаше период...

— Какъв период?

— Когато Естер ми бе казала сбогом, завинаги, както мислех, а леля ти беше там и допуснах да се случат неща, които не биваше да допускам.

Тишината в стаята беше толкова натрапчива, че чувах как пръстите му потъркват наболата му брада.

— Беше нощта, когато тя изчезна — каза той с насълзени очи. — Дошла до къщата на леля ти и ни видяла заедно през прозореца. — Силно стисна очи. — Все още я виждам там. Различавам чертите на лицето ѝ, очите ѝ. Мъката в тях. Очевидно се чувстваше предадена.

— Зная — казах.

— Откъде?

— Всичко е в дневника. — Отидох до стола му и коленичих. — Не се обвинявай — казах аз.

— Как бих могъл? — промълви той през сълзи. — Аз я предадох. Но, повярвай ми, ако имах някаква надежда, че ще дойде при мен, че ще поиска да живее с мен... за нищо на света нямаше да отида там. В онази нощ, в онази ужасна нощ. Нещата щяха да бъдат толкова различни. Но няхахме късмет с времето. Никога не сме имали късмет.

Закри лицето си с ръце.

— Елиът — казах тихо, — трябва да узная какво се случи с нея в онази нощ. — Погледнах към скута си и осъзнах, че ръцете ми са свити в юмруци. — В онази нощ се е случило нещо ужасно, нали, Елиът?

Той кимна.

— Трябва да ми разкажеш — настоях. — Заради Естер.

Наведе глава.

— Елиът — казах аз, — просто отговори на въпроса ми. Случи ли се нещо с нея в онази нощ? Отне ли някой живота ѝ?

Отново закри лицето си.

— Да! — извика той. — Да. Аз бях. Аз и Бий.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Може би тогава трябваше да си тръгна, да побягна оттам и да се обадя на полицията от мобилния си телефон веднага щом изляза на улицата. Запитах се как биха прозвучали думите ми на диспечерката от телефон 911: „Здравейте, обаждам се, за да съобщя за убийството на баба си... през 1943-та“.

Но не виждах смисъл в казаното от Елиът за ролята, която той и Бий са изиграли за смъртта на Естер. Как бе възможно да е убил жената, която е обичал? А може би бях потресена от съдбовността на твърдението му, че Естер наистина е мъртва. *Мъртва*. Никак не можех да свържа думата с живота, който си бях представяла, че би водила Естер, и дълбоко в себе си бях хранила надеждата, че е жива, че е някъде далеч оттук и че може би Елиът е поддържал връзка с нея и са продължили с тайни срещи отвъд страниците на тази история.

Де да беше така.

— Почакай, Елиът — казах. — Твърдиш, че вие сте я убили?

Дълго мълча.

— Не — каза той. — Но все едно съм го сторил. Това е най-трудният момент в живота ми, скъпа Емили, когато трябва да ти кажа, че нося отговорност за смъртта ѝ. Ние носим отговорност за смъртта ѝ, леля ти и аз.

Смръщих вежди.

— Не разбирам.

Елиът кимна.

— След като тя потегли от къщата на Бий, и двамата с ужас си представяхме къде може да отиде, или по-лошо — какво може да направи.

— И сте тръгнали след нея?

— Да — каза той.

— Но защо?

— Бий искаше да се извини, а аз... истината е, че исках да я сграбча в прегръдката си и да ѝ кажа колко много я обичам, само нея,

преди да е станало твърде късно.

— Твърде късно?

Очите му отново добиха мрачен израз, когато заговори:

— Бий караше, аз седях до нея. Не бяхме сигурни накъде е тръгнала и първо проверихме на терминала за ферибота, но не видяхме колата й нито там, нито на главната улица. Тогава изведнъж ми просветна. Знаех. Знаех къде е отишла. В парка. Бяхме ходили заедно десетки пъти. Обичаше Фей парк.

— И я открихте там?

— Да — каза той и поклати глава, сякаш за да разсее мъчителните спомени, заиграли в съзнанието му. — Всичко стана толкова бързо.

— Кое?

— Видях очите й, само проблясък, в огледалото й за задно виждане. Видях израза на лицето й. В онзи последен миг. Застинал е в съзнанието ми. Всяка нощ, преди да затворя очи, през всяка нощ от проклетия си живот от шестдесет години насам виждам онова лице. Онези очи, толкова тъжни и отчаяни.

Ръцете на Елиът затрепериха под натиска на миналото.

— Кажи ми какво стана по-нататък, Елиът — тихо го подканих.
— Трябва да узная.

Дълбоко си пое дъх:

— Беше спряла там, по средата на паркинга. И двамата слязохме. Умолявах Бий да остане в колата. Имах нужда от малко време насаме с Естер, но тя не искаше и да чуе. Тръгна след мен към колата на Естер, но когато стигнахме до предната врата, Естер запали и... и...

— Какво, Елиът? Какво направи тя?

По лицето му се стичаха сълзи.

— Беше тъмно. Беше толкова тъмно... и мъглата. Мъглата.

— Елиът, остани тук, с мен — бавно казах.

— Светнаха фарове и колата... — заридя той и изричаше всяка дума с все повече мъка. — Примижахме от силната светлина и тогава тя просто премина с колата над скалите. Точно там. Пред очите ни.

Затаих дъх. *А бременността й? А бебето?*

— Побягнах след нея, към ръба на скалите — продължи той, полагайки усилия да се овладее. — Мислех си, че мога да я спася, ако е оцеляла след падането. Бях на път да скоча от ръба след нея, но леля ти

ме дръпна обратно. Стояхме там, на хълма, вперили погледи в смачканата кола. Беше на парчета и двигателят се беше запалил. Бий можа да каже само: „Свършено е с нея, Елиът. Край. Откажи се“.

— Не се ли обадохте на полицията или за линейка?

Той поклати глава.

— Бий каза „не“. Боеше се, че могат да ни обвинят в убийство, да кажат, че ние сме я блъснали от онези скали.

— Тогава какво направихте?

Посегна към кърпичката си.

— Тръгнахме си. Аз бях в шок. Мислех си само, че заслужавам да отида в затвора. Чувствах се някак отговорен, сякаш аз бях причинил смъртта ѝ.

— А ако е оцеляла сред отломките? Ако е лежала в агония долу на плажа? Ако сте можели да я спасите? Елиът, ами ако затова е полетяла от онзи ръб? Защото е *искала да бъде спасена*?

Погледна ме с очи, които сякаш умоляваха за прошка.

— Ще отнеса същите въпроси, които не ми дават покой, в гроба. Но онази кола, когато видях колко е смачкана, колкото и ужасяващ да е образът, е единственото, което ми носи частица успокоение. Никой не би оцелял след такова падане. Бий беше права. Нямахме друг избор, освен да си тръгнем в онази нощ. Щяха да ни обвинят в убийство дори без никакви улики. Тогава беше така. Ние бяхме там и всички съдебни заседатели щяха да решат, че ние сме я блъснали.

Въздъгнах.

— А къде остава Бий? Мислиш ли, че тя изпитва някакви угризения?

— Да — каза той. — Част от нея умря онази нощ. Оттогава не е същата. Затова не можем да застанем един срещу друг, дори след толкова години. Има твърде много история помежду ни, твърде много страдание. Не можем да се погледнем, без да си спомним за онази нощ и за Естер. — Точно тогава си спомних нещо, което бях прочела в една от статиите за смъртта на Естер. Останките на колата ѝ са били намерени в подножието на скалите, но не са открили труп.

— Елиът, прочетох, че така и не са открили тялото на Естер. Как е възможно?

— Да — каза той. — И аз го прочетох.

Запитах се дали има нещо, което не ми казва. Как е възможно тялото ѝ да изчезне мистериозно след такава ужасяваща катастрофа? Дали някой не е отишъл долу и не я е спасил? Да не би да си е тръгнала от местопроизшествието без драскотина? Невъзможно, казах си.

— Какво мислиш, че се е случило?

— Ще ми се да можех да ти кажа, че мисля, че е оцеляла. Купчината ламарини бяха открити едва на следващия ден и някои предполагаха, че морето я е отнесло, че се е изгубила в онези прекрасни води, които обожаваше. — Замълча, явно обмисляйки тази възможност, и потръпна. — Други вярваха, че все пак е оцеляла. И бих излъгал, ако кажа, че част от мен не хранеше надежда, но мина толкова много време. Ако беше оцеляла, нима нямаше да се върне на острова, в своя дом? Нима нямаше да се върне при бебето си? Нима нямаше да се върне... при мен?

В този момент осъзнах, че Елиът не знае, че Естер е носела неговото дете в онази нощ. Струваше ми се жестоко и нечестно да споделя тази новина с него сега. Би прозвучала като съобщение „Ще ставаш татко!“, закъсняло с шестдесет години, затова я премълчах. Скоро щеше да прочете за нея в книгата и може би това беше най-добрият начин да узнае.

— Но има още нещо — каза той с известна надежда в очите за миг.

— Какво?

— Е, може би не означава нищо. Но само за сведение, в онази нощ, докато с Бий потегляхме от паркинга, видяхме кола, която спря там.

— На някого, когото познавахте?

— Не мога да бъда сигурен — каза той, — но винаги съм подозирал, че беше Били. Тоест Били Хенри Матисън, сега познат като Хенри.

— Почакай — казах. — Хенри, съседът, който живее на плажа до Бий?

— Да, познаваш ли го?

Кимнах. *Значи Били е Хенри.* Помислих си как се бе държал, когато бе станало дума за баба ми и снимката на жената над камината, която мистериозно бе изчезнала оттам. В дневника си Естер го

наричаше приятел, въпреки че винаги се появяваше ненадейно, което ми се струваше странно. *Дали я е преследвал?* Потръпнах. *Не, самовнуших си.* Дори и да е бил луд по нея, Хенри не би отнесъл тялото ѝ. Но умът ми започна да се лута. *Хората невинаги са такива, каквито изглеждат.* Спомних си как веднъж с Анабел бяхме дочули две изискани на вид дами в луксозен манхатънски ресторант. Буквално бяха окичени с бижута и имаха осанка на светски дами. Изведнъж едната отвори уста и каза:

— Пробвала съм различни марки, но просто обожавам „Копенхаген“. Обичам да си сдъвквам по малко, след като децата си легнат, във на терасата.

Зяпнахме, когато я чухме да го изрича. Жената наистина дъвчеше тютюн — като строителните работници, които подсвиркваха след нас по Бродуей. Беше като да чуеш, че таткото на най-добрата ти приятелка, футболният треньор, е травестит. Просто не се връзваше.

Но, не, не и Хенри. Опитах се да потисна тази мисъл, но тя упорито се бе загнездила в мен. Островът от детството ми бе устоял на облаци и дъжд, но сега бе пълен с мрачни тайни.

— Елиът — казах аз, когато се замислих за своя път на острова. — Зная какво е да не можеш да стигнеш до сърцето на една история. — Замълчах и се вгледах в тревожните му очи. — Какво ти казва сърцето ти за Естер след толкова години?

Извърна глава.

— Опитвал съм се да намеря смисъл през по-голямата част от живота ми. Всичко, което знам, и всичко, което може би някога ще знам, е, че Естер отнесе сърцето ми със себе си в онази нощ. Отнесе го завинаги.

Кимнах, опасявайки се, че може би съм го натоварила твърде много.

— Не се безпокой — казах. — Ще направя всичко възможно да открия отговорите, заради теб и заради Естер. — Погледнах часовника си и станах. — Беше чест да се запозная с теб. Благодаря за всичко, което сподели с мен.

— Беше удоволствие — отвърна той. — А, Джак ще дойде да ме види днес следобед. Можеш да останеш да го изчакаш, ако желаеш.

— Джак?

— Да — каза Елиът. — Не ти ли каза?

— Мм, да — отвърнах, — но трябва да хвана ферибота. Бий ме чака.

— Ох, никак не ми се иска да си тръгваш толкова скоро.

Хрумна ми да остана, но бързо възвърнах решимостта си, когато си спомних за жената, която бе вдигнала телефона в къщата на Джак.

— Съжалявам. Просто не мога.

Изглеждаше разочарован, но се примири.

— Почакай — казах аз и спрях да обмисля онова, което се канех да кажа. — Нямам намерение да любопитствам, но знаеш ли дали Джак има гостенка, отседнала при него? Приятелка или роднина може би?

Изглеждаше озадачен.

— Просто... — Замълчах и се засуетих с пуловера си. — Просто снощи се обадох в дома му и вдигна жена. Стори ми се странно, това е. Елиът кимна.

— О, да, мисля, че спомена за жена, някаква нова приятелка.

— Аха — равнодушно промърморих.

Той ми намигна.

— Не знам как ще се укроти това момче при толкова много хубави жени в живота си.

— Да — казах. Може би трябваше да прозвучи като комплимент, но думите му ме жегнаха. Изведнъж последните две седмици с Джак преминаха пред очите ми като страници от евтин любовен роман, в който неволно се бях зачела. *Как може да съм толкова наивна? Защо не прозрях това? Как допуснах да ме въвлекат в нещо, което не е за мен?*

Благодарих му за гостоприемството и излязох — с натезало сърце и дълъг списък въпроси без отговор.

Дотук с истинската любов, помислих си, докато пътувах с такси обратно към ферибота. Поне в моя живот.

Бях и доволна, и притеснена, когато пристигнах у Бий по-късно през деня. Колкото и предпазливо да подходех към темата, щеше да бъде шокиращо и провокиращо, като да вземеш стара и много ценна бутилка вино и да я разбиеш в пода пред очите на хората, които са я пазили за петдесетгодишнината от сватбата си.

— Здравей, скъпа — каза тя. — В града ли ходи?

— Не — отвърнах и седнах на дивана, срещу нейния стол, където беше заета да решава кръстословица. — Тази сутрин бях в Сиатъл.

— О, по магазините ли?

— Не, отидох да се видя с някого.

Изненадано вдигна поглед.

— Не знаех, че имаш приятелка в Сиатъл, скъпа. Трябва да я поканим на гости.

Поклатих глава.

— Той едва ли щеше да дойде.

— Той?

— Да. Елиът Хартли.

Бий изпусна химикалката в скута си и ме погледна така, сякаш току-що бях изрекла нещо непростимо.

— Бий — казах, — има неща, за които трябва да поговорим.

Кимна, сякаш е знаела, че този ден ще настъпи. И когато отворих уста, всичко се изля наведнъж като порой.

— Зная за баба си — казах. — За истинската си баба. Намерих го, Бий, дневника, който е написала. В него е разказът за последния месец от живота ѝ, до самия край. Едва тази сутрин напълно разпознах героите, узнах, че там сте ти и Ивлин, както и Хенри. Елиът ме осведоми.

Говорех припряно, почти в паника, сякаш се опитвах да събера цял живот тайни в един-единствен абзац. Знаех, че ми остава малко време, преди Бий да се измъкне както винаги, когато някой засегне неудобна тема.

— И ти му повярва?

— Защо да не му повярвам, Бий? Баба ми го е обичала.

Видях надигаща се буря в очите ѝ.

— Аз също — замислено каза тя. — А виж как се обърнаха нещата.

— Бий — казах тихо, — зная за последната ѝ вечер на острова. Зная, че ви е видяла заедно и че сте тръгнали след нея. — Замълчах за миг, притеснена заради онова, което трябваше да изрека по-нататък. — Зная, че сте я оставили там, Бий. Как сте могли да я изоставите така? Ами ако е страдала?

Лицето на Бий беше преbledняло и когато заговори, почти не познах гласа ѝ:

— Беше ужасна нощ — тихо промълви тя. — Когато Елиът дойде, знаех, че не бива да бъде с мен. И двамата го знаехме. Но баба ти беше приключила връзката си с него и копнеех да узная какво е да бъда в прегръдката му. Бях мислила за това милион пъти, откакто се бях запознала с него в гимназията, но Естер винаги е имала цялото му внимание, до онази нощ, когато изглеждаше, че желае мен. — Поклати глава, сякаш самата мисъл беше наивна, някак глупава. — Знаеш ли как се чувствах?

Останах мълчалива.

— Казвах си, че всичко е наред — продължи Бий. — Самоубеждавах се, че тя ще одобри.

— Но ви е видяла заедно и...

— И знаех, и двамата знаехме, че е грешка.

— И сте тръгнали след нея.

Тя кимна и закри лицето си с ръце.

— Не. — Изправи се. — Не мога. Няма да говорим за това.

— Бий, почакай — възразих. — Дневника... чела ли си го?

— Не — каза тя.

— Но как е попаднал тук?

Изглежда ме с недоумение.

— Как така „тук“?

— Тук, в тази къща — казах. — Намерих го в стаята си. В чекмеджето на нощното шкафче.

Бий поклати глава.

— Не зная — каза тя. — Не бях влизала в тази стая от тридесет години. Беше любимата ѝ. Поисках да я боядисат в розово, за нея и бебето. Смяташе да го напусне, може би знаеш, дядо ти.

— Тогава защо ме настани точно в тази стая, Бий, ако не си искала да ми кажеш за баба ми?

Изглеждаше отчаяна, сякаш нямаше никакви отговори.

— Не зная — каза тя. — Смятам, че просто съм си помислила, че заслужаваш да бъдеш там, да усетиш нейното присъствие.

Кимнах.

— Мисля, че трябва да прочетеш дневника на Естер — казах с умоляващ тон. — Ще видиш, че те е обичала. Ще видиш, че ти е

простила.

— Къде е той? — попита Бий, внезапно изплашена, изумена или и двете.

— Ще ти го дам. — Отидох до стаята си и се върнах с дневника в червена кадифена подвързия. — Ето.

Взе го в ръце, но в очите ѝ нямаше топлина и умиление, а само гняв, а след това дойдоха сълзите.

— Ти просто не разбираш — каза тя.

Наистина не разбирах.

— Какво, Бий?

Изтри сълзите.

— Онова, което ни причини тя. Онова, в което ни забърка.

Приблжих се и сложих ръка на рамото ѝ.

— Каж ми, Бий. Време е да узная истината.

— Истината е погребана. — Дълбоко си пое дъх. В очите ѝ кипеше гняв. — Трябва да унищожа това нещо — каза тя и тръгна към спалнята си.

— Бий, почакай!

Последвах я, но бързо затвори и залости вратата.

Дълго чаках пред вратата на Бий, надявайки се да излезе и молейки се да превъзмогне болката, която я терзаше, за да можем да поговорим за баба ми открито и честно за първи път.

Но не излезе. Остана в стаята си през целия следобед. И когато чайките закряха както винаги привечер, очаквах да се покаже и да се засуе из кухнята, но не се появи. По залез предполагах, че ще се предаде и ще отиде на верандата да приготви някой коктейл, но Бий не направи и това.

Отворих си консерва супа, прелистих вестника и се опитах да проявя интерес към някаква телевизионна драма, но в девет започнах да се прозявам и да се удивявам на месец март. Бях прекарала на острова почти три седмици и се бяха случили толкова неща, толкова неща се бяха объркали.

Бях обещала на Елиът и на баба си да намеря отговорите. Но не ми бе хрумнало, че може би баба ми просто е искала да напусне този свят. Коя бях аз, да се ровя в миналото, в *нейното* минало?

Чувствах се твърде обезсърчена, за да продължа да мисля за това. Джак бе оставил две съобщения на мобилния ми телефон, но не отговорих. Бях твърде уморена — от неговите тайни, от тези на Бий, на Естер. Затова се обадох на авиокомпанията да променя датата на обратния си полет. Беше време да се върна в Ню Йорк. В сърцето си знаех, че ако трябва да извлека поука от историята на Естер, тя е да остана и да се боря — за истината и за любовта. Но сега бях твърде уморена за това.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седемнадесети март

— Прибирам се у дома — казах на Анабел следващата сутрин по телефона. Звучах по-примирено и пораженчески, отколкото се надявах.

— Емили — напомни ми тя, — нали си обеща един месец?

— Зная — казах, — но тук стана доста напрегнато. Бий не ми говори, а няма какво повече да си кажа с Джак.

— Какво става с Джак?

Казах ѝ за посещенията си при дядо му и какво бе казал за другата жена.

— Не ти ли хрумва, че можеш да го оставиш сам да обясни?

Поклатих глава.

— Не, не и след онова, което преживях с Джоел. Чашата преля. Не мога да поема риска да преживея това отново, Ани.

— Просто искам да кажа — настоя тя, — че може би пресилваш нещата. Може би не означава нищо.

— Е, не бих нарекла онова, което каза Елиът, нищо.

— Права си. Не звучи добре. А цялата онази история с баба ти? Нима просто ще се предадеш?

— Не — отвърнах, макар и да знаех, че съм се предала в известен смисъл. — Винаги мога да поработя върху това в Ню Йорк.

— Мисля, че трябва да останеш — каза Анабел. — Имаш още работа там.

— Работа?

— Да, работа, която трябва да свършиш заради нея и заради себе си. — Замълча за миг. — Зная, че все още не си приключила с миналото. Не си поплакала.

— Не съм — честно отвърнах аз. — Но може би не е нужно.

— Напротив — каза тя.

— Ани, зная само, че дойдох на този остров да узная повече за историята на семейството си, да узная истината. Но единственото, което намирам, е болка — за мен и за всички.

Анабел въздъхна.

— Мисля, че просто бягаш от нещо, срещу което трябва да се изправиш. Ем, отказваш се в последните метри от маратона.

— Може би, но нямам повече сили да бягам.

Когато се осмелих да изляза от стаята си, погледнах към дъното на коридора и видях, че вратата на Бий все още е затворена, затова се изненадах, когато след малко я видях да седи на масата в кухнята и да подрежда цветя във ваза.

— Нарцисите са великолепни, нали? — весело каза тя, сякаш и двете бяхме получили амнезия за случилото се вчера.

Кимнах и седнах на масата, все още не смеейки да кажа нещо.

— Бяха любимите цветя на баба ти след лалетата — каза Бий. — Обожаваше пролетта, особено март.

— Бий — казах аз, с глас, натежал от тъга и съжаление. Тъгувах за загубата на единствената връзка с баба си и написаното от нея. — Унищожи ли го?

Погледна ме с мълчаливо съсредоточение.

— Хенри е прав — каза тя. — Ти си досущ като нея, почти във всяко отношение, особено когато си ядосана.

Отиде до креслото си в хола и се върна с дневника в ръце.

— Ето — подаде ми го тя. — Разбира се, че не съм го унищожила. Четох го цяла нощ, дума по дума.

— Така ли?

Усмивката ми беше толкова широка, че Бий не можеше да не отвърне.

— Да.

— И какво мислиш?

— Напомни ми колко дива, импулсивна и прекрасна жена беше баба ти, колко я обичах и колко ми липсва.

Кимнах, слушайки с наслада, която щях да продължа да изпитвам дори ако Бий никога вече не заговори за баба ми.

— Искях да ти кажа, скъпа — продължи тя. — Искях да ти кажа всичко, както опитах с майка ти. Но всеки път, когато понеча да ти разкажа историята, болката ме възпираше. През всичките тези години

не исках да се връщам назад към 1943-та. Не исках да си спомням нищо.

Кимнах и се сетих за теменужките в двора на Хенри.

— Онези цветя в градината на Хенри — казах аз и замълчах за миг, за да прочета чувствата по лицето ѝ, — напомниха ти за Естер, нали?

Бий кимна.

— Да, скъпа. Напомниха и на двама ни. Беше сякаш... — Плъзна поглед из стаята и дълбоко си пое дъх. — Сякаш тя беше там с нас и ни казваше, че е добре.

Протегнах ръка към нейната и ласкаво я погалих. Стените бяха рухнали и спомените се изливаха като порой. Струваше ми се, че мога да я попитам всичко, и го направих.

— Бий, картината, която ми даде, на нея сте ти и Елиът, нали?

— Да — просто отвърна тя. — Затова ти я дадох. За мен бе непоносимо да я гледам. Беше прозорец към живот, който никога нямаше да имам, и олицетворение на всичко, което се случи преди толкова години с баба ти.

Въздъхнах, усещайки тежестта на спомените в стаята.

— Затова не одобряваш връзката ми с Джак, нали?

Не отговори на въпроса, но изражението ѝ означаваше „да“.

— Разбирам, Бий, наистина.

Отново изглеждаше потънала в размисъл.

— Сигурно искаш да ти дам обяснение... за онази нощ.

Кимнах.

— Не бях права — каза тя — да вярвам, че мога да заема мястото на Естер в сърцето на Елиът. Беше глупаво. И никога няма да си простя, че потеглих, без да знаая дали бих могла да ѝ помогна, дали бихме могли да я спасим. Всеки ден се обвинявам за смъртта ѝ.

— Не, не, Бий — казах. — Станало е толкова бързо. Опитала си се да защитиш Елиът. Разбирам това.

— Но го защитавах от егоистични подбуди. — Бий не смееше да ме погледне в очите. — Защитавах своите интереси. Изплаших се, че полицията ще го обвини в убийство и ще го отдалечи от мен. Затова потеглих колкото е възможно по-бързо. *Щом Естер е избрала да полети с колата си от онези скали, това е нейно решение*, казвах си. Бях ѝ сърдита, сърдита, че извърши нещо толкова чудовищно, за да го

нарани. Елиът беше в шок и исках да го защитя. Не е обяснение, достойно за прошка от Естер или от теб. Но искам да знаеш... ако трябва да обвиниш някого за последиците от онази нощ, обвини мен.

Поседяхме мълчаливо няколко минути, преди отново да заговоря:

— Не ти ли се струва странно, че не са открили тялото ѝ?

— Често мислех за това — каза тя. — Но вече не. Сигурно морето е отнесло тялото ѝ след катастрофата. Заливът беше мястото на вечния ѝ покой; така трябваше да бъде. Дори сега, късно вечерта, когато чуя вълните на брега, си мисля за нея. Господарката на морето. Тя е там, където пожела да бъде, Емили. Обичаше залива и нежните му създавания. Историите ѝ, стиховете ѝ почти винаги бяха вдъхновени от морето. — Бий посочи през прозореца към плажа. — Само така успях да намеря покой след всичките тези години.

Кимнах.

— Има само още нещо, Бий — казах. — Елиът спомена, че е видял колата на Хенри да спира на паркинга в онази нощ.

Вдигна поглед към мен, озадачена.

— За какво говориш?

— Ти не го ли видя?

— Не — отвърна тя малко плахо. — Не, не е възможно да е бил там.

— А ако е бил, Бий? — Вгледах се в лицето ѝ. — Ако е бил, не мислиш ли, че той може да знае нещо?

— Не знае — бързо каза Бий. — Не зная какво ти е наговорил Елиът за Хенри. Да, може би беше влюбен в баба ти, но Хенри беше шокиран колкото всички на острова, когато се разнесе новината за смъртта ѝ.

— Е — казах, — бих искала сама да поговоря с него. Може би знае нещо.

Бий поклати глава.

— Не бих се ровила в спомените, скъпа.

— Защо?

— Твърде мъчителни са за него — каза тя.

Питах се дали не се опитва да защити Хенри, както е искала да защити Елиът в онази нощ.

— Естер остави дълбока следа у него, Емили — каза тя. — Трудно му е, когато нещо събужда спомените за миналото. Ако не си забелязала, всеки път, когато те види, се държи като подплашен кон. Напомняш му за нея.

— Разбирам — казах. — Но... сигурно ще прозвучи налудничаво, имам чувството, че баба ми би искала да разбере. Мисля, че той знае повече, отколкото разкрива.

— Не — отсече Бий, — откажи се.

Поклатих глава.

— Съжалявам. Чувствам се длъжна.

Бий сви рамене. Дълбоко в себе си беше разумна.

— Емили — каза тя, — трябва да помниш, че миналото си е минало. Не можем да го променим. След всичко това не ми се иска да загубиш представа за собствената си история. — Замълча за миг. — Нали затова дойде тук?

Кимнах, оценявайки загрижеността ѝ.

Поседяхме заедно в пълна тишина, нарушавана само от чайките навън, които размахваха криле над къщата почти като обезумели, докато събрах смелост да ѝ кажа, че си тръгвам.

— Прибирам се в Ню Йорк.

Бий изглеждаше наранена.

— Защо? Мислех, че ще останеш до края на месеца.

— Щях — отвърнах, загледана в залива, и започнах да се съмнявам в решението си. *Дали му посветих достатъчно време?* — Но всичко стана толкова... сложно.

Бий кимна с разбиране.

— Не беше точно безоблачно плаване, нали? Бяха прекрасни две седмици, Бий, преобразяващи, и съм ти задължена за гостоприемството и за обичта — казах. — Но мисля, че е време да си вървя. Имам нужда от време да обмисля преживяното.

Изглеждаше така, сякаш се чувства предадена.

— И не можеш да го направиш тук?

Поклатих глава и решимостта ми се засили още повече, когато се сетих за Джак.

— Съжалявам, Бий.

— Добре — каза тя. — Но не забравяй, че това е твой дом. Не забравяй какво ти казах. Къщата е твоя сега и официално ще стане

твоя, когато си отида...

— Това означава никога — отбелязах и се засмях насила.

— Ще се случи по-скоро, отколкото очакваме — заяви тя със сериозен тон. Болката в сърцето ми ме накара да мисля, че думите ѝ са истина.

Деветнадесети март

Измина един ден, в който не правих нищо друго, освен да мисля — за Естер и Елиът, за Бий и за Джак. Замислих се и за майка си и на следващия ден се сгуших на дивана на верандата и набрах познатия номер.

— Мамо?

— Толкова се радвам да чуя гласа ти, скъпа — каза тя.

Осъзнах, че може и никога да не съм разбирала напълно майка си, но от историята на Естер имаше една неочаквана полза: сега я виждах в нова светлина. Все пак тя беше просто дете, загубило майка си.

— Мамо, трябва да поговорим за нещо — казах.

— За Джоел ли?

— Не — отвърнах и замълчах за миг, докато реша как да продължа. — За... твоята майка.

Тя не каза нищо.

— Зная за Естер, мамо.

— Емили, откъде дойде това? Леля ти ли ти каза нещо? Защото...

— Не. Намерих нещо, нещо, принадлежало на майка ти, дневник, който е написала за живота си. Прочетох го и зная какво се е случило с нея.

— Тогава, значи, знаеш, че ни е изоставила, че е изоставила мен — каза тя изведнъж с гневна нотка в гласа.

— Не, мамо, не те е изоставила, поне не мисля, че е искала. Дядо я е изгонил от къщи.

— Какво?

— Накарал я е да си тръгне, да си плати за онова, което е сторила. И, мамо, в нощта на изчезването ѝ се е разиграла истинска

трагедия. Опитвам се да изровя отговорите за теб, за себе си, за Елиът и...

— Емили, защо? Защо правиш това? Защо просто не оставиш нещата такива, каквито са?

Изпитваше същите чувства като Бий, може би по същите причини. И двете бяха изплашени.

— Не мога — казах. — Имам чувството, че трябва да открива отговорите заради нея.

Отново последва мълчание от другата страна.

— Мамо?

— Емили — най-сетне каза тя. — Преди много време и аз се опитах да намеря тези отговори. Повече от всичко исках да издиря майка си, да се запозная с нея, но главно да я попитам защо си е тръгнала, защо ме е изоставила. Опитах се, повярвай ми, опитах се. Но моето търсене не донесе нищо, освен празнота и болка. Трябваше да взема решение да престана да търся. Трябваше да забравя за нея. И дълбоко в себе си знаех, че трябва да забравя и за острова.

Искаше ми се да можех да я погледна в очите, защото знаех, че така ще видя онази част от нея, която толкова отдавна ми е липсвала.

— Ето това е, мамо — казах аз. — Ти може да си се отказала от търсенето, но аз мога да го продължа оттам, където си стигнала.

Тя въздъхна дълбоко.

— Не исках никога да узнаеш за това, Емили. Исках да те предпазя. И много се тревожех, като забелязвах, че толкова приличаш на нея, по творческа дарба, дух и дори външност. Знаех, че баба Джейн вижда, също като мен, че си точно копие на Естер.

Думите на майка ми бяха като игла и конец, съшиващи отчайващо разпокъсаната тъкан на живота ми с идеален шев. Спомних си за съдбовния следобед, когато баба Джейн бе боядисала косите ми за първи път преди много години, и едва сега осъзнах, че е презирала не мен, а приликата ми с Естер. Толкова я е плашела и смуцавала, че е искала да промени външността ми. *Каква власт има Естер над всички тях.*

— Воала — казах аз и си спомних за болката, която бях изпитала, когато мама с насмешка бе отхвърлила идеята да нося семейната ценност в сватбения си ден. — Защо не искаше да го нося?

— Защото не биваше — отвърна тя. — С Даниел беше различно. Но просто не можех да позволя да минеш по пътеката с този воал, воала на баба Джейн, когато носиш толкова много от духа на Естер. Съжалявам, скъпа.

— Нищо — казах.

— Искях само да бъдеш щастлива.

Замълчах за миг, внимателно подбирайки думите си:

— Мамо, има и нещо друго.

— Какво?

Примигнах и стиснах клепачи, усещайки тежестта на онова, което щях да кажа.

— Естер е била бременна, когато е напуснала къщата в нощта на инцидента.

Чух дишането ѝ през сълзи.

— Не вярвам на това — каза тя.

— В нощта на изчезването си е очаквала дете, дете от Елиът, мъжа, когото е обичала. Всичко е в дневника. Знам, че е тежко да го чуеш, мамо. Съжалявам.

Тя издуха носа си.

— През всичките тези години бях толкова сърдита на майка си — тази жена, която вероятно ме е изоставила като бебе. Коя майка изоставя бебето си? Но сега единственото, което искам да узная, е дали ме е обичала. Обичала ли ме е майка ми?

— Обичала те е — отговорих без колебание. Това би искала да ѝ кажа Естер и това се нуждаеше да чуе майка ми.

— Наистина ли мислиш така, скъпа?

Тонът ѝ, суров, откровен и лишен от каквато и да е преструвка, завинаги промени начина, по който гледах на майка си. Дълбоко в себе си тя беше малко момиче, което копнееше за майчина близост. Как бе крила своята болка и чувство за изоставеност, никога не ще узная, но сега всичко това беше на показ и събуди у мен възхищение, на което не знаех, че съм способна.

— Да — казах аз и посегнах към тила си. — Има нещо, на което се натъкнах, и мисля, че тя би желала да притежаваш. — Разкопчах медальона с морската звезда и го задържах в ръка, кимайки на себе си. Естер би искала дъщеря ѝ да го притежава.

Имах час на разположение, преди Бий да ме откара до терминала на ферибота за Сиатъл, за да хвана полета си. Стегнах куфара си и прибрах в него съкровищата, които бях събрала на острова. Но след като сложих тетрадката с изрезки от детството на майка си върху чантичката си с тоалетни принадлежности, поклатих глава. Мястото ѝ не беше в Ню Йорк. Беше тук, на острова, за да бъде преоткрита от майка ми. Тя щеше да се върне, знаех това, и когато се върне, трябваше сама да направи това откритие.

Спомних си за снимката, която Ивлин ми бе завещала; не се сещах за по-добро място за нея от това между страниците на тетрадката. Облегнах се с гръб на леглото и отворих тетрадката на първата страница, на която имаше само четири черни фотоъгъла и отгоре надпис, украсен с цветя: „Мама“. Внимателно затворих тетрадката и я прибрах в чекмеджето на нощното шкафче. Искях да ѝ я дам, но в сърцето си знаех, че трябва сама да я открие.

— Връщам се след двадесет минути — казах на Бий малко покъсно. Бързо затворих задната врата след себе си, за да не ѝ дам възможност да възрази.

Мислите ми отразяваха зловещите облаци, надвиснали над плажа — сиви и огромни. *Как ли ще отговори Хенри на въпросите, които имам към него? Дали е видял баба ми жива в онази съдбовна нощ? Какво ли му е казала, преди да тръгне към скалите?*

Изкачих се по скърцащите стъпала, които водеха до предната му тераса. Не бях забелязала паяжините на прозорците и остарялата каса на вратата, цялата нацепена и напукана. Дълбоко си поех дъх и почуках. Изчаках. И още малко.

След второто почукване ми се стори, че чувам нещо или някой вътре, приближих се до един от прозорците и долових звук от стъпки. Определено бяха стъпки, забързани стъпки.

През прозореца виждах хола, който бе празен, и коридора към задната врата. Вгледах се внимателно и забелязах движение в задната част на къщата, последвано от бързо затваряне на врата. Бързо побягнах покрай страничния двор. Отново имаше теменужки, които наблюдаваха, чакаха с присъщата си мъдрост, докато колата на Хенри профуча от гаража по чакълената алея. Виках и размахвах ръце, надявайки се да спре, но той продължи през облак прах. Очите ни се срещнаха за миг в огледалото за задно виждане, но не спря.

— Довиждане, скъпа — каза Бий с лице, обляно в сълзи, когато ме остави до терминала. — Искан ми се да не си тръгваш.

— И на мен — казах. Въпреки че оставях две незавършени истории на острова — моята и на Естер, трябваше да си тръгна. Въздухът бе натежал от спомени и тайни и се дишаше трудно.

— Скоро ще дойдеш отново, нали? — каза Бий с тъга в очите.

— Разбира се — отвърнах.

Макар и самата аз да не бях сигурна, тя се нуждаеше от уверение. Силно я притиснах, преди да се присъединя към другите пътници и да се отправя към ферибота. Последното, което направих на острова, беше да сложа копие от дневника на Естер, което едва бях успяла да извадя в града, в плик, адресиран до Елиът, и да го пусна в пощенска кутия.

Напусках острова, който обичах, и както може би баба ми бе сторила много години преди мен — тръгнах, без да зная дали някога ще се върна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двадесети март

На следващия ден се събудих в леглото си в Ню Йорк, готова да се върна към нюйоркския си живот, към нюйоркските си проблеми. Изглеждаха почти незначителни в сравнение с озадачаващите събития на Бейнбридж Айлънд: неразгадана семейна мистерия и незавършена любовна история. Зачерквам последното; нямаше никакви съобщения от Джек на телефона ми — приключила любовна история.

Ако си мислех, че ме очаква радостно посрещане у дома от Анабел, явно се бях излъгала.

— Не биваше да си тръгваш, Ем — каза тя по начин, който никоя друга приятелка не би могла да си позволи. — Трябва да се върнеш.

— Реших, че мога да поразмишлявам тук — отвърнах. — Може и да попиша.

— Не искам да бъда твърде рязка, скъпа. — Изрече думата „скъпа“ с нескрит сарказъм. — Но нали все това повтаряш от колко — от пет години насам?

Сведох поглед към ръцете си, подръпвайки кутрето си както винаги, когато съм нервна.

— Извинявай — каза тя. — Нали знаеш, че искам само да те видя щастлива?

— Разбира се, че зная това.

— Добре. — Замълча и отново ме погледна, леко закачливо. — Защото почетната шаферка на сватбата ми трябва да бъде щастлива.

Зяпнах.

— Анабел! Не е истина! Ти и Ивън?

— Аз и Ивън и Хърби Хенкок — каза тя и гордо вдигна ръка, за да се похвали с пръстена си. — Не зная какво стана, Ем. През последните няколко седмици просто си прекарвахме страхотно. Той ме заведе на шоу на Хърби Хенкок и ми предложи в почивката. И аз приех!

Радвах се за нея, радвах се ужасно много, но ръцете ми леко затрепераха. Щастieto на Анабел хвърляше светлина върху моята самота като прожектор.

Усмихнах се.

— Тогава как ще приемеш факта, че не е препоръчително да се омъжваш за мъж на име Ивън?

— По дяволите! — каза тя. — Ще рискувам. А и винаги може официално да смени името си на Брус. — Грабна сакото си. — Съжалявам, че се налага да те оставя, но трябва да тръгна. Ивън ще ме чака за вечеря във „Вив“.

Искаше ми се и аз да имах среща с когото и да било във „Вив“ тази вечер.

— Забавлявай се — казах.

— А, преди да забравя, има кутия с писма на масата в кухнята.

— Благодаря — отвърнах аз и затворих вратата след нея.

Но след като си тръгна, нито включих лаптопа си, нито прегледах писмата. Мина час, после още един, два, три. Сгуших се на дивана, без да си направя труда да сваля палтото и обувките си. Това наистина бе изтощение. Само се загърнах с вълненото одеяло — онова, което лелята на Джоел бе изплела за сватбата ни и което винаги бях мразила, но не се бях осмелила да подаря. Беше твърде малко и от прежда, която дразнеше голата кожа, но ми беше студено. Придърпах го до брадичката си, отпуснах глава на студената кожена възглавница и се замислих за Джак и колко хубаво щеше да бъде, ако той беше тук с мен.

Двадесет и първи март

Следващата сутрин телефонът позвъни по-рано, отколкото обикновено. Звънът прозвуча като кръстоска между скърцане и противопожарна аларма. Погледнах часовника: 8:02.

— Ало?

— Ем, аз съм.

Беше познат глас, но чий? В просъница ми бяха нужни няколко секунди, за да си спомня къде съм го чувала. В кафенето? В някой филм? Изведнъж се сетих кой е и сърцето ми замря. Когато се връщам

към този момент, мисля, че наистина земята престана да се върти за секунда, щом разпознах гласа му.

— Джоел?

— Чух, че си се върнала — тихо, плахо каза той.

— Как така си чул, че съм се върнала? Откъде знаеше, че съм заминала?

— Слушай — каза той, избягвайки въпроса. — Зная, че ще прозвучи налудничаво. Зная, че точно сега ти се иска да ми затвориш. Но истината, Емили, е, че направих ужасна грешка. Трябва да те видя. Имам нужда да те видя.

Стори ми се искрен и тъжен. Забих нокти в ръката си само за да се уверя, че чувам това, че е истина. Джоел все още ме иска, тогава защо не чувствам нищо?

Надигнах се и поклатих глава.

— Не, не мога — казах аз, когато си спомних за... как беше името ѝ? — Първо, ще се жениш. — Думата ме разтърси дълбоко. — Впрочем благодаря за красивата покана за сватбата. Много мило да се сетиш за мен.

Сарказмът ми бе посрещнат с озадачение.

— Покана за сватбата?

— Не се прави на слабоумен — казах. — Помниш, че я изпрати.

— Не — каза той. — Не, станала е някаква грешка. Не съм я изпращал. — Замълча за няколко мига. — Стефани — каза най-накрая. — Сигурно Стефани я е изпратила. Трябва да е тя. Не мога да повярвам, че би паднала толкова ниско, но трябваше да се досетя. Тя не е човекът, за когото я смятах, Ем. Откакто се събрахме да живеем заедно, стана параноична, най-вече по отношение на теб. Мисли, че все още те обичам, и всъщност...

— Джоел, престани.

— Дай ми само половин час — каза той с умоляващ тон. — Само по едно питие. В седем тази вечер, в онова малко заведение зад ъгъла до... — Преглътна. — Нашето жилище.

Пръстите ми стиснаха телефона.

— И защо трябва да дойда, по дяволите?

— Защото... защото все още те обичам — каза той. Прозвуча толкова уязвимо, че наистина му повярвах.

Задърпах преждата на одеялото. Всичко в мен крещеше да кажа „не“, да устоя на мъчителното изкушение, но нещо в сърцето ми ме накара да кажа „да“.

— Добре — съгласих се.

Беше основателна причина да взема душ, да сложа обувки с тънки каишки и да се видя с него само за един коктейл тази вечер. Само един.

Когато влязох в бара, където се бяхме уговорили да се срещнем, се почувствах по-красива от всякога. Може би беше заради въздействието на острова върху мен или от факта, че Джоел отново ме желае. Във всеки случай много неща се бяха променили, откакто се бяхме видели за последен път, и се питах дали ще забележи.

Видях го в другия край на залата, застанал до бара, точно както преди години в деня на запознанството ни: леко приведен, подпрян на един лакът, с онази своя характерна усмивка. Беше също толкова красив, също толкова опасен. Когато очите му срещнаха моите, аз си вдъхнах кураж и тръгнах към него. Все още можех да имам този мъж и за миг тази мисъл ме изплаши.

— Здравей — каза той, плъзна ръце около талията ми и ме целуна по бузата. Не се отдръпнах. Целувката му, начинът, по който застанах до него, беше сякаш бяхме на автопилот или се бе задействала мускулната ни памет.

— Изглеждаш зашеметяващо — каза той и посочи към маса в ъгъла на бара, който всъщност не беше бар. Беше един от онези луксозни нощни клубове, в които Джоел настояваше да ме води, когато аз исках само да си поръчаме храна за вкъщи и да прекараме вечерта в леглото, гледайки SNL.

— Гладна ли си? — предпазливо попита той, сякаш се боеше, че ако каже нещо неуместно, ще ме изплаши.

— Не — отвърнах, малко стъписана от резкия си тон. — Но ще изпия едно питие с теб, както обещах.

Джоел се усмихна и изрецитира поръчката ми за мартини на сервитьорката по памет: мръсно мартини, с повече маслини. Когато седнахме, огледах бара. Навсякъде имаше жени — красиви жени със съвършени тоалети, съвършени прически и съвършени тела. Но за първи път, нямам представа колко дълго, Джоел не откъсваше очи от мен.

Когато донесоха питиетата ни, бавно отпих от своето. *Щом щеше да е последното ни питие заедно, казах си, нека продължи по-дълго.*

— Е, как е Стефани! — попитах.

Погледна надолу към ръцете си, отпуснати в скута, след това отново към лицето ми.

— Всичко между нас приключи, Емили. — Внимаваше да не би някоя от думите, които излизаха от устата му, да не ме нарани. — Глупаво беше да си мисля, че това е любов. Защото не беше. Не я обичах и никога не бих могъл да я обичам. Разсъдъкът ми беше замъглен. Сега осъзнавам това. Направих ужасна грешка.

Не знаех какво да кажа и затова отначало не казах нищо, но миг след миг гневът ми нарастваше. Ударих с ръце по масата.

— Какво очакваш да кажа сега, Джоел? Ти предпочете нея пред мен и си мислиш, че можеш просто да дотанцуваш обратно тук и да ми кажеш: „Опа, оплесках нещата. Позабавлявах се и сега се връщам“? Няма да стане.

Изглеждаше много угрижен.

— Никога, докато съм жив, няма да си простя за онова, което направих. — Прочисти гърлото си: — Стефани вече е минало. Искам теб. Нуждая се от теб. Никога през живота си не съм бил толкова сигурен в нещо.

Не беше просто молба на човек, импулсивно променил решението си, знаех това. Беше отчаян зов на мъж, който знае, че е изгубил единственото истинско нещо в живота си. Затова го изслушах.

— Не разбираш ли? — продължи той. — Това може да е нашият втори шанс, второ действие за нас. Може да се съберем отново по-силни, по-влюбени от всякога, само ако ми простиш.

— Хей — казах, когато забелязах сълзите в очите му. — Всичко е наред. — Леко наклоних глава встрани и му се усмигнах. — Реших да ти простя още преди да пристигна.

Очите му светнаха.

— Така ли?

— Да — отвърнах. Посегна към ръката ми и му позволих да я подържи в своята.

— Какво искаш да кажеш, Ем? — каза той с широко отворени очи, в които се четеше уязвимост. — Ще ми позволиш ли да се върна у дома?

Спомних си за Естер и Елиът на тротоара пред хотел „Ландон Парк“ преди толкова години, как тя се бе отказала от него. Дали това беше урокът ми? Че трябва да опитам отново? Начинът, по който ме гледаше, ме убеди: можехме да устоим на тази буря. Можехме да продължим. Можехме да опитаме отново. Много хора продължаваха напред след изневяра. Нямахше да бъдем първите. Но в този момент прозрях най-важната истина: аз не исках това. По някакъв начин бях постигнала своето изцеление през последните няколко седмици на Бейнбридж Айлънд, макар и тогава да не знаех. Сега вече го знаех.

— Простила съм ти завинаги — тихо казах аз, — но, Джоел, бракът ни приключи.

Изглеждаше объркан.

— Но...

— Аз продължих напред. Трябваше. — Погледнах към чашата си с мартини. Беше празна. Бях му обещала едно питие, това бе всичко. — Трябва да тръгвам — спокойно казах аз. — Съжалявам.

— Не толкова скоро — каза той. — Само още едно питие.

Повдигна ръка да махне на сервитьорката.

— Не — отсякох и станах. — Време е да се сбогуваме.

Той хвърли петдесетдоларова банкнота на масата и излезе след мен.

— Прочетох книгата — каза Джоел на тротоара пред ресторанта. Обърнах се с лице към него.

— Коя книга?

— „Години на благочестие“ — каза той. — Най-накрая я прочетох. Съжалявам, че не го направих преди години. Тогава щях да разбера защо я обичаш толкова. Щях да знам... как могат да потръгнат нещата между нас.

Изведнъж почувствах трепет в сърцето, когато видях красивото му лице, осветено от уличната лампа над нас. Изваяната брадичка с леко набола брада, която винаги му бе отивала, големите очи като на елен и руменината на бузите му. Беше прекрасна и тиха мартенска нощ в Ню Йорк. Нямахше никой на тротоара, освен нас и брястовете.

— Ние се превърнахме в Джейн и Стивън, героите от книгата — каза той, мъдро възползвайки се от мълчанието ми. — Мислех, че не ме обичаш. Мислех, че си се променила. Затова...

Отново стигнахме до *Стефани. Стефани*. Пречката, която не можех да отстраня. Но Стефани бе изиграла незначителна роля в заключителната част от нашата история. Сега осъзнах това.

— Трябваше да се досетя — продължи той. — Трябваше...

Протегнах ръка и леко притиснах рамото му.

— Джоел — тихо казах. — Недей. Не се самообвинявай.

Изглеждаше сериозен.

— Можехме да имаме всичко. Деца, петдесетгодишнина от сватбата, къща в провинцията. Можехме да направим така, че нещата да потръгнат. Както Джейн и Стивън. Все още можем.

Поклатих глава. Ние с Джоел не бяхме Стивън и Джейн. Вярно, бракът им не бе потръгнал и те бяха изминали дълъг път, така прекрасно и всеотдайно следвайки добродетелите на съпричастието, уважението и възхищението. Не, ние с Джоел не бяхме Джейн и Стивън. Бяхме Джейн и *Андре*, чиято любов не бе издържала на изпитанията на времето.

— Да, при Джейн и Стивън се получи — тихо казах аз, — но за нас... не е писано, Джоел. Не виждаш ли? Това не е краят, предназначен за нашата история.

Огледа лицето ми с широко отворени очи, изпълнени с тъга.

— Какво мога да кажа, какво мога да направя, за да промениш решението си?

Поклатих глава.

— Искрено съжалявам, но няма какво да се направи.

Той ме сграбчи за талията и ме притегли към себе си. Почувствах топлината на тялото му до своето, когато ме целуна. Затворих очи и отдадох на мига уважението, което заслужаваше. Тогава видях Джейн и Стивън, Естер и Елиът. Всичките бяха там с мен. Но накрая изплува образът на Джак и нещо в сърцето ми се преобърна.

— Съжалявам — казах аз и се отдръпнах. Джоел кимна с разбиране, приковал поглед в мен, сякаш бях единствената жена на света. Така исках да го запомня.

— Никога няма да се откажа от теб — каза той.

През тялото ми преминаха хладни тръпки. Разбира се, това бяха думите на Андре към Джейн в самото начало на „Години на благочестие“ — думи, изречени с решителност, любов и обещание. Но

вместо да накарат сърцето ми да заговори, както се бе надявал Джоел, те само затвърдиха непоколебимостта на моето решение.

— Сбогом, Джоел — казах аз. Гласът ми бе заглушен от вятъра, който свиреше сред брястовете. Те размахаха клони в драматичен жест на сбогуване. Този път и двамата знаехме, че сбогуването е завинаги.

Прибрах се у дома с лекота, каквато не бях чувствала от години; изглежда, най-сетне бях освободила сърцето си от товара, който толкова дълго бях носила. Проверих пощата, преди да се отправя нагоре по стълбите — нищо, но тогава си спомних, че Анабел бе споменала за някаква кутия с писма в кухнята.

В апартамента преметнах палтото си върху един фотьойл, издърпах стол до масата и се заех с писмата, струпвайки купчини сметки, рекламни брошури и пликосе, адресирани до Джоел. Между две оферти за кредити намерих жълт плик. До съвременната марка имаше трицентова, която изглеждаше като реликва от миналото. Нямахше обратен адрес, а моят бе написан наскоро с химикалка.

Докато бързах да отворя плика, тънката хартия едва не се разпадна в ръцете ми. Вътре имаше една-единствена страница, изписана с най-красивия почерк, който бях виждала:

Скъпа моя,

Пиша ти, без да зная коя си, къде си или как може да сме свързани. Но зная, че пътищата на сърцата ни са се пресекли поради някаква необяснима причина и чрез някаква сила споделят един момент във времето, макар и прекъснат от множество години. Сигурно вече си прочела онзи дневник, който съдържа само лъкатушенията на сърцето ми. Не зная какво ще означава за теб или за когото и да било, но един мъдър човек ми каза, че ще дойде ден, когато някой ще поиска да го прочете, и вярвам, че този човек си ти. Направи с него каквото поискаш, защото може да не съм тук, когато се натъкнеш на онези страници.

Оставям те с една мисъл, мисъл за любовта, до която стигнах след множество провали: Великата любов устоява на времето, болката и разстоянията.

И дори когато изглежда изгубена, истинската любов продължава да живее. Сега зная това, а надявам се — и ти.

С обич отпреди много години,
Естер Джонсън

Сложих ръка на сърцето си. Това бе вярно за Джейн в „Години на благочестие“, както и за Естер, моята баба. Усетих полъх от прозореца върху бузата си и по тялото ми премина тръпка. Странно нещо е времето, помислих си. Беше изминал цял един живот, откакто тя бе написала това писмо до мен. Беше вярвала, че ще дойда тук след години, за да прочета думите ѝ, и бе направила така, че да ги открия. Сърцето ми се изпълни с благодарност, с обич към бабата, която никога не съм познавала. *Но кой е изпратил това писмо до мен? А дъщеря ѝ, моята майка? Дали тя е просто жертва? Жертва на любовта?*

Сетих се за думите на Естер, че великата любов устоява на всичко, звучащи като ехо на думите на Елиът. Но как е възможно двамата все още да се обичат след толкова години раздяла? След толкова недоразумения? След всичко?

Отново се заех с пощата и забелязах, че на дъното на кутията чака обемист кафяв плик, адресиран до мен. На пощенското клеймо се четеше „Бейнбридж Айлънд“. Извадих съдържанието и отворих сгънатия лист най-отгоре.

Скъпа Емили,

Сега вече си си у дома в Ню Йорк, а исках да получиш тези писма, когато пристигнеш. Те са от твоята баба, Естер. Надявах се да ти ги дам на острова, докато беше там, но не бях сигурен дали си прочела дневника. Ивлин ми каза, че го четеш. Радвам се, че си го намерила. Знаех, че ще го намериш. Откакто те видях на терминала вечерта, когато пристигна, знаех, че ти си тази, която е писано да прочете думите на Естер. След толкова години гледане и чакане на някакъв знак, най-сетне се появи. Затова на следващата сутрин, докато ти все още спеше на

дивана, отидох до къщата на леля ти. Когато тя излезе навън, в градината, се промъкнах до стаята, в която те беше настанила, и оставих книгата за теб. Ако знаеше за намеренията ми, Бий щеше да ми забрани. Затова не й казах.

Трябваше да поговоря лично с теб за това и се надявам, че ще ми простиш за слабостта. Толкова много приличаш на нея, Емили, и докато бях в твоята компания, си спомнях за нея; спомнях си как я обичах и как тя никога не отвърна на тази любов.

Може би се питаш какво се е случило в нощта на изчезването й и ако си узнала, че аз бях там, навярно ти е хрумнало, че ръцете ми може да са изцапани с кръв. Време е да изляза на чисто. Никога не съм казвал на никого, дори на леля ти, на Ивлин и, разбира се, на Елиът, но ти трябва да узнаеш. Остарявам, всички остаряваме, и бях решил, че няма да отнеса тази тайна със себе си в гроба, дори ако леля ти иска това. Време е истината да излезе на свобода. Естер би искала нейната история да продължи да живее.

В онази нощ през 1943-та бях на гости у свой приятел близо до къщата на Естер и Боби. Докато вървях към колата си, чух викове и видях как Боби затръшна вратата пред нея и я остави на площадката. Мъчно ми беше да я гледам така. Изглеждаше съсипана и сърцето ми се късаше заради нея. Когато потегли, изглеждаше като обезумяла и колата криволичеше из цялата улица. Разтревожих се какво може да стори и я последвах до къщата на Елиът, после до тази на Бий и до парка. Тя ми каза, че ще напусне острова, но иска да го направи така, че никой вече да не я намери.

Имаше грандиозна идея да инсценира смъртта си, та никой, особено щастливата двойка Елиът и Бий, да не я издирва, след като замине. Естер искаше да изчезне. Беше вдъхновена от безумната смъртоносна игра, в която гимназисти от острова се опитваха да покажат колко са смели, като шофират стари коли почти до неизбежен челен сблъсък. В своята версия тя щеше да кара до скалите и да

скочи миг преди колата да полети от ръба. Умолявах я да не го прави. Ако беше поискала, щях да избягам с нея в онази нощ. Толкова я обичах.

Но тя имаше други планове: драматично изчезване от острова, по начин, който би наранил онези, които обичаше, и нов живот, който да започне сама.

Напрегнато чаках в своята кола в сенките, на входа на парка, когато тя пришпори двигателя. Тогава пристигнаха Елиът и Бий. Изплаших се какво може да направи Естер при срещата с тях двамата.

Онова, което стана по-нататък, все още е смътно в съзнанието ми, като в онази нощ. Бий спря колата. Елиът слезе и застана там, зяпнал. Онова, което Естер направи по-нататък, все още ме смразява до мозъка на костите. Тръгна с колата си право към ръба. Просто така. Изчезна.

Елиът само стоеше там и крещеше. Никога няма да го забравя. Но колкото и да страдаше за Естер, Бий загърби мъката си заради Елиът. Леля ти е добра жена, Емили. Вече трябва да знаеш това. И безспорно в онази нощ най-важната й цел беше да спаси Елиът от криминални обвинения. Затова го задърпа към колата и потеглиха. Никога няма да се отърся от спомена за онзи израз на ужас на лицето му. Дълго се мъчих да проумея случилото се и реших, че изпитвам съжаление към него. Да гледаш как любимата ти слага край на живота си пред очите ти и да не успееш да я спасиш? Зная, че сцената се разиграва в съзнанието му всяка нощ, и това е наказанието му за всичко.

Защото тя оцеля.

Когато слязох от колата си и побягнах към мястото, погледнах надолу и видях останките от колата. В следващия миг храстите вляво от мен прошумоляха и баба ти се появи само с няколко драскотини и синини. Някак бе успяла да се измъкне от колата миг преди да полети. Беше го направила точно според плана си. Можеш да си представиш радостта и облекчението, които изпитах, щом я видях там.

Помоли ме да я откарам до ферибота. Щяла да започне нов живот „от нулата“, каза тя. Подаде ми дневника в червена кадифена подвързия и ми обясни колко е важен. Накара ме да обеща, че ще го запазя, докато настъпи подходящият момент, и затова го отнесох със себе си у дома и го пазих толкова години.

Умолявах я да остане, но баба ти каза, че е взела своето решение, и ако познаваше Естер, щеше да знаеш, че нищо не бе в състояние да я разколебае.

Изминаха много месеци, преди да получа вест от нея, и трябва да призная, че вече си мислех най-лошото. Но писмата започнаха да пристигат — първо от Флорида, после от по-екзотични места като Испания, Бразилия, Таити. Писа ми, че е променила името си, че е боядисала косите си и може би най-шокиращо за мен беше писмото, в което ми каза за Лана, бебето, което е родила.

Вдигнах поглед от писмото и сърцето ми запрепуска все по-бързо с всяка секунда. *Лана*. Изведнъж си спомних името. Тя беше жената, разбира се, Джак беше споменал. Клиентката. Това обясняваше интереса ѝ към него и изкуството му. *Сигурно се е свързала с Джак, за да издири Елиът*. Сега всички парчета от пъзела пасваха. Продължих да чета:

Питаше за дъщеря си — майка ти, разбира се, и докато поддържах връзка с дядо ти, поне преди да замине от острова с новата си съпруга Джейн, успях да ѝ съобщавам новини и зная, че това ѝ носеше голяма утеха.

Не искаше никой да знае, че е жива, но към края ме помоли да предам поздрав на Бий и Ивлин и на Елиът, да им кажа, че ги обича и често е мислила за тях през годините. Срамувам се да призная, че никога не предадох тези послания. Не събрах смелост.

Не мислех, че те биха понесли истината след толкова години, и се питах какво ще си помислят за мен, щом съм пазил такава тайна от тях. В сърцата си вече я бяха

погребали. Но ако искаш честен отговор, ще ти кажа, че писмата на Естер бяха единствената ми връзка с нея и не исках да я споделям. Нито с Бий или Ивлин, нито с Елиът, разбира се. Не исках да я дяля с никого.

Писмата престанаха да идват преди няколко години и оттогава ужасно ми липсват. Питам се къде е тя, дали е добре, дали все още е жива. Към края престана да изпраща обратен адрес на пликовете и всичките ми опити да я открия се провалиха. Боя се да го кажа, скъпа, но мисля, че е починала.

Сега предавам тези писма на теб. Надявам се да ти доставят такава наслада, каквато доставяха на мен толкова години, да ти помогнат да опознаеш Естер и да я обикнеш, както аз съм я обичал винаги.

Те са изпълнени с живот, надежда и очакване, но дълбоко между редовете ще видиш и разкаяние и тъга. Както ще се увериш, тя беше забележителна жена, също като теб.

Искрено твой, Хенри

Облегнах се назад на стола си и въздъгнах, притискайки писмото към гърдите си. Значи не е загинала в онази нощ. Инсценирала е всичко и Хенри ѝ е помогнал. Нямах търпение да кажа на Елиът, но се запитах дали наистина би искал да узнае, че е писала на Хенри през всичките тези години, а не на него. *Дали би могъл да разбере? Дали би могъл да ѝ прости?*

За последен път надникнах в плика и видях, че е останало нещо, увито в дебел картон. Когато го извадих, открих вътре снимка — онази, която бе стояла над камината на Хенри, и самозалепваща се бележка:

Помислих си, че ще харесаш тази снимка на баба си.
Точно така я помня в сърцето си.

Оставих снимката на масата и посегнах към купчината писма. Искях да прочета всяко едно от тях.

Двадесет и пети март

— Доста отдавна не си идвала — отбеляза терапевтът ми Бони при първия ни сеанс след няколко дни. Настояваше да я наричам Бони, а не доктор Арчър, и аз наистина се обръщах така към нея, макар и с неохота.

— Да — казах аз и потърках кокалчетата на пръстите си в синята тапицерия на фотьойла. Чувствах се така, както се чувствам винаги когато съм при Бони: виновна. — Извинявай, че пропуснах сеансите. Заминах доста внезапно.

Разказах ѝ всичко: за Бейнбридж Айлънд, Бий, Ивлин, книгата, Грег, Джак, Хенри, срещата с Елиът, също и за Джоел. И как бях прекарала последните няколко дни в размисли за всичко това.

— Навярно разбираш — каза тя, след като свърших, — че повече нямаш нужда от мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Получила си своите отговори.

— Така ли?

— Да.

— Но все още не мога да пиша — казах аз. — Не съм се излекувала.

— Напротив — каза тя. — Върви си у дома. Ще видиш.

Беше права. Когато се прибрах у дома по-късно сутринта, извадих лаптопа си и започнах да пиша. Писах до обяд, през целия следобед, в пиковия час, вечерта и до късно през нощта. Не спрях, докато не преразказах всяка дума от историята на Естер.

Преди да затворя лаптопа, приковах поглед в последното изречение. Беше краят на дневника, но не и краят на историята. Знаех това в сърцето си. Поех дълбоко дъх и преместих курсора на нова страница. Все още не знаех как ще завърши историята, но когато узная, бях твърдо решена да го напиша. Заради Естер. Заради Елиът. Заради Бий, Ивлин, Хенри, дядо, баба, мама и заради себе си.

Тридесети март

Откакто се бях върнала в Ню Йорк, се опитвах да не мисля за Джак, но накъдето и да се обърна, той беше там. Не можех да се отърся от присъствието му и се питах дали това бяха имали предвид Елиът и баба ми, когато говореха за любовта, устояваща на всичко.

Ала историята на Естер все пак не бе завършила според плана ѝ. Може би това беше моят урок: можех да приема провала на тази любов и да продължа напред, запазвайки я скрита дълбоко в сърцето си за цял живот.

По пладне се обадих на Анабел, за да я измъкна от офиса ѝ за обяд.

— Не сме отпразнували годежа ти както подобава — казах аз.

Уговорихме се да се срещнем около един в ресторант близо до апартамента ми. Сервитьорката ме настани и изчака до масата пристигането на Анабел, която се появи с десетминутно закъснение.

— Извинявай — каза тя. — Майката на Ивън се обади. Толкова е бърлива.

Отвърнах с широка усмивка.

— Много се радвам да те видя, Ани.

Тя се усмихна.

— Добре ли си прекара там? Искам да кажа, зная, че са се случили много неща, но радваш ли се, че отиде?

Кимнах.

— Да.

— Тогава какво ще правиш?

Усмихнах се.

— Зная точно какво трябва да направя — казах.

— Какво?

— Книгата — отвърнах. — Ще я довърша.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще довърша историята на Естер вместо нея. Ще напиша последната глава.

Анабел се усмихна широко.

— Тази история напират да излезе на бял свят от толкова време — казах. — Някак се чувствам отговорна да ѝ придам завършеност.

Тя посегна над масата към ръката ми.

— И така ще придадеш завършеност и на своята история.

Кимнах.

— Задължена съм ти за това.

— Не — каза тя. — Аз само те придумах да хванеш самолета. Сама свърши останалото.

— Ани, бях на път да се превърна в самотница, живееща с котки. Нали можеш да си ме представиш там, в апартамента ми, заобиколена от деветнадесет котки?

— Мога — усмихна се тя. — Някой трябваше да те избави от опашатата напаст.

Засмяхме се и Анабел сведе поглед към скута си.

— Кога заминаваш?

— Да заминавам?

— За Бейнбридж Айлънд.

В сърцето си знаех, че ще отида там, и Анабел също го знаеше. Но кога и при какви обстоятелства, все още бе неизвестно.

— Не зная — отвърнах.

Часът и датата бяха решени. Просто все още не ги знаех.

Минаваше три, когато се прибрах у дома. Лампичката за съобщение на телефонния ми секретар примигваше и натиснах бутона за прослушване.

— *Емили, обажда се Джак.* — Косите ми настръхнаха. — *Мина известно време, докато успях да се добера до този номер и да узная, че си заминала от острова. Бях объркан и притеснен от факта, че си тръгнала, без да си кажем довиждане, но се чух с дядо си. Той ми каза за посещенията ти и разбрах какво се е случило. Напоследък паметта му изневерява, така че ако е казал нещо шеговито за мен, не го взимай навътре.*

Съобщението прекъсна и започна друго:

— *Извинявай. Пак съм аз. Искан да ти кажа и за онази вечер. Ти се обади, нали? Дано не си останала с погрешно впечатление. Работех върху картина за клиентка. Имах жълта акрилна боя по ръцете, когато тя вдигна. Моля те, повярвай ми. Няма нищо романтично помежду ни. Жената е над шестдесетте. Това успокоява ли те? — Замълча за момент. — Но има нещо, което не споделих с теб. Нещо, за което трябва да поговорим. — Отново замълча. —*

Емили, липсваш ми. Нуждая се от теб... Обичам те. Ето, казах го. Моля те, обади ми се.

Погледнах номера на дисплея и го набрах толкова бързо, колкото пръстите ми можеха да натискат бутоните. Но телефонът дълго звъня без отговор. Затова затворих и направих най-доброто, което ми хрумна: обадох се на авиокомпанията и резервирах полет за Сиатъл на следващия ден.

— Билет отиване и връщане ли желаете? — попита служителката.

— Еднопосочен — отвърнах, без да се замисля.

Бързо опаковах багажа си, но когато затворих ципа на куфара, бях обзета от чувството, че съм забравила нещо. След като обходих апартамента, мислено слагайки отметки в списъка си, осъзнах какво. *Години на благочестие*. Постоянно мислех за книгата от завръщането си в Ню Йорк и отчаяно исках да я прочета отново в светлината на историята на Естер.

Книгата търпеливо ме чакаше на лавицата в кухнята. Взех я, отпуснах се на дивана и прочетох няколко страници. Огледах заглавната страница с нови очи и тогава забелязах нещо, на което не бях обръщала внимание при многобройните прочити: надпис на ръка, с черно мастило, силно избледнял и трудно четлив, но видим. Доближих страницата до очите си и там — ясни като бял ден бяха думите: „Тази книга принадлежи на Естер Джонсън“.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тридесет и първи март

Спомням си една история, която бях чула в гимназията. Местно момиче отишло в Сиатъл с приятелки, но изпуснало ферибота за острова, с който щяло да стигне навреме, за да спази вечерния си час в десет. Знаейки, че следващият ферибот е едва след час и че баща ѝ ще я накаже да не излиза или нещо по-лошо, изпаднала в паника и скочила през парапета. Но вместо да се приземи на ферибота, паднала във водата. Била откарана в спешно отделение и изпратена у дома със счупена китка и синина на брадичката. Кристалина, това бе името ѝ. Сетих се за нея, когато сирената прозвуча миг след като стигнах до терминала и фериботът се отдели от рампата, а сърцето ми болезнено се сви.

Бях прекарала по-голямата част от последните тринадесет часа в чакане по летища или пътуване със самолет (цената, която човек плаща за полет, резервиран в последния момент) и при пристигането си на терминала изпитах желание да се хвърля като Кристалина, когато видях, че изпускам ферибота в седем на косъм. Погледнах надолу към бурните води и реших, че островът ще почака още малко. Джак ще почака. А дали можеше?

Фериботът пристигна в 20:25. Не ме чакаше никой, освен едно самотно такси.

— Бихте ли ме откарали до Хидън Коув Роуд? — попитах шофьора.

Кимна и взе чантата ми.

— Пътувате с малко багаж — отбеляза той. — За кратко ли сте тук?

— Все още не съм сигурна — отвърнах.

Шофьорът отново кимна, сякаш знаеше точно какво имам предвид.

Дадох му напътствия за къщата на Джак, но когато стигнахме, тя беше тъмна, съвсем тъмна.

— Изглежда, няма никой вкъщи — каза шофьорът, изтъквайки очевидното. Испитах раздразнение, когато предложи да тръгваме.

— Почакайте — казах аз. — Дайте ми минута.

Това е онзи момент във филмите, когато жената и мъжът се събират, като се втурват един към друг, прегръщат се и устните им се сливат в целувка.

Почуках веднъж, изчаках около минута. Отново почуках.

— Има ли някой тук? — извика шофьорът от колата.

Не му обърнах внимание и почуках още веднъж, заслушана в ударите на сърцето си. *Хайде, Джак, отвори.*

След минута проумях, че няма да дойде. Или не си е у дома. Но изведнъж ми се събра твърде много. Седнах на площадката и опрях чело на коленете си.

*Какво правя тук? Как можах да се влюбя в този мъж? Припомних си една мисъл от „Години на благочестие“, на която винаги се бях възхищавала: *Любовта не е парниково цвете, принудено да разтвори чашката си с неохота. Любовта е плевел, който разцъфтява неочаквано край пътя.**

Да, тази любов не беше възникнала по моя воля. Беше естествена. Беше неудържима. Прозрението ми донесе голяма утеха пред студения самотен праг на Джак.

— Госпожице — каза шофьорът, — добре ли сте? Ако няма къде да отидете, ще се обадя на жена си. Може да приготви легло за вас. Не е много, но поне ще има къде да пренощувате.

Изведнъж прозрях: у всекиго на Бейнбридж Айлънд имаше зрънце добро.

Вдигнах поглед и се овладях.

— Благодаря; много мило от ваша страна. Но леля ми живее до плажа. Ще отида при нея тази нощ.

Остави ме пред къщата на Бий. След като платих, останах да стоя там за миг, загледана в къщата, с чантата си в ръка, питайки се дали съм взела правилното решение да се върна тук. Закрачих към къщата, към входната врата и забелязах, че лампите светят. Влязох.

— Бий?

Видях я да седи на стола си, сякаш изобщо не си бях тръгвала. След всичко преживяно това беше успокояваща гледка.

— Емили? — Стана и ме прегърна. — Каква изненада!

— Трябваше да се върна — казах.

— Знаех си — каза тя. — А Джак, той не е ли една от причините?

Кимнах.

— Преди малко отидох до неговата къща. Но не е там.

Лицето на Бий придоби мрачен израз.

— Заради Елиът — каза тя. От начина, по който изрече името му, ме побиха тръпки. — Болен е. Джак се обади по-рано и ми каза. Искаше да зная... — Замълча, когато гласът ѝ затрепери и разкри потисканите емоции. — Да зная, че Елиът е... много е зле, скъпа. Умира.

Преглътнах.

— Сега пътува към болницата. Всъщност преди малко е потеглил към ферибота. Ако тръгнеш веднага, може да го настигнеш.

Наведох глава.

— Не зная — казах. — Мислиш ли, че ще иска да ме види?

Бий кимна.

— Зная, че ще иска — каза Бий. — Върви при него. Тя би искала да отидеш.

Разбира се, говореше за Естер и нейните думи ме изпратиха към ферибота онази вечер. Нейните думи промениха пътя ми завинаги. Вярвам, че с тези думи изкупи всяка вина. Знаеше го. И аз го знаех. И някак имах чувството, че ако Естер беше тук, щеше да кимне с одобрение.

— Ще ми дадеш ли ключовете от колата си? — попитах с усмивка.

Хвърли ги към мен.

— Карай бързо.

Сърцето ми заби учестено.

— А ти? — попитах, припомняйки си историята ѝ с Елиът. — Не искаш ли да го видиш?

Погледна ме така, сякаш бе готова да каже да, но поклати глава.

— Мястото ми не е там — каза тя.

Видях сълзи да напират в очите ѝ.

— Ти все още го обичаш, Бий, нали?

— Глупости.

Изтри сълза.

— Онзи пакет — казах, — който Елиът ти изпрати. Какво имаше в него?

Усмихна се.

— Беше албумът със снимки, онзи, който ми даде, след като се върна от войната. Изпратих му го обратно след всичко, което се случи с баба ти. Но го е пазил толкова години.

Стиснах ръката ѝ и грабнах чантата си.

— Сега върви — каза тя. — Върви при своя Джак.

Карах фолксвагена на Бий толкова бързо, толкова неудържимо, сякаш животът ми зависеше от това. Не мислех за полицаи, катастрофи или каквото и да е друго, само за Джак. Всяка минута, всяка секунда бе от значение.

Пришпорвах фолксвагена през острова, докато стигнах до терминала и когато спрях на паркинга, сърцето ми се сви: чух сирената за отплаване. Втурнах се през терминала и по рампата, отново изкушавайки се да скоча. Но фериботът вече беше твърде далеч. Бях го изпуснала. Бях изпуснала Джак.

Здраво се вкопчих в парапета, сърдита на себе си. Разбира се, че ще стане така. През последните няколко години животът ми беше низ от пропуснати връзки. Провлачих крака към мястото, където хората обикновено чакаха приятели и роднини да пристигнат от Сиатъл. Фериботът се виждаше съвсем ясно. Напразно присвих очи, за да зърна Джак, но вече беше твърде далече, за да различа лица.

Тогавя чух стъпки зад гърба си. Някой тичаше към терминала. Обърнах се и ето го там, спринтиращ към рампата с куфар в ръка и тревога в очите — последното, докато ме съзря.

— Емили?

— Джак — казах аз, наслаждавайки се на звука на името му върху устните си.

Той остави куфара и се втурна към мен.

— Нямах представа, че ще те видя тук — каза Джак и отметна косите от очите си, след това прокара ръка по лицето ми.

Оставих сърцето си да говори.

— Получих съобщението ти и исках да те изненадам.

Джак се усмихна широко.

— Е, успя. — Изглежда, се канеше да каже нещо, но вниманието му беше привлечено от изсвирване на сирена в далечината. Друг ферибот пристигаше в пристанището по-рано от разписанието.

— Отидох до къщата ти — казах аз и потърсих в очите му някакъв знак, за каквото и да е.

Той посегна към ръката ми и докосването му изпрати топлина до всяка частица от тялото ми.

— Бий каза, че дядо ти е болен — казах аз. — Съжалявам за това. Тръгнал си, за да го видиш, нали?

Кимна.

— Реших да спя при него тази нощ, за да не е сам. Утре сутринта ще го оперират.

— Ще се оправи ли?

— Не сме сигурни — отвърна Джак. — Направиха му два байпаса за последните пет години. Лекарите казват, че ако и този път не успеят да му помогнат, може да е последният им опит.

Запитах се дали Естер е узнала, че сърцето на мъжа, който е бил любовта на живота ѝ, е разбито, в буквалния смисъл.

— Трябва да отидеш при него. Ще се видим утре сутринта, след като се събуди от операцията. — Махнах към ферибота, който в момента се освобождаваше от пътниците и се готвеше да поеме новите. — Върви, хвани този ферибот. Ще те чакам тук.

Поклати глава.

— И да те оставя сама, толкова красива и неустоима? Не, дядо ми никога не би одобрил това. Защо не дойдеш с мен?

Опрях глава на гърдите му, както у Бий онзи следобед на верандата ѝ.

— Добре.

— Не преставам да мисля за онази сутрин. — Той отново извърна лице към мен. — Сутринта, когато те видях у Хенри.

— Какво имаш предвид? — Попитах аз и вдигнах поглед към него, надявайки се да каже онова, което си мислех.

— Надявах се да стигнем до този момент.

Бях завладяна от чувство, което не бях изпитвала преди. Чувствах се обичана, но и нещо повече. Чувствах се обожавана.

Джак посегна към джоба си, после към ръката ми.

— Емили — каза той и прочисти гърлото си: — Искам да ти дам нещо.

Държеше малка черна кутийка в ръката си и веднага си спомних за онази, която Елиът му бе дал на погребението на Ивлин. *Какво ли има вътре?* Повдигнах капака с трепереци пръсти и нещо заблестя на светлината на лампите.

Джак отново прочисти гърлото си:

— Дядо ми ми даде пръстен, който е подарил на жената, която е обичал преди много години. Искам ти да го притежаваш.

Затаих дъх. Беше с огромен диамант с форма на перла, вграден между два рубина, и мигновено го познах. Беше годежният пръстен на Естер. Разбира се. Сложих го на пръста си почти инстинктивно.

Явно погледът ми му бе казал всичко.

— Знаеш историята, нали?

— Да — кимнах аз.

— Откъде?

— Този месец направих някои проучвания — уклончиво отвърнах.

— Аз също — каза той. — Исках да видя дали ще успея да издиря Естер заради дядо. Исках да се видят отново. — Ритна камъче по пътя. — Но вече е твърде късно.

— Какво те кара да мислиш така?

— За съжаление е починала.

Бях съкрушена.

— Откъде разбра?

Той разтри очи, може би от изтощение, може би от тъга.

— От болногледачката й. Грижила се е за нея в продължение на петнадесет години, от момента, в който здравето й се е влошило. Тя беше жената, с която си ме видяла в града и която вдигна телефона онази вечер в къщата ми.

— Малко съм объркана. Как я намери?

— Тя се свърза с мен — каза Джак. — Каза ми, че изпълнявала предсмъртното желание на Естер да разбере къде е дядо ми.

Въздъгнах.

— Значи, е починала.

Джак кимна.

— Да.

Поклатих глава.

— Не — казах. — Не може да е истина. — Сърцето ми отказваше да повярва, че историята е завършила така. — Как каза, че е името на жената?

— Лана — отвърна той.

Усмихнах се разбиращо.

— Това обяснява всичко.

Джак изглеждаше озадачен.

— Кое всичко?

— Джак, Лана е нейна дъщеря. Дъщеря на Елиът.

Потърка чело.

— Няма никаква логика — отбеляза той.

— Зная. Но е факт. И щом Лана се е свързала с теб, а не ти е казала истината за връзката си с Естер, може би не ти казва истината къде е и че може би все още е жива. Мисля, че се опитва да предпази майка си. Почакай — продължих аз, преди да възрази. — Спомена, че тази жена, Лана, е поръчала картина. Това картината в ателието ти ли е, жената на плажа?

— Да — отвърна той. — Каза, че е за майка ѝ. Нарисувах я по стара снимка.

— Джак — казах аз, — хрумвало ли ти е някога, че жената на снимката може да е *Естер*? Че може би Лана иска да подари на майка си картина на художник, който е *плът и кръв на Елиът*?

Джак се замисли за миг върху идеята и поклати глава.

— Каза, че майка ѝ и баща ѝ са в старчески дом в Аризона. Ако това, което твърдиш, е вярно, защо е трябвало да съчинява такава сложна история, за да скрие истината?

— Може би защото не иска майка ѝ отново да страда — предположих.

Той сви рамене.

— Искан ми се да беше така, Емили. Но просто не виждам нещата по този начин. Чух как говореше за живота на Естер и за смъртта ѝ. Всичко беше много правдоподобно. — Вятърът се усили и Джак инстинктивно обгърна ръце около мен. — Искан ми се нещата да бяха

завършили различно за тях — каза той и силно ме притисна. — Но ние можем да напишем своя история. Не е нужно нашата да бъде трагична.

Нежно ме целуна по челото, докато сирената на ферибота отново изсвири.

— Като си помисля, че почти избягах от теб, от всичко това — казах аз.

Той стисна ръката ми.

— Толкова се радвам, че не избяга.

Качихме се на ферибота, вървейки ръка за ръка, и се сгушихме в купе с изглед към Сиатъл. Колкото повече приближавахме небостъргачите на града, толкова по-силно усещах тревогата на Джак за дядо му. В какво състояние щеше да бъде Елиът, когато пристигнем? Дали щеше да бъде контактен? Дали присъствието ми щеше да му донесе нова тъга, особено след като е прочел страниците от дневника, които му бях изпратила по пощата?

Пристигнахме в болницата и се отправихме към регистратурата на четвъртия етаж, където попитахме за Елиът.

— За жалост, никак не е добре — почти прошепна сестрата. — От днес следобед е раздразнителен и дезориентиран. Правим всичко възможно, за да облекчим състоянието му, но лекарите казват, че не му остава много време. Може би ще поискате да се сбогувате, докато все още имате възможност.

Лицето на Джак побледня като платно, докато вървахме към стаята на дядо му.

— Не мога да направя това сам — каза той.

Сложих ръка на рамото му.

— Не е нужно.

Заедно влязохме в стаята и там беше той, включен към цял арсенал кабели и уреди. Кожата му беше бледа, дишането — едва доловимо.

— Аз съм, дядо — тихо каза Джак и коленичи до леглото на Елиът. — Джак е тук.

Елиът бавно отвори очи, но само наполовина.

— Тя дойде — промълви той почти шепнешком. — Беше тук. Видях я.

— Кой, дядо?

Затвори очи и клепачите му леко затрепериха, сякаш сънуваше.

— Онези сини очи — каза той. — Толкова сини, колкото някога.

— Дядо — тихо каза Джак с проблияск на надежда в очите, — кой беше тук?

— Каза ми, че ще се омъжва — заговори Елиът, отново отвори очи, но беше ясно, че се е унесъл в спомени, и видях разочарованието на лицето на Джак. — Каза ми, че ще се омъжва за онзи нещастник Боби. Защо да се омъжва за него? Тя не го обича. Обича мен. Родени сме един за друг. — Надигна се и изведнъж задърпа системата, включена в ръката му. — Трябва да я разубедея. Трябва да ѝ кажа. Ще избягаме заедно. Това ще направим.

Джак изглеждаше притеснен.

— Халюцинира — каза той. — Сестрата ме предупреди за това. От лекарствата е.

Елиът изглеждаше обезумял и отчаян, повали монитора за сърдечния ритъм на пода с един немощен замах, преди Джак да скочи да го успокои.

— Дръж се, дядо, няма да ходиш никъде. — Обърна се към мен: — Емили, повикай сестрата.

Натиснах червения бутон до леглото на Елиът и след няколко мига дотичаха две сестри. Едната помогна да настаним Елиът обратно на леглото му, докато другата инжектира нещо в лявата му ръка.

— Това ще помогне да се почувствате по-спокоен, господин Хартли — каза тя.

Когато Елиът заспа, се обърнах към Джак:

— Ще си взема нещо за пиене. Ти искаш ли?

— Кафе — прошепна той, без да откъсва очи от Елиът.

Кимнах.

Слязох до кафенето, благодарна, че все още работи, и налях две чаши френско кафе, пъхнах две пакетчета захар и две течни сметани в джоба си. „Как ли предпочита кафето?“ Спомних си за проучването на Анабел, но бързо прогоних тази мисъл и потърсих в портфейла си два долара и двадесет и пет, за да платя кафето.

В асансьора мислите ми се насочиха към Елиът и колко убеден беше, или по-скоро колко завладяваща бе илюзията, че е видял Естер. Сърцето ми се късаше, че я обича толкова, дори сега, в края на живота си. Когато почти стигнах обратно до стаята на Елиът, чух някой да се приближава зад мен.

— Извинете, госпожо — каза женски глас. Обърнах се и видях една от сестрите с листче в ръка. — Случайно да сте намерили дамски шал в стаята на господин Хартли?

Поклатих глава.

— Не, съжалявам, не видях нищо.

Сестрата сви рамене.

— Добре — каза тя, гледайки листчето в ръката си. — Преди малко се обади една жена и каза, че майка ѝ е забравила... — Отново погледна бележката. — Син копринен шал в стаята, когато дошла на свиждане при господин Хартли по-рано днес.

Широко отворих очи.

— Каза ли ви име? Остави ли номер?

Сестрата ме погледна.

— Познавате ли я?

— Може би — отвърнах аз и преглътнах с мъка.

Тя отново хвърли поглед към листчето.

— Е, странно. Сестрата от предишната смяна е приела съобщението. — Поклати глава. — Изглежда, не е записала име.

Въздъгнах.

— Е, ако го намерите, донесете го в стаята на сестрите — каза тя. — Може би отново ще се обади. Извинявайте за безпокойството.

— Как е той? — прошепнах на Джак, когато влязох в стаята. Подадох му кафето и протегнах ръка с пакетчетата захар и сметана.

— Спи — каза той, подмина захарта и избра кутийка течна сметана, която изсипа в чашата си. Аз направих същото.

Целунах го по бузата.

— За какво беше това? — попита Джак.

— Просто така — прошепнах.

Пристъпих на пръсти към Елиът, придърпах одеялото над раменете му и нещо между завивките привлече вниманието ми. Под одеялото той стискаше нещо — шал. Син шал. Държеше го до сърцето си.

Примигнах, за да сдържа сълзите си, защото вече знаех.

— Плачеш — прошепна Джак.

— Плача — казах и се усмигнах през сълзите, които потекоха от очите ми. *Най-сетне плачех.* Имаше толкова неща, които исках да му кажа, толкова много думи, които исках да изрека, но можеха да почакаат. Знаех само, че в очите ми има сълзи, големи, едри сълзи, които се стичаха изобилно по бузите ми със сила, на която не знаех, че очите ми са способни. С всяка капка се чувствах все по-лека, по-щастлива и цяла.

Джак ме притегли към себе си.

— Благодаря ти, че си тук с мен.

Леко го притиснах, когато сестрата отвори вратата на стаята и ми прошепна:

— Госпожо, имам името на жената, която се е обадила. Записали са го на регистратурата.

Елиът се раздвижи и Джак отиде до леглото му, а аз излязох след сестрата в коридора.

— Лана — каза тя и ми показа регистъра, в който бе записано името ѝ. — Казва се Лана.

— Лана — казах аз с обляно в сълзи лице. — Разбира се.

Косъмчетата по ръцете ми настръхнаха.

Никога нямаше да узная какви думи са се отронили от устните им, когато отново са се видели след цял живот раздяла. Дали се бяха прегърнали? Дали бяха поплакали за изгубените години? Но едва ли това имаше значение. *Успял е да види дъщеря си. И е успял да види своята Естер още веднъж.*

— Добре ли си, скъпа? — попита сестрата и сложи ръка на рамото ми.

Кимнах.

— Да — усмигнах се. — Да.

Седнах на металния сгъваем стол в коридора пред стаята на Елиът. Луминесцентните лампи съскаха над главата ми и въздухът бе изпълнен с мирис на старо кафе и лизол. Отворих лаптопа си с усещане за яснота и цел, което не бях изпитвала от години. Вперих поглед в примигващия курсор на празния екран, но този път беше различно. Знаех как да завърша историята на Естер. Знаех как е започнала и сега знаех как свършва. Всяка дума от нея.

Но когато електронният часовник в коридора превключи от 11:59 на полунощ, осъзнах, че първо трябва да бъде написана друга история.

Беше първият ден от април — нов ден, нов месец и начало на нова история, която нямах търпение да започна да пиша.

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази книга нямаше да се осъществи без мъдрото око на Елизабет Уийд, агента ми, която видя да проблясва нещо специално в тази история и премина с мен през хаоса от хиляди преработки, докато ръкописът заблестя. Елизабет, благодаря ти, че повярва в този проект и ме постави в невероятно способните ръце на редактора ми в „Плум“ — Денис Рой.

Денис, Елизабет ми каза, че ти ще бъдеш идеалният редактор за мен, и се оказа толкова права. Смая ме с гениалния си редакторски поглед и творчески идеи. Не бих могла да се надявам да работя с по-талантлив и по-добър човек. С теб дори преработките бяха забавни. Може ли да направим това отново?

Безкрайно благодарна съм и на семейството си, за любовта и подкрепата — сестра ми, Джесика Кембъл, истинската ми най-добра приятелка; и двамата ми братя — Джош и Джосая Мичъл, но най-вече на родителите ми — Тери и Карън Мичъл, които винаги са ме насърчавали да пиша (дори онзи жалък ръкописен „вестник“, който разпространявах сред съседите, когато бях в шести клас — преглъщам). Благодаря ви за всеотдайността ви към мен (дори в онези ужасни тийнейджърски години). Благодарности и на семейство Джио, че са създали такъв прекрасен син — Джейсън, и че ми позволихте да поставя вашето фамилно име на корицата на тази книга.

Голяма признателност към редакторите и колегите писатели, които ме окуражаваха и подкрепяха по милиони различни начини: Алисън Уин Скоч, Клеър Кук, Сара Пеканен, и другите прекрасни жени от бала на дебютантките: Камил Ное Паган, Джаел Макхенри, Сали Фархат Касаб, Синди Лийв, Ан Сакс, Линдзи Ънтърбъргър, Маргарита Бертсос, и всички други невероятни жени (и мъже) в „Блясък“, както и Хайди Чо и Мегън Ейхърн в „Умънс Дей“.

На Надя Кашпър и всички страхотни хора зад кулисите в „Плум“, благодаря ви, че работихте толкова упорито за мен. Още — сърдечни благодарности на Стефани Сън в „Уийд Литъръри“, че беше

един от първите читатели на тази книга, и на Джени Мейер, агента ми, който отговаря за чуждестранните авторски права — толкова съм ти благодарна, че първата ми книга ще дебютира в книжарници в Германия и други страни. (Още се щипя понякога!)

И на прекрасните хора от Бейнбридж Айлънд, които, без да съзнават това, отвориха своя свят за читатели от цял свят. Макар да има много художествена измислица на тези страници, надявам се най-дълбоката същност на острова да е останала ненакърнена. Според мен е невъзможно да се намери по-съвършено кътче на света от тази петнадесеткилометрова ивица земя.

На момчетата ми, които обичам с цялото си сърце: написах тази книга главно докато вие спяхте или подремвахте в креватчетата си нощем, но някой ден ще пораснете и ще узнаете, че вашата майка е писател — надявам се да не се срамувате твърде много от това.

И накрая, но не на последно място, благодаря на съпруга си Джейсън, който не само беше критичен читател на много чернови, а изпълняваше и множество други роли — детегледач и аниматор, оператор на копирна машина и прочее, и ме развеселяваше по всяко време, дори когато бях раздразнителна, уморена или с обтегнати нерви, което се случваше често. Благодаря ти, че ми помагаше да следвам пътя си и че го следваше с мен. Обичам те.

Издание:

Автор: Сара Джио

Заглавие: Теменужки през март

Преводач: Валентина Атанасова-Арнаудова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Печатница „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 01.03.2017

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 978-954-26-1680-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/16593>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.